

- ◆ Amerikancı AKP İktidarı
- ◆ Şişe Cam grevini yine yasakladı!
- ◆ Açlık grevindeki öğrenciler gözaltına alındı
- ◆ 107 ölüm gerçeğini duyuranlara gözaltı ve tutuklama

OLİGARŞİNİN YOK ETMEK İSTEDİĞİ DİRENME HAKKI'DIR!

Sendikacılar
ne ders
çıkarmak?
Bu hukuksuzluğa
rağmen
grev hakkını
savunmayan
sendikacılık
bitmiştir!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 99 / Tarih: 22 Şubat 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

HAPİSHANELERDE
107 İNSAN
ÖLDÜ
DUYDUNUZ MU?
TAYAD'LI AİLELER

AKP Suçunu Sansürün Arkasına Gizliyor!

107 Ölüm Gerçeğinin Dalga Dalga Yayılması AKP'NİN POLİSİNİ ÇILDIRTTI!

Baskınlar...
100'e yakın gözaltı...
işkenceler,
provokasyon, komplo
ve tutuklamalar...

Zulmünüz ve
Sansürünüz Boşuna:
107 Ölüm ve
Direnış Gerçeğini
Herkes Öğrenecek!

Armutlu'dan

Yaratıcılığın sınırı yok. Fedakarlığın sınırı yok. Sabır ve kararlılık sınırsız... Eğer söz konusu olan 4. yılında içeride ve dışarda büyük bir direniş sürdüren tutsaklar ve tutsak yakınlarıysa, bu kelimelerin de onların gerçekleştirdiği direniş destanını anlatmakta yetersiz kaldığını düşünürsünüz.

3 yılı aşan direniş sürecinde TAYAD'lı Aileler'in mücadelesi, haklar ve özgürlükler mücadelesinde ısrar ve sürekliliğin anıtı gibidir.

19-22 Aralık katliamının ardından F tipleri sansür duvarlarının arkasına gizlendiğinde, direniş bir dağ gibi Armutlu'da yükseldi. Her sessizlik dönemi, onların Ankara yollarındaki meydanlarındaki sloganlarıyla parçalandı. İzmir'den Alibeyköy'e, Ankara'dan Gazi'ye sayısız yerde direniş odakları yarattılar. Ayak bastıkları her yer, polis terörüyle kuşatıldı. Yaptıkları her eylem, gözaltılarla, tutuklamalarla kınılmak istendi.

Abdi İpekçi'deydiler 5 aydır. Battaniyelerini alarak onları yıldırıyacak kadar acizdi tecritin savunucuları. Şimdi günlerdir milyonlarca afişle, bildiriyle, kuşlamayla, pankartla haykırdıkları ses, gözaltılarla susturulmaya çalışılıyor. Onlar TAYAD'lılar; onların direniş mevsimleri de, direnme biçimleri de tükenmez, onların yaratıcılığı ve kararlılığı tecrite karşı direnişin asıl odağıdır. O kararlılığı "gözetim" alamazlar!

Ankara Yollarına

Ankara Yollarından

Abdi İpekçi'ye

DİRENİŞ MEVZİLERİ TÜKENMEZ!

ÇAĞRI DUYURU

ÇIKTI!
Tüm kasetçilerde
kitapevlerinde
kültür merkezlerinde

Ezilenlerin,
Öfkeli
kalabalıkların,
yoksulların,
hor
görülenlerin
yürüyüşü
bu...
Kalabalıkların
yürüyüşü
bizim
yürüyüşümüz

**AKP iktidarının hazırladığı
Kamu Yönetimi Temel
Kanunu Yasa Tasarısı'na
karşı mitingler:**

**22 Şubat'ta
İstanbul'da
6 Mart'ta
Ankara'da**

Hayat denilen kavgaya girdik / Çelik adımlarla yürüyoruz
Biz bu karanlık yolun sonunda / Doğacak güneşi görüyoruz

Dağları aşıyor, bak yaklaşıyor, kızıl yıldız hep koşun
Bu bir rüya değil, bu bir hülya değil, yıldızdır kurtuluşun

Kara deryalarda bir fenersin / Senin ışığında yürüyoruz.
Biz bu karanlık yolun sonunda / Doğacak güneşi görüyoruz.

Fabrikalarda biz, tarlalarda biziz, biziz hayatı yaratan
Din farkı bilmeyiz, dil farkı bilmeyiz, sanki doğduk bir anadan

Anamız amele sınıfıdır / Yurdumuz bütün cihandır bizim
Hazırlandık son kanlı kavgaya / Başta bayrağımız Leninizm

Bayrağını yükselt, daha daha yükselt, yükselt bayrağı yukarı
Bugüne vuralım, yarını kuralım, kaldıralım sınıfları

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yapıverdi Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@ancor.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

İstanbul: Hırpı Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: Telli Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Tarabza: Kemerkaya Mah. Kunderacılar cad. Dedoğlu sokak Pustular İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0462 321 14 80

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepsiköyü İş Merkezi Kat: 1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuşan Saray İşhanı Kat: 7 No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51
Mahalle: Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı Kat: 1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: Telli Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6
Tarabza: Kemerkaya Mah. Kunderacılar cad. Dedoğlu sokak Pustular İşhanı Zemin Kat No:4 Tel-faks: 0462 321 14 80

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

- 3... *AKP'nin Gerçeğe ve Direnme Hakkına Tahammülsüzlüğü*
- 5... *AKP, Sansürü Terörle, Gözaltı ve Tutuklamalarla....*
- 11... *Cam İşçilerinin Grevi Yine Yasaklandı*
- 14... *ABD'ye Sırtını Yaslayan AKP, Her Yana Saldırıyor!*
- 16... *Temiz Sermaye Yoktur!*
- 18... *107 İnsan ve Sol*
- 19... *Af Örgütü'nü 107 Ölüm İlgilendirmiyor mu?*
- 20... *İşkenceciler AKP Korumasında*
- 21... *Medya TV'yi Kapattı...*
- 22... *Teziç Demagoji Yapıyor- Saldırıları ve Direniş Sürüyor...*
- 25... *Köyleri Yaktınız, İnsanları Kaybettiniz Suçlarınız Gizlenemiyor!*
- 26... *Sandıkta Unutturulmak İstenen Devrimdir*
- 29... *Tayyip'in Kontra Saldırılarının Karargahı... Aleviler Yüzünü...*
- 32... *Limuzinler ve Peşkeş Üzerine Dönen Ekonomi*
- 36... *'Büyük Ortadoğu'da ABD Misyoneri; AKP*
- 38... *Tayyip'in Amerikancılığının Tescili ve Büyük Utanç*
- 39... *Neden Bana Saldırıldı*
- 41... *Düzen Partileri Çözemez*
- 42... *İşgalcilerde Felluce Baskını Şoku*
- 44... *Tekel'de Özelleştirme Sonrası İşçi Kırımı, Sürün...*
- 46... *Pazarlıkçı Birlik Kültürü*
- 48... *Bir STK'dan Lula'ya Öğütler*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

AKP'nin Gerçeğe ve Direnme Hakkına Tahammülsüzlüğü

Siz nasıl bunları dile getirirsiniz?

Gizli kalması gereken bu suçu nasıl açığa çıkarırsınız?

Nasıl sansüre boyun eğmezsiniz!

... Ve sonrasında AKP'nin provokatör polisi devreye girer. Yasal afişler yasadışı gösterilir. Asılan pankartlar “bombalı” diye gösterilir. Haklı, yasal, meşru bir kampanya suç gibi gösterilmek istenir... Yetmez... Meydanlarda kafa göz yırılır... Yasal haklarını kullanan insanlar F tiplerine atılır...

**Yeter mi? Hayır! Bunlar da bizi susturmaya yetmeyecek!
Bunlar da gerçeğin duyulmasını engelleyemeyecek!**

İki hafta önce (96. sayımızda) yine bu sayfadaki yazımızda, gerçeğe yalan arasında kıran kırana bir savaşın sürdüğünden söz etmiştik. Gerçekle yalanın savaşının halkla oligarşi arasındaki mücadelenin en somut tezahürü olduğunu vurgulamıştık. Bu savaş daha da şiddetli sürüyor bugün. Gerçeğin sözcüleri seslerini daha geniş kitlelere duyuruyorlar. Yalanın sahipleri bu sesi susturmak için daha fazla teröre başvuruyorlar. 107 ölüm gerçeğinin bu kadar yüksek sesle haykırılması, AKP'yi ve onun polisini gerçek anlamda çıldırttı. AKP hükümetinin İçişleri Bakanlığı'nın merkezi kararıyla, onlarca şehirde 107 ölüm gerçeğini afişlerle, pankartlarla, bildirilerle dile getirenlere karşı saldırıya geçildi.

AKP hükümeti tarafından her türlü baskıya, yasaklamaya, işkenceye başvurma konusunda tam bir serbestlik tanınan polis, bilinen tüm yöntemlerini uygulayarak terör estiriyor. Bir haftada onlarca saldırı yapıldı polis tarafından, yüze yakın kişi gözaltına alındı. Ve Türkiye'nin burjuva medyasına bakarsanız, Kıbrıs müzakereleri ve Uzanlar'a operasyon dışında hiçbir “olay” yok bu ülkede. Ne 107 ölü, ne de 107 ölü var duyunuz mu diye haykırانların çığlığının, terörle susturulması onlar için “basın özgürlüğü ve halkın haber alma hakkı” kapsamına girmiyor. Polis, AKP'nin tam desteği ve sansürün koyuluğunda daha vahşileşiyor. Komplolar kuruyor, tek bir kanıtsız fezlekeler yazıyor ve mahkemeler, aynı pervasızlıkla, suçsuz kanıtsız insanları tutukluyor.

Oligarşi, 4 yıldır halkın hak ve özgürlükleri mücadelesi karşısında uyguladığı tüm baskı ve sindirme yöntemleriyle **direnme hakkını yoketmeyi** hedefliyor. TAYAD'lılara saldırılarla cam işçilerinin grevinin yasaklanması, soruşturma terörünü protesto eden öğrencilerin tutuklanması, birbirinden bağımsız değildir ve aynı hedefe yönelmektedir: Direnme hakkını yok etmek! Direnme hakkının yok edildiği yerde, baskı rejimine karşı halkın hiçbir kesimi, hiçbir hakkını savunamaz. Bildiri dağıtmak, afiş asmak, düzenin yasalarına göre de yasal bir haktır. Grev yapmak, bir haktır. Fa-

kat, hayır diyor AKP iktidarı; *kağıt üzerinde olsa da bu hakkı kullanmayacaksınız! Düşünce özgürlüğü olmayacak, örgütlenme olmayacak, eylem olmayacak...* Bizim verdiğimizle yetinecek herkes. Uygulanan politikanın kaba ama en özlü ifadesi budur.

TAYAD'lıların yasal afiş ve bildirilerini dağıtmalarının engellenmesi sıradan bir yasak değildir. Gösterilerde, hatta basın açıklamalarında ilk kez onlarca kişi gözaltına alınmıyor ülkemizde; ama yine de AKP'nin merkezi kararıyla onlarca il ve ilçede birden gerçekleştirilen bu gözaltılar *"her zamanki, sıradan"* gözaltılardan biri de değildir. Aynı şekilde, Şişe Cam grevinin ikinci kez ertelenmesini de sıradan bir *"hukuksuzluk"* olarak görmek ve meseleyi "yargıya havale etmek" eksik bir bakıştır. Bunlarda esas olan, direnme hakkının yok edilmesidir. TAYAD'lılar, öğrenciler ve cam işçileri nezdinde saldırgan **"direnme hakkını kullanma kararlılığı"**dır. TAYAD'lılar 4 yıldır, F tipleri ve tecrit gerçeğinin unutulmasına, unutturulmasına karşı, hak ve özgürlüklerini savunmada büyük bir kararlılık göstermektedirler. Öğrenciler, soruşturmaları protesto için yaptıkları eylemler için de haklarında yeni soruşturmalar açılmasına rağmen, vazgeçmiyorlar direnişlerinden. Cam işçileri, grevleri yasaklanmış olmasına rağmen masada uzlaşmayarak yeniden greve çıkma yolunu seçtiler. Bunların herbiri oligarşinin "direnme hakkını yok etme" politikasının başarısızlığıdır. Bunların herbiri halkın tüm kesimlerine direnmeyi öğretiyor, örgütlenmeyi gösteriyor. Kısacası halka *"kötü örnek"* oluyor. Emperyalizm ve oligarşi, hedeflerine varabilmek için bu örnekleri yok etmek zorundadır. Saldırının böyle merkezi ve boyutlu biçimde gerçekleştirilmesinin nedeni budur.

"İşgaller, şiddet olmasın, olay çıkmasın" gibi binbir türlü bahaneyle gerçek anlamda direnme hakkını kullanmayanlar, kitlelerin bu yöndeki talep ve dinamizmlelerini köreltenler, bilinmelidir ki, AKP'nin ve emperyalizmin yolunu düzlüyorlar.

Bütün bunlardan kim ne ders çıkarıyor? Bugün önemli olan budur. Yarını belirleyecek olan budur. Amerikan imparatorluğu tüm dünyaya benim çizdiğim sınırlar içinde yaşayacak, o sınırlar içinde düşünecek, IMF'nin uygun gördüğü kadar ücret ve maaşla yaşayacaksınız diye dayatıyor. İmparatorluk stratejisi tüm "muhafele" yok etmeye dayanıyor. Sadece Amerikancı dünya düzenini kabul etme sınırları içinde kalan bir muhafele izin var. AKP iktidarı

da ABD tekelleri adına ülkemizde bu politikayı hayata geçirmek istiyor. Herkesin karar vereceği nokta burasıdır; emperyalizm ve oligarşi tarafından çizilen bu sınır kabul edilecek mi, edilmeyecek mi? Amerikan imparatorluğunun, Avrupa emperyalizminin bir parçası olarak halkın hak ve özgürlükleri savunulamaz. Bu çerçeveyi temelde kabul edenler, ne F tiplerine, ne Kamu Yönetim Kanunu'na, ne grev yasaklarına karşı direnemezler. "Sivil toplumculuk" zemininde, barış, diyalog diyerek karşı çıkışlar da hiçbir sonuç yaratmaz. Örgütlenmede ve mücadelede "sivil toplumculuğu" benimsemek de esas olarak zaten çizilen sınırları kabul etmenin değişik bir biçimidir. Üretimden gelen gücünü kullanmıyorsan, meşruluğundan ve haklılığından aldığın güçle gerektiğinde en radikal eylem biçimlerine başvurumuyorsan, düzen seni ancak SHP'nin şemsiyesi altında kabul ediyor ve sen de bu dayatmaya boyun eğip o şemsiyenin altına giriyorsan; orada kazanılan bir şey yoktur; baştan kaybetme vardır.

AKP, her kesime "direnme hakkı"ndan vazgeçmeyi dayatıyor. O hale gelmeli ki kimse direnmeye yeltenmesin bile. Estirdikleri terörle tüm halka bu mesajı vermeye çalışıyorlar. Kim ne ders çıkarıyor derken, özellikle buna dikkat çekmek istiyoruz. *"İşgaller, şiddet olmasın, olay çıkmasın"* gibi binbir türlü bahaneyle gerçek anlamda direnme hakkını kullanmayanlar, kitlelerin bu yöndeki talep ve dinamizmlelerini köreltenler, bilinmelidir ki, AKP'nin ve emperyalizmin yolunu düzlüyorlar. Özellikle bugün halkın örgütlü kesimleri olan sendikalarda, demokratik kitle örgütlerinde bu anlayışı savunan düzen solcuları, reformistler, direnme hakkını yok etmek isteyen emperyalizmin ve oligarşinin gizli hizmetkarları durumundadırlar. Onların varlığında AKP'nin polislinin devreye girmesi bile gerekmemektedir çoğu zaman; çünkü örneğin işten atılmanın arifesinde olan işçiler için artık önlerinde kalan tek direniş biçimine, mesela işyeri işgallerine, farklı militan eylemlere, polisten önce onlar barikat oluyorlar. Direnme hakkı böyle savunulamaz, haklar ve özgürlükler mücadelesi böyle geliştirilemez.

Direnme hakkımıza sahip çıkarak, haklılığımızdan, meşruluğumuzdan aldığımız güçle, zulme ve sansüre karşı mücadele ettiğimizde elbette şu veya bu biçimde bedeller de ödenecek. Ama hepimiz bilmeliyiz ki, emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin ve zulüm mekanizmasının önünde ezilmemenin, aşağılanmamanın, onursuzlaşmamanın, insanca yaşayabilmenin ve haklarımızı, özgürlüklerimizi kazanabilmenin bundan başka yolu yoktur.

Pankartlar, afişler, kuşlama ve pullamalar
sansürlenene gerçeği her yana ulaştırıyor:
"Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz Mu?"

AKP, Sansürü Terörle, Gözaltı ve Tutuklamalarla Sürdürmek İstiyor

Tüm Türkiye’de TAYAD’lılara yönelik saldırı, gözaltı ve tutuklamalar, AKP iktidarının emriyle gerçekleşmektedir. AKP gerçeğe düşmandır. Sansürle zulmünü sürdürmek istiyor. AKP direnme hakkına düşmandır. Zulme karşı direnme hakkını yok etmek istiyor... BAŞARAMAYACAK! GERÇEĞİ HERKES DUYACAK!

Kafalar kollar kırılıyor, yüzden fazla insan, merkezi bir kararla Türkiye’nin dört bir yanında gözaltına alınıyor, komplolar kuruluyor, mahkemeler AKP’nin kararına uyarak tutukluyor... Demokratik kurumlar basılıyor, gece yarısı evler talan ediliyor, sadece O SORUYU sormaktan başka üzerinde hiçbir şey yazmayan, yasaklama kararı bulunmayan afişleri asmak suç sayılıyor... Yaşanan saldırıların, vahşetin protestosu da saldırıya uğruyor... ve sokak ortasına taşan vahşet de, sansüre takılıyor... Ve hapishanelerde 10. ölüm orucu ekiplerinin hücre hücre eriyişi sürüyor, tecrit sürüyor, oligarşi sakat bırakıp direnişi kırmak için tahliye ettiklerini hukuksuzluğu aleni şekilde yeniden tutukluyor... Ve bangır bangır, iktidarın en tepesinden medyasına kadar doludizgin demokratikleşiğimizden, insan haklarının geliştiğinden söz ediliyor.

İşte AKP iktidarının Türkiye’si’nin bir haftalık özeti. Geçtiğimiz hafta başlatılan ve halen sürdürülen saldırı ve gözaltı terörü din bezirganlarının riyakarlığını gözler önüne seriyor.

Peki TAYAD’lıların 107 ölümü duyurmasını engelleyebilir mi? Hayır! Her gün daha fazla insan bu gerçeği duymaya devam edecektir. AKP iktidarı 4 yıllık kararlılık ve sabırdan bir ders almadıysa, bizi yıldıramayacağını, aleni “meydan dayacı... ezme...” politikalarıyla demokratik haklarımızdan vazgeçiremeyeceğini göreceğiz, anlayacaktır.

Demokratik, meşru, yasal her yolla kitlelere ulaşmaya devam edeceğiz. Ulaştığımız her kişi-

de, AKP iktidarının zulmü daha fazla insan tarafından görölmüş, duyulmuş olacak.

Yasadışılık, demokratik hakkımızı kullanmamıza saldırıan AKP iktidarındır. İşbirlikçiliğini, topraklarımızı kanlı postallarıyla yankilere açmasını halktan gizleyen iktidar, hapishanelerde yarattığı cesetlerimizden oluşmuş dağın üzerini de yasadışılığıyla, baskıyla, terörle gizleme politikasından sonuç alamayacaktır.

BBC ve AP Önünde Kafa Kol Kırma Saldırısı

14 Şubat günü, “Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?” kampanyası çerçevesinde Mecidiyeköy-Esentepe’de bulunan BBC temsilciliğine giden TAYAD’lı Aileler, basın kuruluşlarına 107 ölüm gerçeğinin duyurulmasını istediler.

“Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?” pankartını ve dövizlerini taşıyan TAYAD’lı Ailelerin BBC önünde basın açıklaması yapma girişimi, tam bir teröre sahne oldu. Hiçbir uyarıda bulunmadan doğrudan saldırıan polis, aldığı emre uygun olarak kafa kol kırana kadar coplarına, dipçiklerine sarıldılar. 7 TAYAD’lı direnerek, “Tecrite ve Sansüre Son, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganlarıyla gözaltına alınırken, saldırıda Hatice Ruken Kılıç’ın sol kolu dirsekten kırıldı ve kafası yarıldı. Muhabirimizin de fotoğraflarına el konuldu. Saldırının ardından, bir grup TAYAD’lı yeniden BBC önünde toplanarak açıklama yapmak istedi.

Sayı 99

5

22 Şubat
2004

Polis, yine saldırıya geçerek kudurmuşçasına coplamaya başladı ve 14 kişi daha kanlar içinde gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlardan 26 kişi ertesi günü serbest bırakılırken 3 kişi siyasi şubeye götürüldü.

Bu arada BBC'ye, tüm dünya basınına geçmesi için hapishanelerde yaşananlarla ilgili bir basın metni verildi ve BBC'nin İngiltere'deki merkezi ile görüldü. Açıklamanın TV'lerde yayınlanmasına kadar içeride bekleyeceklerini belirten TAYAD'lılar da binaya giren polisler tarafından gözaltına alındı. Az evvel bina önünde kafa kol kırma saldırısını gören BBC'nin, bu ülkede gözaltının ne anlama geldiğini bilerek, polisi içeri almakta sakınca görmemesi, sansürün parçası olmaktan rahatsız olmadığını da gösteriyordu.

Aynı gün Ankara'da Assocatti Press (AP) ajansına giden TAYAD'lılar bina önünde basın açıklaması yapmak isterken gözaltına alındılar.

Sayı 99

6

22 Şubat
2004

Kapitalist Kuruluşlar Önünde Gösteri ve Gözaltı

Bu ülkede dökülen her damla kanın baş sorumluları arasında burjuvazi vardır. Bu ülkenin insanının kanı aktıkça, yoksullaştıkça, açlıktan ölenler çoğaldıkça borsalar yükselir, piyasalar "olumlu tepkiler" verirdi.

TAYAD'lı Aileler Ticaret Odaları, Borsalar

NE DEMOKRATİK HAKKI ULAN!

16 Şubat günü İzmir Kemeraltı girişinde basın açıklaması yaparak, gözaltıları, polis terörünü kınamak isteyen TAYAD'lılar burada da polisin terörüne maruz kaldı. "HAPİSHANELERDE 107 İNSAN ÖLDÜ DUYDUNUZ MU?" pankartı açıp basın açıklamasını okuyan TAYAD'lılara "burada basın açıklaması yaptırılmaz, saldırınız" diyen İzmir Güvenlik Şube Müdürü Celil Taşkın, TAYAD'lıların basın açıklaması yapmaya devam etmesi karşısında saldırı emri verdi. ESP'lilerin de destek verdiği basın

önünde yaptıkları eylemlerle bu gerçeğe dikkat çekerken, onlara da sordular; "Hapishanelerde 107 insan öldü duyduunuz mu?"

16 Şubat günü **İzmir Borsası** önünde "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duyduunuz mu?" pankartı açan ve TAYAD bildirisi dağıtmak isteyen TAYAD'lılardan Öznur Tamer, Sabahattin Filazoğlu, Erdal Günger, siyasi polis tarafından gözaltına alındılar. TAYAD'lıların borsa yetkililerine bir dilekçe ile bu soruya sormasına tahammül edemeyen polis, bu ülkede dilekçe verme hakkının dahi herkes için olmadığını gösterdi. Polisin döverek gözaltına aldığı TAYAD'lı Aileler "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü. Hapishanelerde devam eden tecriti anlatan dilekçeyi bile verme hakkımız engelleniyor ve elimizden alınıyor. F tipi hapishanelerde tecrit devam ediyor, insanlar ölüyor yarattığınız tablodan utanın" şeklinde konuşup sloganlar atıldılar.

Antakya Sanayi ve Ticaret Odası'na giderek, "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duyduunuz mu?" sorusuna cevap almak isteyen TAYAD'lı Aileler, 13 Şubat günü Antakya merkezinde yaka paça gözaltına alındılar.

Gözaltılar 16 Şubat günü Antakya Arkeoloji müzesi önünde yapılan bir eylemle protesto edildi. ATSO yetkililerin ailelerin gözaltına alınmasında işbirliği yapmalarını ve polisin uyguladığı terörü protesto eden TAYAD'lılar adına açıklamayı okuyan Deniz Kutlu, "ATSO yetkilileri 107 cesedin altında ezilmişlerdir. Bizimle görüşmek istememişlerdir, dilekçemizi kabul edeceğine, ülkemizin gerçeklerini anlatmamıza bile tahammül etmemişlerdir. Polis çağırarak bizlerin gözaltına

açıklamasına 500'e yakın polis panzerle saldırıya başladılar. "Baskılar Bizi Yıldırıamaz" sloganlarıyla direnen kitleden 20 kişi tekme, tokat, jop darbeleri ile yerlerde sürüklendi. Polis demokratik hakkını kullanmak isteyenlere, 20 dakika boyunca tüm Kemeraltı halkının gözleri önünde terör estirdi. İşkençe panzerin altında, çevik kuvvet otobüsünün içinde de devam etti.

AKP'nin polisi demokratik bir hak karşısında tıpkı MHP lideri faşist Türkeş'i anımsatırcasına "ne demokratik hakkı ulan" tavrını ortaya koydu.

Bu arada, bu vahşeti görüntülemek isteyen Star Gazetesi muhabiri ile Yeniden Atılım Gazetesi çalışanı ve Ekmek ve Adalet Dergisi çalışanına da müdahale edilerek tartaklandı. Gözaltına alınanlar çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Tüm bu terör, çevrede toplanan yüzlerce insanın 107 ölümü ve "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganlarını duymasına engel olamadı.

Gözaltılar Abdi İpekçi Eylemini Bitiremedi

Abdi İpekçi'deki TAYAD'lıların gözaltına alınmasından hemen sonra, 17 Şubat günü öğle saatlerinde yeni bir grup TAYAD'lı Abdi İpekçi'de eylemi kaldığı yerden devam ettirdi. TAYAD'lı Aileler demokratik mücadelede kararlılığın bir örneğini daha sergilerken, tecritin ve 107 ölüm gerçeğinin herkes tarafından öğrenilmesinin engellenemeyeceğini de gösterdiler.

alınmamıza zemin hazırlanmış her türlü kaba dayak, küfür gibi fiziki ve psikolojik baskıya maruz kalmamıza ortak olmuştur." dedi. "AB'ye uyum" ve demokratikleşme oyununu da teşhir eden TAYAD'lılar, Kutlu'nun konuşmasının ardından "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek, Tecrite Son, Sansüre Son" sloganlarını attılar.

Mersin TAYAD'lı Aileler, 14 Şubat günü gerçekleşemeyen görüşme için, dernek başkanına 16 Şubat'ta geleceklerini bildirerek, Mersin Sanayici ve İşadamları Derneği'ne gittiler. Ancak, kapılarına dayanan gerçekten duydukları korku nedeniyle kapıyı açmadılar. Bunun üzerine binanın önünde pankart açarak basına açıklamaya yapan TAYAD'lılar, Temel Haklar ve Gençlik Derneği üyeleri, polisin saldırısına uğradı. "MESİAD sizinle görüşmek istemiyor, onların cangüvenliği bizden sorulur" diyen polis, bu ülkede asıl görevinin patronların çıkarlarını korumak olduğunu bir kez daha göstererek, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları arasında Gülbeyaz Karaer, Düzgün Güder, Serpil Çalışır ve Erdem Tekgöz'ü gözaltına aldı. Gözaltında işkence gören TAYAD'lılar çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakıldılar.

Adana'da 14 Şubat günü TAYAD'lı Aileler Ticaret Borsası'ndaydı. TAYAD'lılar

Genel Sekreter ile görüşerek, içeriğinde "hapis-hanelerde 107 insan öldü. Devlet 4 yıldır sansür uyguluyor. Sizler bugüne kadar ne yaptınız, bundan sonra ne yapacaksınız" bulunan metni vererek cevap istediler. Genel sekreter ise, biraz da şaşkın bir tavırla, bugüne kadar 107 ölümden ve ölüm orucundan haberi olmadığını, devlet kuruluşu oldukları için açıklama yapamayacaklarını ama arkadaşlarına anlatacağını belirtti.

Afişlere, Pankartlara, İnsanlara, Gerçeği Anlatan Her Şeye Saldırı ve Gözaltı;

Kitlesel eylemlerin yanı sıra, afiş asarken, pankart asarken, derneklerden, evlerden onlarca TAYAD'lı gözaltına alındı.

İstanbul'da çok sayıda kişi afiş asarken, basın açıklaması yaparken gözaltına alınırken, 4 yıldır uygulanan zulmün karargahı olan Ankara'da ise tam anlamıyla terör estirildi.

15 Şubat günü sabah saatlerinde afişleme ya-

AKP'nin Zulmünü, 107 Ölümü Herkes Duyacak"

Yaşanan bütün gözaltılara, estirilen teröre rağmen afişler, pankartlar, eylemler dört bir yanda, AKP'nin sansürlemek istediği o soruyu herkesin görmesini, duymasını sağlamaya devam ediyor. Yoğun olarak kampanyanın ilk haftasında asılan pankartlar, yine "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" diye seslenmeye devam ettiler.

İzmir TAYAD'lı Aileler 18 Şubat Karşıyaka Katlı Pazaryeri Altınyol Bahçelievler'de;

Samsun TAYAD'lı Aileler 18 Şubat Çarşamba günü Cumhuriyet Meydanı'nda;

Malatya TAYAD'lı Aileler'in 18 Şubat'ta Paşaköşkü Caddesi'nde;

Mersin TAYAD'lı Aileler aynı gün İstiklal caddesinde;

Kocaeli TAYAD'lı Aileler 19 Şubat Perşembe günü Büyükşehir Belediyesi Su Binası'na;

Dersim'de 20 Şubat günü Merkezde Dörtöl (Demiroluk)'da astıkları pankartlarla bu sesin her yere ulaşacağını bir kez daha gösterdi.

Polis Komploculuğu İyi Bilir

Ankara'da 13, Elazığ'da üç kişi keyfi şekilde tutuklandılar. Mahkemeler polisin tutanak ve fezlekelerini esas alırken, "Bombalı pankart asacaklardı, AB temsilciliğini işgal edeceklerdi" gibi asılsız iddialarla tutanaklar süslendi.

Komployla tutuklatmak polisin en iyi bildiği işlerdendir. Yüzlerce örneği vardır, dergimizin sayfalarında bunların bir çoğuna yer verdik. Komploculuk ve işkencecilik polisin çalışma yöntemi gibidir. Bakmayın siz "delilden sanığa gidiyoruz yalanlarına.

pan 12 TAYAD'lı Kocatepe civarında gözaltına alındı. Gözaltılara rağmen 107 ölümü duyurma kararlılığıyla öğleden sonra afişlere devam eden Erdem Güdenoğlu, Hasan Karapınar, Ercan Temur, Duygu Abas ve Tufan Ağsakal da Sakarya Caddesi'nde gözaltına alındılar. Abdi İpekçi Parkı'nda 5 aydan fazla bir zamandır açlık grevi yapıp halka tecriti anlatan TAYAD'lı Aileler Mehmet Güvel, Sezai Demirtaş, Bektaş Doğan, Muharrem Çoban, Yaşar Poyraz, Abidin Ateş ve Doğan Günbey parka ve ailelerin ihtiyaçlarını kaşıladıkları eve yapılan baskında gözaltına alındılar. Gece yapılan bu baskınlarda ayrıca Mustafa Gök, Funda Gök, İsmail Özmen, Hakkı Gökhan Menet ve Murat Korkut gözaltına alındılar. Polisin İçişleri Bakan'ı Aksu'nun talimatı ile estirdiği terör DKÖ'lere de taşındı. İdilcan Kültür Merkezi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Ekmek ve Adalet Dergisi ve Ankara Gençlik Derneği de basılarak bazı eşyalarla, kitap, dergi gibi yayınlar talan edildi.

TAYAD'tan Suç Duyurusu

17 Şubat günü dernek binasında bir basın toplantısı düzenleyen TAYAD'lı Aileler bir hafta içinde yaşanan gözaltıların bilançosunu açıklayarak, protesto etti.

Dernek başkanı Tekin Tangün, kampanyanın meşruluğunu dile getirdiği konuşmasında, "AKP iktidarı demokratikleşeceğiz demesine rağmen yasal ve demokratik haklarımızı kullanmamızı dayak, işkence ve gözaltılarla engellemeye çalışıyor. Gözaltına alınan insanların

Burada da gözaltına alınanlarla birlikte Ankara'da toplam sayı 36 oldu. Gözaltılar 16 Şubat günü Yüksel Caddesi'nde protesto edilirken, gözaltına alınanlardan Nurcan Temel, Nurşen Toksoy, Levent Ergüner ve dergimizin muhabiri Umut Şener ise AKP'nin saldırı kararının yargı ayağı tarafından tutuklandılar. Gözaltındakilerin savcılığa çıkarılmasına 19 Şubat günü devam edildi ve dergimizin Ankara temsilcisi Mustafa Gök, muhabirimiz Abdullah Özgün ile birlikte toplam 9 kişi tutuklandı.

Elazığ'da afiş asan 5 kişi gözaltına alınırken, bunlardan Mustafa Kenliç, Hüseyin Çelik ve Yeşim Başak tutuklandılar.

Mersin'de 14 Şubat günü afiş asan Gülin Günbil ve Serpil Çalışır yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. TAYAD'lılar polisin yasadışılığını "insanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganlarıyla protesto ederken, aynı gün serbest bırakıldılar. Tüm Türkiye'de polisin sürek avına çıktığı afişlere ise el konuldu. Ancak TAYAD'lılar "Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?" sorusunu sormaya devam ettiler. 16 Şubat günü Silifke Caddesi'nde afişleme yapan Şükran Söyleme ve Yılmaz Viraner sivil polisler tarafından gözaltına alınırken, çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakıldılar.

Işıkları Kapatmak Yetmez, Güneşi de Söndürün!

Trabzon'da 12 Şubat günü TAYAD afişlerini yapan 2 kişi polis tarafından dövülerek gözaltına alınırken, polis yaptığı yasadışı olduğunu bildiği için tutanaklara gözaltı nedenini "polise muka-

sokak ortasında kafaları, kolları kırılıyor ve işkence yapılıyor" dedi.

Demokratik hakkını kullanan 100 TAYAD'lı İşkencehanelere Taşındı

Daha sonra TAYAD'lı ailelerden Naime Kara Ankara, İstanbul, Adana, Samsun, Mersin, Elazığ ve İzmir'deki gözaltı sayılarını açıkladı ve "4 yıldır oğullarımızın, kızlarımızın yaşadıkları tecriti yılmadan, yorulmadan haykırıyoruz. Haykır-maya da devam edeceğiz" dedi.

BBC önünden kolu kafası kırılarak gözaltına alınan Hatice Ruken Kılıç da yaşadıklarını anlattı ve polisin hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdığının altını çizdi. Kırık koluna polis aracında da vurulmaya devam edildiğini söyleyen Kılıç'ın konuşmasının ardından aileler İstanbul Adliyesine giderek suç duyurusunda bulundular. Adliye çıkışı da bir açıklama yapıldı.

vemet" olarak kaydetti. 14 Şubat günü pullamalar nedeniyle bir başka TAYAD'lı daha keyfi şekilde gözaltına alınırken, polisın pulları sökemedi, "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü duyduunuz mu?" yazısını kimse okumasın diye, binanın ışıklarını kapatmakta "çareyi" buldu!

18 Şubat günü de TAYAD'lıların kampanya faaliyetleri ve gözaltılar sürdü. Emperyal köprüsüne "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duyduunuz mu?" yazılı pankartı asan bir TAYAD'lı dövülerek gözaltına alındı. Polisın hazırladığı fezleke de TAYAD'lının "**canlı bomba olacağını**" yazılması ise, çaresizliğinin ve komploculuğunun bir örneğiydi.

Samsun'da Kampanya Faaliyetleri

Samsun'da lise öğrencisi Cevahir Biber, TAYAD'ın tecriti protesto eden bir eylemine katıldığı gerekçesiyle polis tarafından sorguya çekildi ve tehdit edildi.

Samsun polisi, TAYAD'lı Ailelerin, demokratik kitle örgütlerine, derneklerine asmaları, üyelerine duyurmaları için verdiği afişlerin peşine düştü. DKÖ'lere baskı yapan polis, sorunun "izinsiz afiş asma" olmadığını, 107 ölüm gerçeğinin hiçbir şekilde duyurulmasına tahammülü olmadığını gös-

Çiçek'e Mektuplu Protesto

İHD İstanbul Şubesi, tecritin kaldırılması talebiyle 18 Şubat günü Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e mektup gönderdi. İmralı'da Öcalan'ın içinde bulunduğu tecrit koşullarını dile getiren İHD'liler, bugüne kadar İmralı'nın yönetimini elinde bulunduran Kriz Merkezi'ne ulaşamadıklarını da belirttiler.

terdi ve dernek binalarına kadar terörünü yaydı.

Ancak buna rağmen, Samsun halkının "hapishanelerde 107 insan öldü, duyduunuz mu?" sorusuna her adım başında rastlamasına engel olmadı. 800 civarında pul, Samsun'un mahallelerine halkın göreceği şekilde yapıştırıldı.

15 Şubat günü basın toplantısı düzenleyen Samsun Temel Haklar, TAYAD'lı Ailelerin kampanyasına etkin şekilde katılacağını duyurdu. Kampanya hakkında bilgi veren Savaş Düzgün, bir çok yerde yapılan saldırıları da kınadı.

Aynı gün Samsun Gençlik Derneği de düzenlediği basın açıklaması ile tecrit ve sansüre karşı TAYAD'lıların düzenlediği kampanya etkinliklerini destekleyeceklerini duyurdu.

Sayı 99

9

22 Şubat
2004

107 Ölüm Gerçeğine Karşı F Tipi Reklamlar

Yalan cephesi karşı saldırıya geçti. Saldırının tetikçisi her zamanki gibi burjuva medya. Ama özellikle de düzen islamcılarının gazeteleri.

"Meslek öğrenen mahkûmlar para kazanıyor" diye "durduk yerde" bir haber yaptı Zaman gazetesi. 17 Şubat tarihli Zaman'daki haberde deniyordu ki, "Edirne F Tipi Cezaevi'nde yatan hükümlüler çeşitli branşlarda hem meslek öğreniyor, hem de kendilerine gelir sağlıyor."

Yani deniyordu ki, bakmayın siz "F Tiplerinde tecrit" var diyenlere... Kulak asmayın siz "hapishanelerde 107 insan öldü duyduunuz mu?" diye soranlara!... Kulak asmayın siz F tiplerinde işkence yapıldığını, herşeyin baskı aracına çevrildiğini, herşeyin fahiş fiyatlarla satıldığını söyleyenlere...

Tecrit Bakanı Cemil Çiçek'in ve müsteşarının talimatıyla yayınlanan haberde, yalan cephesi hızını alamayıp, hükümlülerin F Tiplerinde meslek öğrenip üstelik de gelir sağladığını yazıyor. Yakında onlar trilyoner de olurlar herhalde!

Yalan cephesi devam ediyor;

"Mapushane A.Ş Para Kırıyor" diye koskoca bir başlıkla çıkıyor 18 Şubat tarihli Tercüman.

Haberin neden ve "neye, kime karşı" yapıldığı daha ilk satırlarından belli:

"Bu duvarların arkasında ölüm orucu, isyan yok. Sigortalı çalışan mahkûmların 5 trilyon kazanan atölyesi var..."

Cezaevi denilince insanın aklına "**operasyonlar, F tipi cezaevleri, ölüm oruçları ve protestolar**" geliyor. Ancak ceza ve tutukevlerinin çok farklı bir yüzü daha var: Açık cezaevleri..." diye devam ediyor haber olmayan haber.

Tercüman'a göre de, oradaki mahkûmların, "maaşları ve sosyal güvenceleri de var...". Hatta ve hatta "Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik durum gözönüne alındığında mahkûmlar, çok iyi koşullarda yaşıyorlar."

Yazın yazın; yalanlara boyayın sayfalarınızı. Ekranlarınızı yalanlarla doldurun.

Sansürleyin F tipleri gerçeğini. 107 Ölümü sansürleyin. Tecriti uygulayanların, katliamcılarının yalan saldırılarında tetikçi olun.

Ama bir gün gerçeğin mutlak üstün geleceğini, efendileriniz gibi, o yalanların altında kalacağınıza da emin olun.

TEPKİLER... TEPKİLER...

❖ Ankara'da yaşanan gözaltılar, Temel Haklar, İdilcan Kültür Merkezi ile Ankara Gençlik Derneği'ne yapılan baskınlar DKÖ'ler tarafından Yüksel Caddesi'nde düzenlenen basın açıklaması ile kınandı. ve "baskınlar devletin kendi yasalarını dahi uygulamadığının somut bir kanıtıdır" denildi. Gözaltıları protesto eylemine katılan kurumlar şöyle: **TAYAD, Temel Haklar, Gençlik Derneği, ESP, İdilcan Kültür Merkezi, Devrimci Demokrasi, Kardıraç, Alinteri, İşçi Köylü, Atılım, Özgür Gençlik, Özgür Eğitim Platformu ve Özgür Lise dergisi.**

Gözaltı terörü, ayrıca yapılan yazılı açıklamalarla da protesto edildi. Bunlardan elimize ulaşan bazıları şöyle:

❖ "...Düşüncelerini ifade etmek, duyarlı olmak suç mu? F tipi hapisanelere karşı yapılan ölüm orucunda 107 insan ölmedi mi? Bunu duyurmak için afiş asmak, eylem yapmak en demokratik haktır. Biz de F tiplerinde tecrite, sansüre karşıyız. **İdil Kültür Merkezi**

❖ "...AKP iktidarı televizyonlarda konuşmaya gelince bülbül gibi şakıyor. Demokrasiden, hukuk devletinden söz ediyor. YALAN... YALAN... YALAN... Gördük AKP'nin demokrasisini de, hukuk devletini de... İnsanların üzerinde jop kırdırmasını da... Hiç kimse bu insanların neden öldüğünü bilmesin diye sansür uyguluyor. Sansür ortaklığı yapanlar suçludur..." **İstanbul Gençlik Derneği**

❖ "...Belli ki siyasi iktidar, kimi bürokratlar ve kolluk mensupları; bu sorudan ve asıl olarak sorunun içinde yer alan çarpıcı gerçekten fazlasıyla rahatsız oldular ve onlarca kişiyi gözaltına alarak, anılan soruya yanıtlarını verdiler. Belli ki istenen, cezaevlerinde insanlar ölse de, toplumun suskun ve sessiz kalmasıydı. Bizler de gözaltına alınan mahpus yakınlarının sesine ses veriyoruz ve başta siyasi iktidara sesleniy-

ruz. **"Hapishanelerde 107 insan öldü, duydunuz mu?..."**

İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükcülha

❖ "...AKP hükümeti kulak tıkıyor, F tiplerini, tecriti, 107 ölümü, 500 sakatı yok sayıyor. O da yetmiyor sakat olduğu için Adli Tıp Kurumu'nun tahliye ettiği Wernicke Korsakoff hastalarını, sahte "iyileşmiştir" raporları düzenleyerek yeniden tutukluyor, o da yetmiyor tüm bu vahşeti görülmemiş koyu bir sansürle tüm halktan, tüm dünyadan gizlemeye çalışıyor... Hiçbir sansür, hiçbir vahşet 107 ölümü, keyfi gözaltı ve işkenceleri gizleyemez. Sansür ve tecrite karşı mücadelemiz sürecektir..." **TAYAD'lı Aileler, Ankara Temel Haklar, Ankara Gençlik Derneği**

❖ "...AB emperyalistlerinin desteğiyle açılan F tipi hapisanelerdeki direnişte 107 ölüm sansürle gizlenmeye, yok sayılmaya çalışılıyor. "Herkes aç ve yoksul sesini çıkaran yok, sende sus haksızlığa karşı direnme..." deniyor bu ülkenin başbakanı tarafından... Ne kadar sansür duvarının ardına gizlenmeye çalışılsada 107 ölüm gerçek ve ortadadır. Sorumlusu devlet ve direniş karşısında sus pus oturanlar, duyup da duymazdan gelenler olacaktır..." **Samsun Gençlik Derneği**

❖ "... Sesimizi yükselteceğiz. Gözaltıları, işkenceleri, sansürleri, tecritleri, baskı yasaları bizleri engelleyemeyecek. "Uyum yasaları", "demokratikleşme" yasaları ile bizleri aldatamayacaklar. Direneceğiz, direnenlerin sesine ses katmaya devam edeceğiz. Bizlere yasaklamaya çalıştıkları meydanlara sloganlarımızla, pankartlarımızla yine ineceğiz..." **Ege TAYAD'lılar**

Avrupa Suç Ortağıdır

Yurtdışında, Berlin, Viyana, Londra ve Brüksel'de Tayad komite tarafından örgütlenen 50 günlük açlık grevleri sona erdi. Açlık grevlerinin bitirildiği gün yapılan eylem ve etkinliklerde Avrupa'nın suç ortaklığı bir kez daha yineleni.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de 50 gündür açlık grevini sürdüren Kerbel Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Hasan Subaşı, çoğunluğunu alevi gençlerinin oluşturduğu kalabalık bir kitlenin düzenlediği "kardeşlik sofrası" töreni ile ey-

lemine son verirken, Subaşı, "Bugün burada açlık grevimizi bitirsek de, direnişimiz ölüm orucunun zaferine kadar sürecektir. Herkesten isteğimiz ölüm orucu direnişini sahiplenmeniz ve desteklemenizdir" dedi.

İngiltere'nin başkenti Londra'da yapılan açlık grevi, Kuzey Londra Seven Sisters bölgesinde, temsili hücre eyleminin ardından sona erdi. "Tecrit İnsanlık Suçudur", "Cezaevlerinde İzolasyona Son", "İnsanlık Dışı Uygulamalar Durdurulsun" yazan dövizlerin taşındığı eylem sonunda yapılan basın açıklamasında, tecrite karşı mücadele ve sansür anlatıldı.

Cam İşçilerinin Grevi Yine Yasaklandı

Sermaye Sınıfı Ve Onun İktidarı AKP Saldırıyor

Fiili Grev, Genel Direnişten Başka Yol Var mı?

Kristal-İş Sendikası'nda örgütlü bulunan 5 bin cam işçisinin grevi, 16. gününde ikinci kez ertelendi. 60 gün erteleme yasaklamanın bir biçimi olduğu konusunda kimsenin kuşkusu yoktur. Yasadışılığın yasal kılıfıdır "erteleme". Erteleme, dayandırıldığı 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası cuntanın baskı koşullarında ANAP tarafından yapıldı ve halen yürürlükte. Baştan sona anti-demokratik olan yasaya göre hükümetler yıllardır grev yasaklıyorlar.

Hatırlanacağı gibi, AKP iktidarı 8 Aralık 2003'te de grevi yasaklamış, Kristal-İş'in Danıştay'a yaptığı başvurunun ardından, Bakanlar Kurulu'nun kararının yürütmesi durdurulmuş ve 30 Ocak'ta grev başlamıştı.

AKP, Sermayenin "Sağlığını" Koruyor

Bakanlar Kurulu'nun kararı "genel sağlığı tehdit" gerekçesine dayandırıldı. Kılıf bul da nasıl bulursan bul. Sonra da "hukuka karşı hile yapılıyor" diye yolsuzlukla mücadele şovu yap.

1990'lardan bu yana onlarca grev bu maddeye dayandırılarak yasaklandı. AKP iktidarı asıl olarak sermaye sınıfının sağlığını korumaktadır. Cam'ın "genel sağlıkla" alakası olması da gerekmiyor. Kaldı ki, karikatürlerden başka bir yerde bu saçmalığını eleştirisini bile yapabilmek zordur. Ama, sermayenin iktidarı için yasaların, hukukun da bir önemi yoktur.

Şişe-Cam patronunun çıkarları, onunla bağlantılı olarak otomobil sektöründe Şişe-Camla ilişkili (otocam bağlantılı) emperyalist tekellerin ve Koç'ların, Oyak'ların çıkarlarıdır korunan.

Sermayenin Hukuku Yoktur, Tek Geçerli Yasası Sömürüdür

Karar, resmen kendi mahkemelerinin verdiği kararı, bir kılıf bularak hiçe saymaktır. Tamamen keyfi şekilde sermayenin çıkarları için kendi hukukunu ayaklar altına almaktır.

Ancak bunda şaşılacak hiçbir şey yoktur.

Sermaye sınıfının, burjuvazinin tarih sahnesine çıkışı ve burjuva devrimlerin ardından gericileşmesinden bu yana tek geçerli yasayı dayattığı ve uyguladığı bilinir. Sömürü ve daha fazla sömürden başka hiçbir yasaya kurala uymazlar. Asıl olarak yazılı yasaları da sömürüye hizmet edecek şekilde hazırlar ve halka dayatırlar.

Sınıflar gerçeğini unutturmak isteyenlere, her fırsatta gerçekler hatırlatılıyor. Bu kararın bir anlamı da sınıflar gerçeğinin ve sömürüye dayalı hiçbir sistemde egemen sınıflarla emekçilerin uzlaşmaz çelişkilerinin ortadan kalkamayacağını hatırlatılmasıdır. Artık tartışılmayan bu yalın gerçeklerin, sosyalist sistemin yıkılışının ardından yaşanan ve halen süren ideolojik saldırılarla üzeri örtülmek istendi. Ülkemizde de gelişim aynıdır. Kapitalizmin ve onun yasalarının, kurallarının hiçbir alternatif olmadığı düşüncesi işlendi, alternatif olan sosyalizmden sözedenler katliamlarla, yasaklarla susturulmaya çalışıldı.

Böyle bir sistemde iktidar, sermayenin isteklerini yerine getiren bir araçtır. Sömürü sistemi sürdüğü, iktidar koltuğunda kimin oturduğunun önemi yoktur. AKP ise, bu isteklerin yerine getirilmesinde, tek başına iktidar olmanın, milyonlarca insanımızı dinle uyutmasının, tarikatların desteğinin sayesinde daha pervasızdır.

Saldırı Tüm Sınıfa, Sendikalaşmayadır

Karar, AKP'nin sınıf düşmanı politikalarının bir kez daha tescillenmesidir. Cam ve otomotiv sanayinin patronlarının çıkarını savunan AKP, tam bir sınıf düşmanı tavrıyla, kendi yargı kararını da hiçe saymakta, emekçilerin anayasal hakkını yoketmektedir.

AKP iktidarının kararı ideolojiktir. Sermayenin ideolojisini din örtüsü ile pazarlayan AKP için, patronların çıkarları, "milli çıkar"dır, işçilerin hak arama sermayenin "sağlığını" bozduğu için, onun "sağlığı" da "genel sağlık" haline gelir. Çünkü bu ülkede iktidarından medyasına kadar egemen sınıflar, 70 milyon halkı yoksayma politikasını pervasızca uygulamaktadırlar.

Grevin temel taleplerinden birinin sendikalaşma hakkı olduğu biliniyor. Şişe-Cam patronu uzun süredir fabrikalarında sendikal örgütlenmeyi yok et-

meye çalışıyor. Bu nedenle direniş de bütün işçilerin direnişi haline gelmişti. Doğal olarak da bütün sendikalar, sendikalaşmaya yönelik bu saldırının karşısında barikat oluşturmak durumundadırlar. Bunu yapmamak, sendikacılığın ölümünü hızlandıracak temel gelişmelerden biri olacaktır. Can çekişen, çürüyen sendikacılık bu darbeye ölüm yatağına biraz daha çivilenecektir.

AKP, Direnme Hakkını Hak Aramayı Yok etmek, Çaresizleştirmek İstiyor

Yoğun sömürü koşullarında işçilerin yaşayabilecek ücret talepleri toplu görüşmelerde gündeme getirilir. İşçinin taleplerinin yerine getirilmesinde yaptırım gücü ise GREV'dir. Bu silah olmadığında, yapılan toplu görüşmelerin, işçinin taleplerinin de hiçbir anlamı olmayacaktır. Grevin AKP tarafından "tehlike" görülmesi, bir örnek teşkil etmesi, diğer işçilere, emekçilere direnme umudu aşılması, moral olmasında da kaynaklanmaktadır. İstenilen, halkın hiçbir kesiminin oligarşinin ve emperyalizmin politikalarına karşı direnmesi, hele hele direniş odağı haline gelip, yoksullaştırılan kitlelere umut olmamasıdır.

Saldırının önemli bir boyutu da, direnme hakkına yönelik olmasıdır. 19 Aralık'tan bu yana tartıştığımız, katliamla, ölüm orucuna zorla müdahale ile yok edilmek istenen direnme hakkı, bugün cam işçilerinin direnme hakkına dönüşmüştür. Hiçbir fark yoktur aralarında.

Ölüm orucu nezdinde tartıştığımız direnme hakkının herkese gerekliliği ve bu eksenle direniş destek verilmesi gerektiği sözlerimiz şimdi daha bir anlamlı hale gelmiştir. O gün, bu gerçeklere sırtını dönenler de bugün direnme hakkının ne kadar gerekli olduğunu görüyor. "Grev anayasal hakkımız, yok ediliyor" açıklamalarının özünde yatan direnme hakkından başka bir şey değildir.

Sendikacılar Ne Ders Çıkaracak? AKP Bu Pervasızlığı Nereden Alıyor?

AKP'nin bir yıllık icraatının devamı olarak grevin yasaklanmasının, bütün sınıfa, sendikalara, sendikal örgütlenmeye yönelik bir saldırı olduğu tartışılmayacak kadar açıktır. Tıpkı, konfederasyonların direnmediği özelleştirmenin ideolojik bir saldırı olduğu gibi, bu saldırı da ideolojiktir. Sermaye sınıfının, işçi sınıfına saldırısı AKP aracılığıyla sürdürülmektedir.

AKP açık olarak işçi sınıfına meydan okuyor. Bunun başka bir izahını yapmaya çalışanlar hedef saptırmak isteyenler, görevlerini geçiştirmeye çalışanlardır. AKP, ben istediğim size grev de yaptırılmaz, hak aramanıza da engel olurum, diyor. Onun dayattığı politika, ABD tekelleri adına emperyalizmin politikasıdır. Özetle; ben ne kadar verirsem o kadarla yetineceksiniz; kimse hak aramayacak, direnmeyecek politikasıdır. Aynısını Amerikan imparatorluğu tüm dünyaya dayatıyor!

Peki sendikalar, sendikacılar bu saldırıdan ne sonuç çıkaracaklar? Ya da böyle bir sonuç çıkaracaklar mı?

Öncelikli olarak, **AKP yüzbinlerce üyeli konfederasyonlar ve milyonlarca işçi karşısında nasıl böyle pervasız olabiliyor?** sorusu sorulmalıdır. Buradan çıkarılacak ilk sonuç, AKP'nin sınıfsal niteliği, sırtını sermayeye dayamış olması ise, en az bunun kadar önemli olan sendikal hareketin durumudur. Sendikacılığın, düzen sendikacılığı haline getirilmesi süreci tartışılmadan bu çürümenin durdurulması mümkün değildir.

Sınıf sendikacılığı yok edilmiştir. Patronlarla, hükümetlerle pazarlık masalarında sınıfa ihanet örgütlenmiştir. İhanet, emekçilerin apolitikleştirilmesi olmadan mümkün olmazdı. İşçiler eğitilmeyerek, devrimciler sendikalardan tasfiye edilerek, örgüt düşmanlığı körüklenerek, sivil toplumculuk benimsenerek, işçilerin ülkedeki hiçbir soruna tepki göstermemesi sağlanarak bu apolitikleştirme adım adım örülmüştür.

Özetlediğimiz bu saptamalar, bir çok yazımızda detaylı olarak ele alınmıştır. Ancak sendikacılık ve reformizm bu gerçekleri sürekli olarak gizlemeye, basın açıklamaları, şaşıaali ey-lem takvimleri ile görüntüyü kurtarmaya çalışmıştır.

"Yolun sonudur" artık. İşçi, memur sendikalarının durumu birbirinden ancak nüans farklılıklar taşımaktadır.

Şişecam grevine saldırı, sendikal örgütlenmeye saldırıdır.

Tüm sendikalar bu zeminde bir araya gelebilecek mi? Grev hakkı için, sendika hakkını savunmak için çok meşru bir zemin vardır; Bütün sendikaların bu zeminde bir araya gelmemesi, yok olmayı kabullenmek demektir.

Başta DİSK, KESK ve Türk-İş olmak üzere tüm konfederasyonlar, yerel seçimlerde hangi partiyi destekleyeceklerini değil, bu saldırıyı nasıl püskürteceklerini gündemine almalıdır.

Bununla paralel olarak yürütülmesi gereken ise, sendikacılığın durumunu tüm açıklağıyla ortaya koymak, devrimci sendikacılığa, sınıf sendikacılığı yoluna girmektir. Başka "çare"ler gösterenler aldatıyor, yalan söylüyordur.

Direnme hakkı kutsaldır, yok edilemez. Bu uğurda halklar, emekçiler kanlarını dökmüştür. Yok etmek isteyenlerin karşısında gösterilecek her tür direniş bu nedenle meşru ve haklıdır.

Direnme Hakkının Savunulmasını Devrimci Tutsaklardan Öğrenmeliyiz

4 yıldır F tiplerinde direnen tutsaklar, dışarıda TAYAD'lı Aileler, tecrite, hücrelere karşı çıkmanın yanı sıra, direnme hakkı için de direniyorlar. Bunu daha 19 Aralık katliamının hemen ardından ilan ettiler ve bu yolda her türlü bedeli göğüsleyerek bugüne gelindi.

İşçiler direnme hakkının nasıl korunması gerektiğini devrimci tutsaklardan, dışarıda kararlı bir mücadelenin yürütücüsü olan TAYAD'lılardan öğrenmelidir. İşçiler, onların kararlılıkları, geri adım atmama ve dayatılan teslimiyetle uzlaşmama tavırlarını rehber almalı ve kendi eylem biçimleriyle, genel direnişlerle, işgallerle, fiili grevlerle yaşama geçirmelidirler.

İşçiler Direnişten Yana

AKP'nin grevi yasaklama kararı, cam işçilerinin tepkilerine neden oldu. İşçiler, yasaları hiçe sayan iktidara karşı, direnişin fiili olarak sürdürülmesi tartışmalarını da yaparken, sendika yargıya başvurma tavrıyla bu taleplerinin önünü şimdilik tıkamış durumda.

Karar, Türk-İş, Kristal-İş ve çeşitli sendika ve

DKÖ'ler tarafından yapılan yazılı açıklamalarla kınanırken, Şişe-Cam fabrikalarında, AKP binası önlerinde eylemler gerçekleştirildi.

150 gündür direnen **Eskişehir** cam işçileri 17 Şubat günü AKP il binasına yürüdü. "İşçiler el ele genel greve" sloganları atan işçilere KESK'liler de katılırken, "Bıçak Kemikte Sıra Genel Grevde" dövizleriyle işçiler taleplerini dile getirdiler.

İstanbul Topkapı'da da eylem vardı. Yaklaşık 300 işçi, "Hükümet İstifa" ve "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarını haykırırken Kristal-İş Genel Sekreteri Rıza Sami Aydoğan işçilere yönelik bir konuşma yaptı. Çeşitli sendika ve demokratik kitle örgütlerinin de destek verdiği eylemde yapılan konuşmalarda mücadelenin süreceği kararlılığı dile getirildi ve tüm emekçilere, sendikacılara destek çağrısı yapıldı.

Mersin'de işçiler AKP binasını yumurta yağmuruyla tutarak kararı protesto ettiler. "Yılgınlık Yok Direniş Var" sloganlarıyla yürüyüş yapan işçiler, yasadışı karara direneceklerini, AKP'nin patronların hükümeti olduğunu söylediler.

Gezbe'de de cam işçileri Çayirova Cam Fabrikası önünde eylem yaptılar. Lüleburgaz'da ise işçilerin direniş kararlılığı, yapılan toplantıda sendikacılar tarafından yumuşatılarak, sorun Danıştay'a havale edildi.

Bu arada Kristal-İş, 19 Şubat günü Danıştay'a başvurarak Bakanlar Kurulu kararının yürütülmesinin durdurulmasını istedi.

Sayı 99

13

22 Şubat
2004

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Mecliste; AKP Emekçilerin Düşmanıdır

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Yasa Tasarısı, başta memurlar olmak üzere çeşitli kesimlerin yoğun eleştirilerine rağmen, mecliste görüşülmeye başlandı. Hiç kimseyi dinlemeden sadece IMF'ye ve sermayeye kulak vererek onların isteklerini yerine getiren AKP iktidarı, bu konuda da aynı tavrı sürdürüyor. Emekçilere düşmanlığını, küresel sermayenin çıkarlarına hizmet için hükümet ettiğini bir kez daha ilan ediyor. "Yerelden yönetim, demokratikleşme" gibi yalanlar, tasarının emekçi düşmanı yüzünü gizlemek için söylenmektedir.

Memurların iş güvencesini ve giderek örgütlenmesini yok edecek olan tasarıya karşı çıkan konfederasyonlar, meslek örgütleri, hatırlanacağı gibi bir eylem birliği oluşturdular. Hedefin tasarını geri çekirmek olduğu açıklandı.

Tasarının görüşülmeye başlandığı gün olan 18 Şubat'ta meclis önünde toplanan KESK,

DİSK, TMMOB, TTB. Mülkiyeliler Birliği, TZD ve birlik içinde yer alan kuruluşlar tepkilerini dile getirirken çeşitli kentlerde de küçük çaplı protestolar düzenlendi.

Aylardır gündemde olan yasaya karşı KESK'in küçük çaplı protestoları ve açıklamalarından başka bir şey yapılmadı. Diğer sendikaları sanki bu sorun ilgilendirmiyor. Tıpkı, KESK'in işçilerin kölelik yasasıyla ilgilenmediği gibi. Bu anlayış, yasa meclise inmişken eylem takvimini bekliyor. Yine İş Yasası'nda olduğu gibi yasa çıkarıldıktan sonra "tepki" şovlarını yapılıyor. Yasa sendikal örgütlenmesi açısından hayattır deniyorsa, (çeşitli kesimler de başka yönleri için hayati diyor), takvim sendikacılığıyla önleyemeyeceği ortadadır. Sermayenin iktidarı takvim beklemiyor ve büyük bir hızla her kesime yönelik saldırılarını parça parça sürdürüyor.

- ❖ Uzanlar'ın şirketlerine el konuldu;
- ❖ Hortumculuğa 'operasyon' değil, oligarşi içi kavga
- ❖ Hukuki bir tasarruf değil, iktidar zorbalığı

ABD'ye sırtını yaslayan AKP, HER YANA SALDIRIYOR!

Uzanlara ait 219 şirketin yönetimine ve bu arada Star gazetesi ve televizyon kanallarına da AKP hükümetinin emriyle **Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu** tarafından el konuldu.

El konulmanın gerekçesi olarak Uzan grubunun İmar Bankası'ndan doğan borçlarını ödememesi, bunun için bir plan sunmaması gösterildi. Oysa aynı durumda olan, hem de yıllardır borçlarını ödemeyen onlarca Uzan var.

Oligarşi içinde kıyasıya bir savaş sürüyor. Bankalar el değiştiriyor, Sabancılar'a, Doğanlar'a rakip olmaya kalkışanlar çokertiliyor.

Uzan operasyonunda, **Amerikan tekellerinin istekleri, AKP'nin seçim hesapları, Koçlar'ın, Sabancılar'ın çıkarları**, hepsi bir noktada buluşmuştur. Böyle olduğu için de, Uzanlar'a yönelik operasyon, düzenin kendi kuralları da çiğnenerek gerçekleştirilmiştir.

Uzanlar'ın "suçları" çoktu; çeşitli alanlarda Koç'la rekabete girdi, Sabancı'ya karşı adeta savaş açtı, Doğan Medya'nın pazarını daraltmaya kalkıştı, üstelik de emperyalist tekellere karşı yükümlülüklerini yerine getirmeyip uluslararası dolandırıcılığını da "IMF karşıtlığı" söylemiyle meşrulaştırmaya kalktı ve nihayet AKP'ye karşı da muhalefet yapıp ayrı bir parti kurdu. Bütün bunlar Uzanlar'ın ipinin çekilmesi için yeterliydi. Hukuk, kanunlar buna uydurulurdu.

Nitekim, bu operasyona "hukuki bir kılıf" uydurmak için özel bir "Bankalar Yasası" çıkarıldı. Ardından da geçen hafta binlerce polisin katıldığı bu "ticari" operasyonla açıkça terör havası estirildi.

AKP'nin Baskı ve Şantaj iktidarı

Uzanlar Tayyip'in destekçilerinin ekonomik, Tayyip'in kendisinin de siyasi rakibi ve "muhalif"iydi. Bunun için kanun kılıfına uydurulup, uymadığı noktalarda da aleni zorbalıkla Uzanlar'a öldürücü darbe indirildi.

Benzer durumda olan (yani devlete milyarlarca dolar borçlu) onlarca holding var. Bunların bir kısmı da medya sektöründe etkin olan holdinglerdir. AKP iktidarı, açıkça **"Sizi de Uzanlar gibi yaparız"** tehdidiyle onları AKP iktidarına muhalefet etmemeye, AKP'nin sansürünü tam olarak uygulamaya ve AKP'nin politikalarını savunmaya zorluyor.

Medya tekeli Aydın Doğan, Karamahmetler, Dinç Bilginler, Cinerler, hepsi "kendilerine ait olmayan" milyarlarca dolarla hüküm sürüyorlar. Devlete trilyonlarca lira borçları var.

Hadi AKP bunların şirketlerine de el koysun. Hayır, bunun yerine, tehdit ve şantaj yapıyor. Başbakan Erdoğan, **"Bu iş burada kalamaz. 22 batık bankayla tek tek görüşülecek, uzlaşma olmazsa yasanın gereği yapılacak"** diyor.

İktidarı için şantaj daha avantajlı çünkü. O zaman oligarşi içinde kendisine muhalefet edecek kimse kalmayacak, muhalefet edenlerin de sesi duyulmayacak ve AKP iktidarı pekişecek. Hesap budur.

Star ve basın özgürlüğü

Uzanlara yönelik operasyona burjuva medyada pek karşı çıkan olmadı. Sadece Basın Konseyi "basın özgürlüğü" açısından karşı çıktı. Star gazetesinin kendi yayın politikası gözönüne alındığında "basın özgürlüğü" adına savunmak güçtür. Ama mesele bu değildir.

Star gazete ve televizyonuna el konulmasının operasyonun ekonomik boyutuyla bir ilgisi yoktur. El koyma tümüyle AKP'ye "muhalif" bir gücün susturulmasıdır.

"El konulan gazete ve televizyonlardan resmi gazete gibi yayın beklemediklerini" söyleyen Erdoğan'ı, Star'ın el konulduktan sonraki hali yalanlıyor. Star'ın "bu hali"ni islamcı Zaman utanmazca şöyle yansıtıyordu:

"El konan şirketlerde durumun normale dön-

düğünü belirten bir üst düzey emniyet yetkilisi, 'Sadece Star TV eski yöneticilerinden çatlak sesler geliyor' dedi. Fonun el koyduğu Star gazetesinin üslubundaki değişim dikkati çekti. Dün 'TSMF yönetiminde' sürmanşetiyle çıkan gazetesinin birinci sayfasında AKP'nin belediye başkan adaylarını belirlemesiyle ilgili haberlere yer verildi. Yazarlardan hiçbiri el koyma kararını doğrudan eleştiren yazı kaleme almadı." (16 Şubat)

İslamcı medyanın yalakalığına bakın; Yazarlardan hiçbiri el koymayı eleştirmemiş; oysa herkes biliyor ki, yazarların bir kısmına yazdırılmıyor yazarların yazıları sansür ediliyor.

Evet, kimilerinin de dikkat çektiği gibi, 12 Eylül'de bile örneği görülmemeyen bir uygulamayla, gazeteye, televizyona sadece ekonomik olarak değil, siyasi olarak el konulmuştur.

İktidara yaltaklanmaktan başka şey bilmeyen öteki burjuva basın, yarın bu zorbalığın kendisine dönebileceğini bile görmekten acizdir.

Özelleştirme savunucularının kendi yarattıkları canavardan şikayet etmeye hakkı olamaz!

Uzanlar'ın bu kadar büyümesini garip, şaibeli bulduklarını söyleyenlerin çoğu, ilginçtir ki, aynı zamanda özelleştirmenin savunucularıydılar.

İşte özelleştirmenin sonucu. Uzanlar "özelleştirme"nin büyüttüğü bir holdingdir. Bugünkü büyüklüklerine arsa fiyatına peşkeş çekilen işletmeleri ele geçirerek ulaşmışlardır. Özelleştirmeyle tekelci burjuvazinin yağmasına açılan çimento fabrikalarının, barajların, enerji santrallerinin bir kısmı da Uzanlar'a düştü. Ve onlar da bu gücü, başka sermaye gruplarını ezmek, sömürü ve iktidar saltanatlarını büyütme için kullandılar. Uzanlar'ın aslında öteki sermaye gruplarından farklı yaptığı hiçbir şey yoktur.

Sadece yukarıda açtığımız çerçevede bugün oligarşi içi pay ve iktidar savaşının "kurbanı" olmuşlardır.

Uzanlar "mafya yöntemleri" kullanıyor; peki diğer sermaye grupları kullanmıyor mu?

Ne yapmış Uzanlar? Bankalarından kendi şirketlerine hortumlama yapmışlar. Peki yapmayan mı var?

Kendi medyasını ihaleler almak, diğer şirketleri yıldırma için, iktidar üzerinde baskı kurmak için kullanıyormuş. Kullanmayan mı var?

Aldığı ihalelerde bir kaç misli fazla harcama göstermiş. Göstermeyen mi var?

En lüks yatlarla, uçak, helikopter filolarıyla

saltanata düşmüşler. Tekelci burjuvazinin içinde düşmeyen mi var? Sabancılar'ın lüks, antika otomobil koleksiyonları, Koçlar'ın safahatları bugün fazla gözönüne getirilmiyorsa, burjuva medya sayesinde. Uzanlarla diğer tekeller arasındaki çelişkiler tırmanmadan önce de kimse Uzanlara bu suçlamaları getirmiyordu. Kimse kimseye servetinin kaynağını ve 70 milyon insanın sefaletle sürüklendiği bir ülkede servetini nasıl lüks içinde harcadığını sorgulamıyordu. Uzanlar için yazılıp çizilen üç beş satırın dışında hala da sorgulamazlar.

Hukuk, Cumhuriyet, "yetim hakkı", İstiklal Marşı; hepsi oligarşi içi kavganın üstünü örtmek için kılıf yapıyor

Uzanlar sömürü ve soygun saltanatlarını sürdürmek için, kendi medyalarına "Cumhuriyet için" logosunu koyarlar. AKP iktidarını pekiştirmek için yaptığı bir operasyonu "yolsuzluğa" karşı diye sunar; ama aynı gün, TBMM'de Tayyip başta olmak üzere onlarca AKP'li hakkında ki soruşturma dosyaları rafa kaldırılır.

Uzanlar, açlık grevindeki Star çalışanlarını ziyaret edip onların haklarının savunucusu pozuna girerler. Şirketlerine el konulduğunda yanındaki üç beş yalakasıyla birlikte "İstiklal Marşı" şovu yaparlar. Oysa onları bir kaç gün öncesine kadar sömüren, ezen Uzanlar'dan başkası değildir. Uzanların Berke barajında, çimento fabrikalarında işçileri nasıl pervasızca sömürdüğü, işten çıkarttığı bilinir.

Ve Uzanlar'ın karşısında "hukuk" adına, "yolsuzlukları önlemek" adına operasyonu yapan AKP, operasyonu destekleyen TUSİAD, operasyona alkış tutan medya, hepsinin sicili bellidir.

Uzanlar'ın Motorola'ya olan borcu bizzat AKP iktidarı tarafından üstlenildi; yani başka deyişle Motorola'ya ödenecek para halkın cebinden çıkacak. Tayyip Erdoğan, ABD gezisinde bunun da sözünü vermiş olmalı.

Kanal D'de çıktığı bir programda Motorola borçlarının ödenip ödenmeyeceğinin sorulması üzerine Erdoğan şu cevabı verdi: "ABD'de Motorola'nın başkanıyla görüştim, bize nasıl yardımcı olacaklarını sordular. Yabancı sermayenin mağduriyetini istemeyiz."

Yabancı sermayenin mağduriyetini istemez ama halk mağdur olabilir. İşte Uzanlar operasyonunun özü budur. Tekellerin çıkarları ve AKP'nin iktidarını pekiştirme kaygısı. Gerekçe olarak gösterilen diğer herşey boş laftır.

TEMİZ SERMAYE YOKTUR!

“Trende sakız satıyordu kral oldu”

Bir gazete Uzanlar'ın hikayesini anlattığı yazıya bu başlığı koymuş. “*Üç kuruş cep harçlığı için ter döktüğü öğrencilik yıllarından dev imparatorluğa, Kemal Uzan'ın öyküsü...*” diye başlayan hikaye, öyle gitmiyor tabii.

Sakız satarak sahiplerinin katrilyonlarla oynadığı, yatlardan, uçaklardan inmediği bir servetin yaratılamayacağını herkes biliyor.

Peki nasıl yarattılar bu serveti? Başlangıç kaynağı neydi, nelerle büyüdü?

Bunun cevabı belli değil. Uzanlar'ın geçmişini yazmak isteyen bir gazeteci, yaptığı araştırmaya rağmen bu sorunun tam cevabını bulamıyor.

Bu gerçek, Türkiye kapitalizminin çarpıklığının, çürümüşlüğüünün, “sermaye” denilen şeyin hırsızlık, yolsuzluk, dolandırıcılık olmadan ortaya çıkmadığını da gösteriyor. Uzanlar'ın “büyümesi”nin kaynağını araştıran gazeteci en fazla “söylentilere” ulaşıyor; “*Her ne kadar bazı rivayetlerde baba Kemal Uzan için Mareşal Tito'nun servetini yönetiyor ya da 'Sovyet Merkez Bankası'na ait külçe altınları İstanbul Kapalıçarşı'da paraya çeviriyor'* denilse de Uzanlar'ın sermaye birikiminin başlangıcı Ali Sami Yen Stadı'nın yapımına endeksleniyor.” (Sabah, 15 Şubat 2004)

Sonuncusu aslında somuta en yakın ve Türkiye gerçeğine en uygun olanı. Devletten alınan

ihaleler veya devlete mal satmak ülkemizdeki hemen bütün tekellerin ilk birikimlerinin kaynağıdır; çünkü “kar oranı” çok yüksektir bu işlerde.

Aynı Vehbi Koç'un ilk sermaye birikimine satıldığı kurtlu peynirlerle değil de, TBMM'nin çatı işini alarak yaptığı gibi. 1 paralık kiremiti 40 kûsur paraya satarak başlayan soygun, sonrasında çalıştırdığı işçileri sömürerek katlanır.

Neler var o sermayelerin “içinde”?

Ne Uzan'ın, ne de Koçlar'ın, Sabancılar'ın “trende sakız satarak başladılar işe” masallarında gerçeklik payı yoktur. Çünkü sömürü ve soygun vardır bu sermayenin kaynağında; **kirli, kanlı, kara** para vardır, halkın alınteri emeği vardır. İşte bu yüzden de “**temiz**” bir tek sermaye yoktur. Genelevlerde çalışan “sermaye”ler, tekelci sermayenin yanında çok temiz ve namuslu kalırlar!

Aksini gösteren bir tek örnek gösteremez kimse. Uzan hanedanlığı, Koç, Sabancı hanedanlığı, milyonlarca işçinin alınterine el koyarak, devletin halktan topladığını hanedanlara vermeleriyle geldiler bugünlere.

O sermayelerin içinde, aylarca evine et götüremeyen, çocuğuna süt alamayan babaların hikayeleri vardır. O sermayelerin içinde işsiz bırakılıp sokağa atılan, işsizliğin baskısı altında “geçimsizlik” nedeniyle intihar eden erkek ve kadınların dramları vardır. Gecekonduların yıkık evleri var o sermayelerin içinde; ki o gecekondu olmasaydı, onların villaları da olmazdı. O sermayelerin içinde devrimcilerin, vatanseverlerin dökülen kanı vardır. O sermayelerin içinde cuntalar vardır.

Devrimciler katledildikçe, daha çok kazanmıştır patronlar. Cuntalar yapıldıkça karları büyümüştür. Sömürüye karşı çıkanlar niye katlediliyor, niye F tiplerine atılıyor sanıyorsunuz? Uzanlar, Koçlar, Sabancılar, Doğanlar, Zorlular, Eczacıbaşılar, Topraklar ve onların emperyalist ortakları daha çok kazansın diye değil mi?

Bütün bunlardan bağımsız olarak bir “sermaye” birikiminden söz etmek mümkün değildir. Ve bütün bunlar ortadayken, kim bir tekelci burjuvanın servetini “namusuyla” kazandığından söz edebilir?

Uzanlar'ın hikayesi, yağma ve talanın hikayesidir

Uzanlar, 1980 sonrası gelişip serpilen işbirlikçi tekelci burjuvazi içinde yer alan gruplardan biridir.

1984'te tam 21 milyon dolar sayarak Ayhan

Sayı 99

16

22 Şubat
2004

“Sermaye... Ancak canlı emeği emme yoluyla vampir gibi canlanan ve ne kadar çok emerse o kadar çok yaşayan cansız emektir.”

“Sermaye... Başından ayağına kadar, her gözeneğiyle kan ve pisliğe batmış olarak dünyaya gelir...”

(Karl Marks)

Şahenk'ten İmar Bankası'nı aldı. O güne kadar yaptıkları bilinen işler öylesi bir birikim sağlamalarına da elverecek kadar çaplı değildi. 21 milyon doları nereden bulduklarını kimse bilemedi. O zaman "Nereden buldun?" yasası yoktu çünkü bu ülkede ve hala da yok. Bir ara kısmen uygulamaya kalktılar, yağmacı AKP onu da kaldırdı. Türkiye'nin çarpık kapitalizmi öylesine yağmacı ve soyguncudur ki, kapitalistlere nereden buldun diye bile sormaz.

Berke Barajı'nın ihalesini aldılar ve normal maliyetinin tam dört katına malettiler barajı. Milyonlarca dolar yanlarına açıktan kar kaldı. Peki onlara bu ihaleyi veren devletin baraj maliyet fiyatlarından haberi yok muydu? Vardı elbette, ama o zamanki iktidar da payını almıştı. Uzanlar, özellikle Özal iktidarıyla çok içli dışlıydı. O kadar ki Özal'ın oğluyla "yasadışı" bir biçimde ilk özel televizyonu kuran da onlar oldular. Ve sıradan bir dergideki künye eksikliğiyle bile uğraşan savcılar, hakimler, o kanala ve sahiplerine "yasadışı" olduğu yıllar boyunca hiç dokunmadılar. Öyledir; yasalar zaten esas olarak halkı denetim altında tutmak için vardır. Tekelci burjuvaziye yasa işlemez. Daha doğrusu işletilmez.

Özallar, Çillerler, Demireller Uzanlar'ı kollamaya devam ettiler; Özelleştirme işlerinden sorumlu Kamu Ortaklığı İdaresi, Uzanlar'a beş çimento fabrikasını peşkeş çekti... Ama bir nokta geldi ki, çıkarlar çelişti. Özal'ın Uzanlar'ı vardı, Tayyip'in de Ülker'i, Albayraklar'ı var. Uzanlar'a operasyon yapan AKP, kendi Uzanlar'ını büyütmeye devam edecek. Koçlar, Sabancılar gibi oligarşinin "demirbaş" tekelcileri ise, her iktidarda işlerini sürdürecektir. Çark böyle dönecek.

Sermayenin kazancı her koşulda ve her biçimde "haksız kazanç"tır. Fabrikası, yatırımları aracılığıyla, işçiyi sömürerek kazandıkları paralar, onların en dolaysız kazancıdır. Ama bununla yetinmezler hiçbir zaman. Faizden, repodan, devletten açıktan aldıkları kredilerle boyuna daha da semirmek isterler. Doymazlar. bankalar kurup içini boşaltır, sonra da onu devletin doldurmasını isterler. En büyük hortum, devletin "vergi" adını verdiği hortumdur. Bu hortumla paralar halkın cebinden çekilip tekellere aktarılır. Kısacası hepsi birer ASALAK'tır! Hak edilmiş tek bir kuruşları bile yoktur.

İşte öteki Uzanlar:

Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu, Uzanlar'ın şirketlerine el koyma gerekçesi olarak "İmar Bankası hakim ortaklarının, bankanın 7.5 katrilyonluk borcunu ödemek için aylardır adım atmamasını, hiçbir ödeme planı sunmamasını" gösterdi. Sanki bu durumda olan sadece Uzanlar? İşte ötekiler:

Korkmaz Yiğit; Bank Ekspres'i hortumladı, 434 milyon dolar; ödeme planı yok!.. **Cavit Çağlar**; İnterbank'ın sahibi. Hortumlama sonucu doğan zarar 1 milyar 170 milyon dolar; onun da ödeme planı yok!

Yavuz Zeytinoglu; Esbank; ödemesi gereken miktar: 1 milyar 113 milyon dolar. onun da ödeme planı yok!.. **Selçuk Yaşar**; Yaşarbank'ın sahibi. Borcu 1 milyar 148 milyon dolar.

Murat Demirel; Egebank. Borcu: 1 milyar 219 milyon dolar; ödeme planı yok!.. **Hayyam Garipoğlu**; Sümerbank. Borcu 496 milyon dolar. Ödeme planı yok!

Ali Balkaner; Yurtbank. Borcu 656 milyon dolar. Ödeme planı yok!.. **Mahmut Ceylan**; Bank Kapital. Borcu 392 milyon dolar.

Diñç Bilgin; Etibank. Borcu 697 milyon dolar. Ödeme planı onun da yok. AKP'yle anlaşmalı olarak durumu idare ediyorlar... **Erol Aksoy**; İktisat Bankası. Borcu 1 milyar 953 milyon dolar. Ödeme planı yok!

M. Emin Karamahmet; Pamukbank. Borcu 3 milyar 618 milyon dolar. AKP'ye medya desteği karşılığında "Ölme eşiğim ölme" kabilinden bir ödeme planı yapıldı... **Kamuran Çörtük**; Bayındırbank. Borcu 115 milyon dolar. Ödeme planı yok!.. **Halis Toprak**; Toprakbank. Borcu 879 milyon dolar. Ödeme planı yok!

Kısacası, soyan soyana.

Ne farkı vardı bunların Cem Uzan'dan?

Üstelik bunlar evvelki yıllarda hortumculukları açığa çıkmış ve o günden bu yana da devlete, bankalarına para yatırımlara borçlarını ödemek için kollarını bile kıpırdatmamışlar.

Aradan, bırakın ayları, yıllar geçmiş, aynen Uzanların şirketlerine el konulması gerekçesinde söylendiği gibi "hiçbir adım atmamış, hiçbir ödeme planı sunmamışlar." Öyleyse niye bunlar atlanıp Uzanlar'ın şirketlerine el konuldu?

Tayyip, Cemil Çiçek kem küm ediyorlar ama işte buna gerçek bir cevabı yok.

Sayı 99

17

22 Şubat
2004

107 insan ve sol

Oligarşinin sansürüne karşı kampanyaya sol neden katılmaz? 107 insanın öldüğü gerçeğini neden duyurmaz? Solun gündemi ne?

TAYAD'ın kampanyası AKP iktidarının polisinin yoğun saldırısı altında sürdürülüyor. AKP'nin gerçeğe tahammülü yok.

Bu, bir yanıyla anlaşılabilir. Kampanya, 4 yıldır uyguladıkları, ölümleri gizlemek, katliamcılıklarının teşhir olmasını önlemek için tek dayanakları olan, sansürü hedefliyor. TAYAD'lılar, "gerçeği herkes duyacak, öğrenecek" diyorlar. Ve "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" çağrısının tüm ülkeye yayılması için; ilerici, demokrat, sol, sosyalist, komünist, hak ve özgürlükleri savunan, aydın, tecrite karşı olan, yani herkese çağrı yaptılar, gerçeğin her yol ve biçimle kitlelere ulaştırılmasını istediler.

Doğal olan, çağrının muhataplarının asgari, kendine yükledikleri misyonun, sıfatlarının gereği olarak kampanyaya kendi cephelerinden katılımıdır. Hatta böyle bir çağrıya gerek bile olmayabilir. Ama öyle olmuyor. Solda çağrıya cevap olabilecek "tık" yok!

Sol Neden 107 Ölümü Duyurmaz?

Tecritin ve sansürün sadece TAYAD'lıların, F tiplerinde ölüme yürüyen Cephe tutsaklarının sorunu olmadığı bugün düne göre daha açıktır. Tecrit politikası içeride ve dışarıda tüm kesimleri içine alarak genişletiliyor. Sırası gelmeyenleri de hedefleyeceğinden herkes emin olabilir.

Bunlar bilinmesine rağmen, sol neden 107 ölümü, tecriti ve sansürü gündemine almaz?

Neden bulundukları yerlerde, sansürlenene bu gerçeği kitlelere ulaştırmazlar? Örneğin sol bir sendika neden üyesi olan işçilere bildiriler, toplantılar, afişlerle bu gerçeği anlatmaz?

Tamam, anladık, "ölüm orucu gerekliliğini kaybetmiştir, direniş biçimi olarak etkisizleşmiştir..." Bu konuda hemfikirsiniz. Nüans ayrılıklar dışında solun genelinin direnişimize bakışının bu olduğu çeşitli biçimlerde ifade edildi.

Peki sonra? Sonrası yoktur. Etkili olması için, tecritin gündeme girmesi için siz ne yaparsınız? Veya neden yapmazsınız? soruları cevapsızdır.

Mevcut durum, sansüre soldan ortaklık, bu anlama gelse de, "bizi ne tecrit ilgilendirir, ne 107 devrimcinin ölümü, ne de sansür?" deniliyorsa, bu da "ölüm orucuna karşıtlıkları" kadar

açık olarak söylenmelidir. Yok eğer, "oligarşinin yasakladığı hiçbir alana girmeyiz. 107 değil binlerce devrimci katledilse de gündemimize girmez" deniliyorsa, bu da net olarak konulmalıdır.

"Ölüm orucu gerekliliğini kaybetmiştir" deyip, tecrite, sansüre karşı kılını kıpırdatmamak, asıl olarak sorunun direnişin biçimi olmadığını gösterir. Eylem biçimimizi, direnişimizi beğenmeyen, kendi cephesinden, kendi anlayışı ile gündemine alır, oligarşinin katliamcılığını, sansürünü teşhir eder. Aynı şey TAYAD'ın kampanya eylemleri için de geçerli. Onları da benimseyebilirsiniz; ama bu, solun hiçbir şey yapmamasının gerekçesi olamaz.

"Gündemimiz Değil" Limanı Fırtınaya Tutulmuştur, Sığınılmaz

"Gündemimiz değil.. Başka gündemlerimiz var..." sözlerinin de hiçbir hükmü kalmamıştır. Kimin ne gündemi olduğu ortadadır. Bu liman artık sığınılacak liman olmaktan çıkmıştır. Burjuvazinin seçim oyununun, burjuva partileriyle ittifakların, şu bu belediyede aday kimden olacak hesaplarının dışında solun gündemi olan halkın bir sorunundan, bir hak alma mücadelesinden söz edilebilir mi? Yoktur böyle bir gündemleri.

Örneğin; son yılların en büyük işçi grevi olan cam işçilerinin grevinin de solun gündemi olmadığı, sır değildir. Göstermelik ziyaretler olmuş, AKP'nin sınıfa düşmanlığının karşısında güçlü bir barikat haline getirme düşüncesi olmamıştır.

Soruna, devrimciliğin en temel kriterleriyle bakılmamış olsa, 107 devrimcinin katledildiği bir yerde oturup izlemenin ne solla, ne sosyalistlikle, ne komünistlikle ilgisinin olmadığı tartışmasız olsa da, sol oligarşik düzenin katliamcılığının teşhiri açısından dahi bakmaktan uzaktır. İcazetçilik, grup çıkarları ve devrimci değerlerdeki dejenerasyon buna engel teşkil ediyor.

Sendikacılığın durumuna, yozlaşmasına ve düzen sendikacılığı haline gelmesine, direnişlerle dayanışmanın nasıl yok edildiğine ilişkin solda eleştirmeyen azınlıktadır ve onlar da bu duruma gelişin mimarlarıdır. Solun 107 ölüm karşısındaki durumu, sendikacılığın durumundan çok mu farklıdır? Ve çürüme kaçınılmaz olarak bütün bünyeye yayılacaktır. Çürüyene vurulacak neşter ise, solun devrimci değerlerinden, geleneklerinden başka bir şey değildir.

"Hapishanelerde 107 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" sorusu, aynı zamanda sola yönelik bir soru olmaya devam ediyor?

Ve ikinci bir soru olarak da şunu eklemek gerekiyor; **Duydunuzsa; ne duruyorsunuz ve ne yapacaksınız?**

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi 128. Günde

Ağla ey Anadolom
Akıt gözyaşını ey ülkem
Nehirler boyu
Düşen her bir canına ağla
Ağla bu namuslu kızlarına ve oğullarına
Tabutlarına sığmayan umutlarına ağla
Ağla ki, kalsın yarına acın

....

Ne yas tut ne ağıt yak
Hüznün gururun olsun
İçine onurun ırmağı aksın
Bak gülüyor yarın
Gülüyor zafer diye
Sen ve biz diye
Namus diye diye

Gülüyor
Gamzesinden yıldızım la öptüğüm
Zafer

Fatma Bilgin
2000-2004
Ölüm Orucu Şehidi

Af Örgütü'nü 107 Ölüm İlgilendiriyor Mu?

Uluslararası Af Örgütü (AI), geçen hafta Türkiye'yi ziyaret etti. Ziyaret ve bu kapsamda Erdoğan ile yapılan görüşme "uzun süreden beri ilk kez" diye sunuldu. Önceki hükümetler Türkiye'ye bile sokmazken, AKP ne kadar insan haklarına saygılı olduğunu gösteriyordu! Ziyaretin bu yanı, AB'cilerin AKP yağcılığının bir ürünü. Büyük lütuf göstermiş AKP! Peki ne demiş Erdoğan görüşmesinde? "Ben hapisten benimle niye ilgilenmediniz?" Memleketin tek hapiste yatan adamı konuşuyor! Nerede, ne zaman bir eleştiriyle karşılaşsa, ne zaman "insan hakları" denilse Erdoğan bunları söylüyor. Çığ ve bir o kadar da demagogik bu sözleri söyleyen Erdoğan'ın yönettiği ülkenin hapisanelerinde 107 insan ölmüş, bu gerçeğin duyulmasını engellemek için AKP'nin polisi tam bir terör estiriyor.

107 ölüm Tayyip'i ilgilendirmedeği gibi, Af Örgütü'nü ne kadar ilgilendirdiği de tartışmalıdır. Örneğin insan haklarından söz eden AI, neden tutsaklarla, tutsak aileleri ile görüşmez? Abdi İpekçi'deki aileler, başbakanlığın birkaç yüz metre uzağındaydı. İlginçtir ki, TAYAD'lıların sesini duymazdan gelen AI ülkemizden ayrıldığında, Tayyip'in polisleri ailelere saldırdı.

AKP iktidarıyla iyi ilişkiler kurmak 107 ölümden, tecritten daha öncelikli demek ki! Af Örgütü Tayyip'le neyi halletmek istiyor?

Türkiye'nin hapisanelerinden çıkan dizi dizi tabutları sormadığına, "tecriti neden kaldırmıyorsunuz, neden işkenceli düşünce değişikliğini dayatıyorsunuz" demediğine göre, neyi konuştu Tayyip'le? "Uluslararası İnsan Hakları Örgütlerini" hangi insan hakları ilgilendirir, hangisi ilgilendirmez? Kendine insan hakları kuruluşu diyen AI'yi, ölümler, işkenceli ölüm olduğu herkesçe kabul edilen tecrit, kopkoyu bir sansür, muhalif düşüncenin yok edilmesi ilgilendirmiyorsa, ne ilgilendiriyor?

AI ve aynı eksendeki kuruluşları ülkemizdeki 107 ölüm ilgilendirmiyor, çünkü onlar Avrupalı'dırlar. Avrupa fonlarıyla yaşarlar. Bu nedenle hücrelere "oda" demişler ve savunmuşlardır. Bireyi savunurlar, kimse örgütlü olmasın isterler. Hele söz konusu olan devrimcilerse, devrimci örgütlenmelerin dağıtılmasında, tecrit edilmesinde hemfikirdirler. Ülkemizdeki "odacı" reformistlerin, AB'cilerin teorik gıdasını aldığı yerler AI'ler, CPT'ler vb.'leridir.

Af Örgütü'ne bugüne kadar sayısız başvuru yapıldı, Avrupa ülkelerindeki merkezleriyle sayısız görüşmeler gerçekleştirildi, katliama ve F tiplerine ilişkin dosyalar verildi. Ciddi hiçbir girişimleri olmadı. Görmezden gelme o boyuttadır ki, AI ile aynı kafa yapısına sahip İHD dahi, Af Örgütü'ne "F tipleri sizi ilgilendiriyor mu?" diye sormak durumunda kalmıştır.

Ziyaretin amacı "Türkiye'de insan haklarında ciddi ilerlemeler var" yalanına Avrupa cephesinden destektir. Ama tam da bu riya-karlık tablosunun ortasına ölümlerimizle bir bomba gibi düşüyoruz. AI, CPT vitrinli emperyalist demokrasinin "insan hakları" oyunu direnişimiz sayesinde daha fazla teşhir olmayı sürdürüyor.

İşkenceciler AKP himayesinde ①

Onlarca yasaya, genelgeye rağmen işkencenin bugüne kadar kesintisiz sürmesinin temelinde, gelmiş geçmiş tüm iktidarların işkencecileri koruması vardır. “Sıfır işkenceci” AKP de aynı yolda.

1991’de Ankara polisi tarafından işkencece katledilen **Birtan Altınbaş Davası**’nın 12 Şubat’ta yapılan duruşması da bunun yeni bir kanıtı oldu.

12 Şubat’taki duruşmaya da “bulunamayan” işkenceciler Süleyman Sinkil ve İbrahim Dedeoğlu katılmadı. Artık kanıtlı, belgelidir ki “bulunamama” diye bir sorun yoktur. Dava “zaman aşımına” uğratılmak istenmekte ve bunda da mahkeme-AKP-polis tam bir işbirliği içindedir.

Yine zaman aşımına uğratma taktiğinin bir parçası olarak bir süre önce işkencecilerin avukatları davadan çekilmişti. Son duruşmaya katılan işkenceci polislerden Hasan Cavit Orhan, savunması için yeni bir avukat talep ettiğini bildirdi, bu talep de kabul edildi. Fakat öte yandan aynı mahkeme, bir türlü mahkemeye getirilemeyen(!) işkenceciler hakkındaki gıyabi tutuklama istemlerini reddediyor. Duruşmada müdahil Avukat Oya Aydın, işkenceci İbrahim Dedeoğlu hakkında gıyabi tutuklama istedi, mahkeme ise “bugüne kadarki tebligatların, tebligat usulünün 21. maddesine uygun yapılmadığı gerekçeyle” usulüne uygun tebligat yapılmak üzere talebi reddetti.

Bugüne kadar ki “usulüne uygun olmayan”

tebligatları yapan da aynı mahkeme. Tebligatlar yerine ulaşmayacak, ulaşsa zanlı bulunamayacak, zaman aşımı takvimi işlemeye devam edecek... İşkencecileri korumakta hukuk da, Adalet Bakanlığı da bu kadar pervasız. Ha gayret,

“zaman aşımı”na az kaldı!

AB ve AKP’nin danışıklı dövüşü! Duruşmada Avrupa Birliği temsilcileri de vardı; Onların da davaya “ilgi” göstermesi, bakarsınız oligarşi için Manisa Davası’nda yaptıkları gibi, yeni bir “demokrasî şovu” fırsatı olarak da değerlendirilebilir.

Manisa Davası’ndaki gibi göstermelik bir ceza, tamam; ardından AB yetkilileri “*Türkiye olumlu yönde...*” diye demeçler verip, AKP’nin “işkenceye karşı kararlı tutumunu” överler. Öteki işkence davaları da **sümen altına**. (Ceza verilen işkencecilere de o cezanın gerçekten **çektirilip çektirilmediği** bilinmez; Manisa Davası’nda “oligarşinin demokratikleşme şovuna kurban edilip” ceza verilen işkencecilerin cezalarını nerede, nasıl **çektikleri** kamuoyu tarafından biliniyor mu? Hayır!)

AB ve oligarşinin danışıklı dövüşü. İşkence hücrelerini yaptırıp destekleyen Avrupa’nın işkenceye gerçekten karşı olduğunu sanmak, safdilliktir. Onlar görüntüden rahatsızdı, TV ekranlarına yüzü gözü morarmış, kolu kırılmış insanlar çıkarılmadan yapılsın istiyorlardı. “Türk polisi” de bu noktada Avrupa işkence standartlarına uyma yönünde önemli mesafeler katetti. İz bırakmayan fiziki-psikolojik yöntemler, AB ve CIA uzmanları eğitimiyle geliştiriliyor. Daha geçen hafta, o eğitimin sonuçları, TAYAD’lılar, öğrenciler üzerinde denenirken, Birtan Altınbaş davası da “demokrasîcilik oyununun” gereği olarak sürüyordu. Duruşma, 5 Mart 2004 tarihine ertelendi.

Sayı 99

20

22 Şubat
2004

İşkenceciler AKP himayesinde ②

Hatırlanacağı gibi geçen yıl 1 Mayıs’ın ardından işkencenin polis-MİT-jandarma binalarını aşip okullara kadar girdiğine tanık olmuştuk. Ankara’da 1 Mayıs mitingine katılan üç öğrenci, okullarında müdür odasında MİT tarafından sorgulanmış, MİT’çi-

ler, öğrencileri “seni okuldan attırırız, F tiplerine atarız” diyerek tehdit etmişlerdi.

Öğrencilerin ailelerinin avukatları suç duyurusunda bulundular; başsavcılığın MİT mensuplarının soruşturulabilmesi için yaptığı başvuruya **BAŞBAKANLIK İZİN VERMEDİ**. Tayyip’in Başbakanlığı,

öğrencilerin MİT’çiler tarafından okullarında sorgulanmasında mahzur görmemişti. Ardından başsavcılık da soruşturmayla ilgili **takipsizlik kararı** verdi.

Okulda işkenceye maruz kalan öğrencilerin avukatları bu kez “takipsizlik” kararına itiraz ettiler. Geçen hafta bu başvuru da sonuçlandı. Sincan Ağır Ceza Mahkemesi, takipsizlik kararına yapılan **İTİRAZI REDDETTİ!** “Bağımsız yargı” da “**Başbakan**” gibi öğrencilerin okullarında sorgulanmasında mahzur görmedi!

Fransız Emperyalizmi ve Türkiye Oligarşisinin Çıkar Ortaklığı Medya TV'yi Kapattı!

Medya TV, "MED TV'nin devamı olduğu" ve "Fransa'nın ulusal çıkarlarını ve güvenliğini tehdit ettiği" gerekçesiyle kapatıldı.

Fransız Lisans Kuruluşu'nun (CSA), Medya TV'nin yayın lisansının iptal edilmesi için yaptığı başvuru Fransız Yargıtay'ı tarafından onaylandı. Karar, 12 Şubat'ta Medya TV'nin Paris bürosuna tebliğ edilirken aynı saatlerde, herhangi bir açıklama yapılmasına dahi izin verilmeden Medya TV'nin yayını kesildi.

Geçen sayımızda "Kürtler Kürdistan'dan sözetmesin" diyen AB sözcüsünün sözlerine ilişkin sormuştuk; "ÜKKTH, Kopenhag kriterlerinde yok mu?" ÜKKTH'yi bırakın, yayın hakkı da yok! Basın özgürlüğü de yok. "Basın Özgürlüğü" mü? diyor Avrupa burjuvazisi. Evet var; burjuvaziye özgürlük, ezilen halklara yasak!

Halklara, ilericilere, devrimcilere ancak "belli koşullarda" tanınan bu hak, her dönem **tekeller arası çıkar savaşlarının** da aracı olmuştur. Almanya, Türkiye faşizmiyle işbirliği içinde devrimci harekete yasaklar getirir, Fransa, Medya TV'yi yasaklar. Bunların konuşulduğu masalarda aynı zamanda emperyalizmin uzun vadeli çıkarları ve tekellerin alıp verecekleri ihaleler vardır.

Medya TV, 30 Temmuz 1999'dan bu yana yayındaydı. Kürtçe'nin 3 lehçesiyle ve kısmen

de Süryanice, Türkçe, Arapça yayın yapıyordu.

Kürtçe yayın yapan ilk televizyonlardan biri olan Med TV de Mart 1999'da İngiliz ITC kuruluştan tarafından "şiddet çağrılı yayın yaptığı" iddiasıyla kapatılmıştı.

Fransız Yargıtay'ı, Medya TV'nin kapatılmasının gerekçesini "Medya TV'nin Fransa'nın ulusal çıkarlarını ve güvenliğini tehdit etmesi" olarak gösterdi. Kopenhag kriterlerinin tümüyle yürürlükte olduğu Avrupa'da da, faşizmin hüküm sürdüğü Türkiye'de de gerekçeler değişmiyor görüldüğü gibi. Her türlü emperyalist, faşist politika, "milli güvenlik", "ulusal çıkarlar" diyerek perdeleniyor.

AB de, oligarşi de aynı noktada birleşiyor.

Biri halkın dilini yasaklıyor, öteki sesini kapatıyor. İkisi de aynıdır özünde. Kürt halkının dilini yasaklayan oligarşiyle, Kürtler'in sesini susturmaya çalışan emperyalizm aynı politikayı uyguluyorlar.

Medya TV yönetimi tarafından yapılan açıklamada bu kararın, "yayın yapma özgürlüğüne ve insan haklarına yöneltmiş bir saldırı" olduğu belirtilirken kararın hukuki değil siyasi olduğu vurgulandı. Evet doğrudur; hukuk o çok övülen, özenilen Avrupa'da da gerektiğinde ayaklar altına alınır, tekellerin çıkarlarına uydurulur. Avrupa emperyalizmi, devrimcileri ve tüm muhalif güçleri sindirmek konusunda oligarşiyle tam bir işbirliği içindedir. Medya TV'nin kapatılması da bu işbirliğinin bir parçasıdır.

Sayı 99

21

22 Şubat
2004

15 Şubat'ı Protesto Eylemleri

Abdullah Öcalan'ın ABD ve Avrupa'nın işbirliğiyle oligarşiye teslim edilmesinin 5. yıldönümünde yapılan çeşitli eylemlerde, Öcalan'ın teslim edilmesi protesto edilirken, Öcalan'a uygulanan tecrite son verilmesi talebi dile getirildi.

Diyarbakır, Suruç, Siirt, Ciz-

re, Kızıltepe, Nusaybin, Van, Doğubeyazıt gibi çeşitli şehirlerde öğle saatlerine kadar esnaf yer yer kepenk kapatma eylemi yaparken, İzmir, Adana, Diyarbakır, Batman, Van, Ağrı, Hakkari, Şırnak, Mardin, Siirt ve İstanbul içinde olmak üzere çeşitli yerlerde gösteriler, yürüyüşler, açıklamalar yapıldı. Polis esnaflara zorla kepenk açtırırken, çeşitli yerlerde de gösterilere saldırdı.

İstanbul'da Öcalan'ın kaçırılarak Türkiye'ye getirilişini ve Medya TV'nin kapatılmasını protesto için Fransız Konsolosluğu'na siyah çelenk bırakıldı.

15 Şubat'ta Strasbourg'da da aynı amaçla bir miting düzenlendi. Mitinge çeşitli Avrupa ülkelerinden on binlerce kişi katıldı.

Sansür... sansür... sansür...

Halkın bir bölümü, bir olayı protesto ediyor, onlarca şehirde eylemler yapıyor, ama burjuva medyasında bütün bunlar tek bir satır, tek bir saniye haber olmuyor.

"Olay" çıkan bir iki eylem ise, ekranlara "eylemin nedeni, amacı" gizlenerek yansıtılıyor. Sansürün oligarşinin imha ve tasfiye politikasında ne kadar önemli bir yeri olduğu hâlâ görmezden gelinebilir mi?

Teziç demagoji yapıyor

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi temsilcileri YÖK Başkanı Erdoğan Teziç ile görüştü. Öğrencilerin Teziç'ten randevu talepleri daha önce "işimiz var, vaktimiz yok" gibi gerekçelerle kabul edilmemişti, ancak federasyon girişimcilerinin ısrarı ve soruşturma terörüne karşı eylemler sonucunda randevu kabul edildi.

13 Şubat'ta saat 13:00 sıralarında YÖK binasının önüne gelen federasyon girişimi sözcüleri, burada bir basın açıklaması yaptıktan sonra, 3 öğrenci Teziç ile görüşmek üzere binaya girdi.

Erdoğan Teziç'e soruşturmalar konusunda hazırladıkları dosyayı veren öğrenciler, üniversitelerde yaşanan baskıları ve Yeni YÖK Yasa Tasarısını tartışmak istediklerini belirterek, Teziç'e "katılımcılık" üzerine vaatlerini hatırlattılar.

Federasyon girişimi temsilcileri, ÖTK'ların, öğrencilerin gerçek temsilcisi olamayacağını, baskı ve soruşturma gibi sorunları olmayacağını, ÖTK olmak için "akıllı, uslu" öğrenci olunması gerekliliğini hatırlattılar ve kendilerinin soruşturmaları olduğu için böyle bir kurulda yer alamayacaklarını belirttiler.

Erdoğan Teziç ise buna karşılık bu yasağı değiştireceği, herkesin ÖTK seçilebileceği sözünü verdi. Soruşturmalar konusunda ise bir şey söylemek istemeyen Teziç hazırlanan dosyayı okuyacağını sonra tartışabileceğini söyledi.

YÖK'ün başında polis zihniyeti, 12 Eylül mantığı ve demagojiler...

Öğrenci temsilcilerinin "afiş asmaya ve basın açıklamalarına dahi soruşturma açıldığını" belirtmesi karşısında Teziç'in verdiği cevap, sorunlara bir bilim adamı, bir aydın demokrat olarak değil, polis zihniyetiyle baktığının göstergesiydi: "Ne tür afiş asıyorsunuz, **vurdulu kırdılı mı...** düşüncelerinizi anlatmak için mi yoksa **eyleme yönelik** basın açıklaması mı yapıyorsunuz? Buna göre soruşturma açarlar."

YÖK Başkanı'nın bu mantığının Zonguldak'ta önce öğrencilerin açıklamasını izlemeye gelen basını uzaklaştırıp, ardından "burada basın yok, siz basın açıklaması değil, eylem yapacaksınız" diyen polisin mantığından ne farkı var?

Öğrencilerin özelleştirmelerden söz edip "parasız eğitim" talebini dile getirmesi karşısında

ise, Teziç, "prof." sıfatına yakışmayacak kabalıkta bir demagojiyle cevap verdi öğrencilere: "**Parasız eğitim eşitlik değildir. Asıl eşitlik imkanı olandan alıp, olmayana vermektir!**" Teziç'in YÖK'ü zenginden alıp yoksula veriyor da kimsenin haberi mi yok?

Teziç'in özgürlükler konusuna nasıl baktığını anlattığı sözleri ise, YÖK'ün bir "12 Eylül kurumu" olduğunun kanıtıydı adeta. Şöyle diyordu Teziç: "Sizler gençsiniz, ateşlisiniz. Her düşünceyi eyleme dönüştürüyorsunuz... 1960'larda üniversitelere sağlanan özgürlükler sorumlu biçimde kullanılmadı. 60 Anayasası'nın kıymetini bilemedik. Acelecilikle yola çıkıp, her tartışmayı üniversiteye taşıyıp, eyleme dönüştürürseniz sorunları güçleştirirsiniz."

12 Eylül cuntasının klişeleşmiş söylemini tekrarlıyordu Teziç. Gençliğin politikleşmesinin nasıl zararlı olduğunu anlatan Teziç'in Türkiye'nin dört bir yanında neden soruşturmalar açtığı da anlaşıyor.

YÖK Başkanı görüşmede öğrencilere "tartışarak sorunların çözülebileceğini, eylem yapmak yerine, toplantı, seminer, tartışmalar yapmak gerektiğini" tavsiye ederken, sanki Ay'dan gelmiş biri gibi konuşuyordu. Sanki Gençlik Dernekleri'ni basılmıyor, toplantılar, seminerler engellenmiyor, bu faaliyetleri gerçekleştirmeye çalışan öğrenciler önce polis işkencesine, sonra okul yönetimlerinin cezalarına maruz kalmıyorlar... Teziç "basın açıklamalarına saldırıldığı" söylendiğinde **kameralara dönüp** "basının önünde devletin kolluk güçlerine sesleniyorum, düşüncelerinizi ifade etmek istediklerinde gençlere müdahale etmeyin" sözleriyle şovunu sürdürdü. Sanki Teziç'in üniversitelerinin "Özel Güvenlik Birimleri", polisten daha az saldırgan! Basın açıklamasını "suç" olarak gören sadece polis mi? Hayır. Teziç'in rektörleri, dekanları da suç olarak görüyor. Teziç "gençlere müdahale etmeyin" sözünü kameralara değil, rektör ve dekanlarına söylemeli!

Gençlik Federasyonu temsilcileri, görüşmeden sonra "Teziç'in kendilerine boş öğütler vermeye çalıştığını, eylemlerine devam edeceklerini" belirttiler.

Saldırılar ve direniş sürüyor!

Çukurova Üniversitesi'nde soruşturma terörüne karşı direniş, işgaller, açlık grevi çadırı ve yeni saldırılarla sürüyor.

Geri adım atmak yok!

Soruşturmaları protesto etmek için üniversite önünde basın açıklaması yapan 25 öğrenciye daha soruşturma açıldı. Soruşturma terörünü protesto ettikleri için soruşturma terörüyle yüz yüze kalan öğrenciler, 13 Şubat'ta bu soruşturma kapsamında ifadeye çağrıldıklarında, Güzel Sanatlar Fakültesi önünde toplanarak ifadelerinin alınacağı Akif Kansu Toplantı Salonu'na doğru yürüyüşe geçtiler. Salon önüne gelindiğinde Özel Güvenlik Birimleri, öğrencilerin salona girişini engellemeye çalıştılar. Öğrenciler kapıyı zorlarken, EMEP Gençliği, DÖP ve Kaldıraç'lı öğrenciler bina içine girmeyerek geri çekildiler. Tartışmalar ve arbededen sonra salona girildiğinde Özgür Gençlik ve Adana Gençlik Derneği öğrencileri soruşturma komisyonuna "*Üniversiteyi F tipine çevirdiniz, bilim adamı sıfatı taşıyoyorsunuz, açılan soruşturmalar ciddiyetsizdir... Savunma vermiyoruz*" diyerek salondan dışarı

çıkıp soruşturma kalemlerini kırıp ÖGB ve polisin yüzüne attılar.

Öğrenciler bina içinde marş söylemeye devam ederken, soruşturma komisyonu çıkmalarını istedi. Öğrenciler dışarıda polisin olduğunu ve gözaltı olacağını çıkmayacaklarını söyleyince soruşturma komisyonu "*güvenliğinizden sorumluyuz bir şey olmayacak*" dedi. Bunun üzerine öğrenciler "*o zaman siz de bizle çıkacaksınız*" dedi. Öğrenciler 2 saat sonra soruşturma komisyonu ile beraber dışarı çıktı ve eylem sona erdi.

Açlık grevi kampüse taşındı, polis saldırı

Yaklaşık bir aydır açlık grevinde olan Çukurova Üniversitesi öğrencileri, açlık grevini 28. günde kampüse taşıdılar. Eğitim Fakültesi kantini önünde bir çadır kurularak önüne dövizler açıldı.

Adana Gençlik Derneği üyelerinin ve Özgür Gençlik okurlarının sürdürdüğü açlık grevinde, çadırın kurulmasından kısa süre sonra F tipi üniversitenin "gardiyanları" geldiler. İlk seferde püskürtülen çevik kuvvet polisi, ders saatinin başlamasının ardından coplarla saldırıya geçti. Çadırı dağıtarak, yırtarak kaldıran polis, 5 öğrenciyi de gözaltına aldı. Kalan öğrenciler polise sloganlarla, taşlarla direndiler. Kısa sürede kantin içinde barikat kuran öğrencilere polis müdahale edemedi. Daha sonra saldırıyla ilgili açıklama yapmak üzere şehire giden öğrencileri taşıyan otobüs de polis saldırısına maruz kaldı ve 8 öğrenci daha gözaltına alındı.

Adana Gençlik Derneği'nden öğrenciler gözaltılardan sonra yaptıkları açıklamada direnişin süreceğini bir kez daha vurguladılar.

Polis emrindeki okul müdürleri SORUŞTURMA'lar SORGU'ya dönüştü

Samsun Namık Kemal Lisesi öğrencisi Cevahir Biber, de TAYAD'lı Aileler'in demokratik bir eylemine katıldığı gerekçesiyle 12 Şubat'ta okulda sorguya çekildi. Bir saat boyunca süren sorguyu yapan müdür yardımcısı polis şefle-

rinden aşağı kalmadı. "*Onların yanına niye gittin, Gençlik Derneği'ne niye gidip geliyorsun, sana ceza vermezsem benim başıma üşüşecekler, senin cezan okuldan atılmak*" gibi tehditlerle emir aldığı yeri belli eden müdür, yaptığı aleni polis

sorgusunu "disiplin soruşturması" olduğunu söyleyerek meşrulaştırmaya çalıştı.

Samsun Gençlik Derneği yaptığı açıklamada bu olayın "*İktidarın polisinin hukuksuzca, baskı politikaları için her türlü kurumu nasıl kullandığının kanıtı*" olduğu belirtilerek "*karşılaştığımız bu sorunun çözümü için her türlü demokratik yolu kullanacağız.*" denildi.

Sayı 99

23

22 Şubat
2004

Gençliğin Kaleminden

F TİPİ LİSE

Son dönemde üniversitelerde yaşanan soruşturma terörü bize şu soruyu sorduruyordu: 'F Tipi mi, Üniversite mi?'

F tipinde tecrit politikasının ayakları, üniversitelere, evlere, liselere uzanıyor.

Üniversitelerde devrimci demokrat öğrenciler soruşturmalara, cezalarla tecrit ediliyor. Evlerimizde komşularımıza bizi yani devrimcileri terörist anarşist diye tanıtarak tecrit etmeye çalışıyorlar. Yani hayatın her alanında yalnızlaştırılıyor.

Tecritin lise ayağı ise biraz daha farklı. Bir atasözü vardır hani; **"Yılanın başını küçükken ezeceksin."** Ya da **"Ağaç yaşken eğilir."** Eğitim sisteminin öğrenciler üzerinde uyguladığı tecritte bunu gerçekleştirmeye çalışıyor.

Liseye girmek için önce yüklü miktarda başış(!) ödememiz gerekiyor, ödemezseniz kayıt yaptıramazsınız. Daha sonra da *aidat*, *eğitime katkı payı* gibi birçok para toplanıyor. Yani önce parayla yükleniyorlar. Örneğin 9 Şubat'ta 2.

dönem başladı ve birçok lise-de yüzlerce öğrenci başış(!) vermediği için okulunu bırakmak zorunda kaldı.

Tabii ki dayaağı da unutamayız. Müdürün ve öğretmenlerin öğrenciyi çok çeşitli bahaneler bularak dövmeleri kurallastırılmıştır adeta. Boşuna söylenmemiştir; **"Karakolda polisten, askerde komutan-dan, okulda hocadan da-yak!"** İşte bu Türkiye gerçeği yani faşizm gerçeğidir. Müdür veya öğretmen, **"sinirli"** oldukları için değil, öğrencileri **dize getirmek**, onların sorunlara, haksızlıklara, adaletsizliklere karşı tepki vermelerini engellemek için döver. Bu mantık, faşist bir mantıktır ve sistemden bağımsız değildir.

Ve disiplin cezaları. Önce bir örnek verelim; Suadiye Lisesi'nde bir öğrenci müdür tarafından disiplin cezasıyla tehdit edildi. Bunu kaldıramayan öğrenci kendini trenin altına atarak intihar etti. Dayak, zorla alınan aidat (hatta gasp) suçuyla kalmıyorlar, ölüme de sebebiyet veriyorlar.

F tipinde bir tutsak tecrit nedeniyle intihar etmişti. Mevcut sistem tecritle insanlara güvenecek bir dost, kendilerini geliştirebilecekleri tutunacak bir dal bırakmıyor. Üniversite ve liseler de sınav sistemiyle öğrencileri rekabete sürüklü-

yor ve öğrencinin kâr hırsıyla düşünüp bencilce davranmasını sağlıyor. Yani tecrit sadece F tiplerinde değil yaşantımızın her alanında bize hükmetmeye çalışıyor.

Polisler okul idareleriyle görüşüp okuldaki devrimci demokrat öğrencileri, hatta **"solcu olma potansiyeli"** taşıyan öğrencileri müdürün odasında sorguya çekiyorlar, disiplin cezası almasını sağlıyorlar.

Okul duvarları 2 metreye yükseltiliyor, okulların çevresi tel örgülerle çevriliyor, okul kapısında belinde silahıyla **"güvenlik"** görevlisi bekliyor. Tüm bunlar liselerde yapılıyor, yani yaşları 15/18 arası olan gençler üzerinde.

Dayak atan müdürler, taciz eden öğretmenler, koridorlara yerleştirilen kameralar, yükseltile duvarlar, silahlı güvenlik görevlileri, tel örgüler... **Sadece, evet sadece bir tek mazgal altından uzatılan yemek, bir de sayıma çıkmayışımız eksik F tipinden.**

Bizden F tipi lisenin tutsakları olmamız isteniyor. Biz de F Tipi Lise'nin tutsakları olmayacağımızı, bilimsel demokratik parasız halk için özgür bir eğitim ve özgür bir gelecek istediğimizi söylüyoruz. Bu hakları kazanmak ise örgütlü bilinçli mücadeleyle mümkün.

Terör, tehdit ve TERCİT!

AMASYA - 16 Şubat'ta Amasya Lisesi'ne giden polis, Gençlik Dernekli öğrencilerden Murat Aktaş'la sohbet eden kişilerin yanına giderek **"bununla konuşmayın, bu terörist, bununla maçı bile yapmayın"** diyerek, akademik, demokratik mücadele içinde yer alan öğrencileri, diğer öğrencilerden soyutlama politikasının hemen tüm şehirlerde, tüm okullarda sürdürülen merkezi bir politika olduğunu bir kez daha gösterdi.

Polisin bu keyfi tutumunun baş destekçisi de elbette polisin okul içinde rahatça dolaşmasına ses çıkarmayan okul idaresidir.

Amasya'daki Ekmek ve Adalet okulları da, polisin terör ve tehditler eşliğinde uyguladığı tecrit politikasının hedefi durumundalar. Polis, dergi okullarının iş yerlerine giderek okullarımızı işten attırmakla tehdit ediyor.

AKP'nin polisinin başka işi ne? Devrimcileri, demokratları tecrit etmekten başka ülkenin daha önemli ne sorunu var ki? Uyuşturucu, fuhuş çeteleri, işkenceciler, soyguncular, ortalıkta fink atсын, onların AKP iktidarına bir zararı yok nasıl olsa!

Köyleri Yaktınız, İnsanları Kaybettiniz Suçlarınız Gizlenemiyor!

Lice'de iki kişinin kaybedilmesi ve Dahlezeri Mezrası'ndaki evlerin yakılmasıyla ilgili davada, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) Türkiye yönetimini mahkum etti. AİHM'in kararında köyleri yakan ve iki kişiyi kaybeden failin de kimliği belirtildi: Bolu Komando Tugayı.

Kaybedilen Ekrim ve Servet İpek'in babası Abdürrezak İpek tarafından açılan davada, Türkiye yönetimi 71 bin Euro tazminat ödemeye mahkum edilirken, kararda olayın gelişimi şöyle anlatılıyor:

"18 Mayıs 1994 sabahı bir as-

keri konvoy Dahlezeri Mezrası yakınındaki tepeye vardı. Muhtemelen Bolu Tugayı'na bağlı silah-

lı askerler araçlarından ayrılarak mezraya yaya olarak hareket etti. Başvurucu ve diğerleri evlerini terk etmeye zorlandı ve mezra dışındaki okulda koruma altında toplatıldı. Erkekler kadın ve çocuklardan ayrıştırıldı. Askerler aralarında başvuru ve oğulları İkrım ve Servet İpek'in de bulunduğu yetişkin erkeklerin kimliklerini topladı. Bu süre zarfında mezrada kalan askerler bütün evleri ateşe verdi..."

Sonra iki kişi diğerlerinden ayrılarak götürüldü; nereye götürüldü, ne yapıldı, bilinmiyor. Ama onların o günden bu yana "KA-YIP" olduğu ve Komando Tugayı'nın elinde kaybedildiği kesin.

Bu anlatılanlar, ne Nazi Kampları'nda, ne de işgal altındaki bir ülkede yaşandı. Bunlar, bizim ülkemizdeydi.

Kürt sorunu mu, yok sayın! İnfazlar, kayıplar mı, unuttun! dedikleri işte bu vahşettir.

Türk vatandaşlarının geleneksel dil ve lehçeleri serbest **Zazaca yasak!**

Tunceli Barosu Başkanı Hüseyin Aygün hakkında, Dersim'de yayınlanan "Munzur Haber" adlı gazetede Zazaca makale yazmak gerekçesiyle soruşturma açıldı.

Aygün'ün 1994'te yaşanan bir "kayıp" olayını konu aldığı Zazaca makale, gazetenin 4. sayısında yayınlanmıştı. TCK'nin 312. maddesinden açılan soruşturma, yakın zamanda çıkarılan "Türk vatandaşlarının günlük yaşamlarında geleneksel olarak kullandıkları dil ve lehçelerde yayın yapılmasına ilişkin yönetmeliğin" kağıt üzerinde kalmaya devam ettiğini gösteriyor.

Söz konusu yönetmeliğin göstermelik olduğu, adından belliydi zaten. Kürt'ün Kürt, Arap'ın Arap, Laz'ın Laz olduğunu inkar eden, güya serbest bıraktığı "lehçelerin" adını bile anmaktan kaçınan bir yasadın serbestlik beklenebilir mi?

Sayı 99

25

22 Şubat
2004

Bu da "hızlı çalışan" yargı **Mezar Taşı Yazısına Beraat!**

Birtan Altunbaş davası, tam 13 yıldır sonuçlandırılmadı. Çünkü davanın sanıkları işkencecilerdi. İşkencecilerin, Susurlukçular'ın, hortumcuların yargılandığı davalar ağır işler bu ülkede. Ama söz konusu olan halksa, ilericiler, devrimcilerse, adalet(!) hiç gecikmez!

1999 Eylül'ünde Ankara Ulucanlar katliamında katledilen Nevzat Çiftçi'nin cenaze töreninde gözaltına alınan 69 kişi hakkında Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten dava açılmıştı.

Dava sona erdi. 21 kişi Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten 3 yıla kadar hapis cezasına çarptırıldı.

Aliağa Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın 14 Şubat'ta yapılan duruşmasında, aralarında demokratik kitle örgütleri üyelerinin, tutsak yakınlarının da bulunduğu 21 kişi "suçlu" bulunarak 1,5-3 yıl arası hapis cezasına çarptırıldı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında katledilen Yunus Güzel' in ailesi tarafından yaptırılan mezar taşına yazılan "**Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez**" yazısı gerekçe gösterilerek, Yunus Güzel'in ağabeyi ve babası hakkında "*Bir cürümü övmek, halkı kanuna uymamaya tahrik suçunu işledikleri*" iddiasıyla dava açılmıştı.

Davanın karar duruşması Antakya Adliyesi'nde 16 Şubat'ta yapıldı. Duruşmada suçun maddi ve manevi unsurları oluşmadığından beraat kararı verildi. Böyle bir davayı açanlar "hem suçluyu hem güçlüğü" diyerek Yunus Güzel'in katillerini serbest bıraktıkları yetmiyormuş gibi ailesinin sahiplenmesini engellemek istemişler, ama bunu başaramamışlardır.

‘Sandığa gömmek’ onlardan kurtuluş değildir: **SANDIK**’la unutturulmak istenen **DEVİRİM**’dir

AKP Genel Merkezi önüne siyah çelenk bırakan TÜPRAŞ işçileri adına konuşan temsilci “AKP’yi 28 Mart’ta sandığa gömeceklerini” söylüyor.

Kölelik yasasını engelleyemeyen, Şişe-Cam’da olduğu gibi grev hakkının gasbedilmesi karşısında gerekli direnişi göstermeyen sendikacı aynı şeyi söylüyor. Örgütlenmenin eritilmesini seyreden, Kamu Yönetimi Yasası karşısında etkili ve sonuç alabilecek mücadele biçimlerini gündeme getirmekten kaçınan memur sendikası yöneticisi, ülkenin ve halkın gerçek gündeminden kopmuş oda yöneticisi aynı şeyi söylüyor.

Ve tüm reformistler bir ağızdan “sandığa sandığa” diye bağırırlar. Açlığa ve sefaletle mahkum edilen işçiye, köylüye, memura, esnafa, öğrenciye, hakları gasbedilen Kürt’e, Alevi’ye, Sünni’ye, tutsak yakınına, emekliye, engelliye çözüm adresi olarak “sandığı” gösteriyorlar.

Her seçim öncesinin klasik sözüdür bu. Grev hakları alenen gasbedilen cam işçileri, “cevabı sandıkta mı verecek” şimdi? Bu bir yanılgıdır. Hem de büyük bir yanılgı. **Mücadelenin, direnişin içinde verilmeyen cevap, cevap değildir...** Dahası; “sandığın” her sorunun çözümü olarak gösterilmesi, aslında halkın o sorunlar, o baskı ve zulüm altında yaşamaya mahkum edilmesinden başka bir şey değildir. “Sandık sandık” sloganları altında esas olarak unutturulmak istenen **DEVİRİM**’dir. Sandığı her derde deva olarak gösteren düzen partileri de, reformistler de iyi bilmektedir ki, AKP’ye ve aynı hamurdan yapılmış tüm düzen partilerine verilecek en köklü cevap da, sorunların köklü ve nihai çözümü de “**SANDIK**”ta değil, **DEVİRİM**’dir.

Halkın kaderi, sandıktan kimin çıkacağıyla değil, parlamentoculuğa karşı devrimin kavgasıyla belirlenecektir.

Oligarşinin partilerinin böyle yapmasında şaşılacak bir şey yoktur. Onlar için siyasetin başı da sonu da “sandık”tır. Onlar için demokrasinin tek göstergesi ve tek yolu “sandık”tır. Halkın demokrasi içindeki yeri de üç beş yılda bir “*sandığa gidip oy atmak*”la sınırlandırılmıştır onların demokrasi anlayışında. Oligarşinin demokrasisi, **mevcut düzeni kabul etmeyi** esas alan bir demokrasidir.

Mevcut düzeni kabul etmediği, değiştireceği iddiasında olan partilerinse, sandığı her derde deva bir

araç olarak sunmaları, yalnızca bir ikiyüzlülük göstergesidir.

Mesela, kendilerine “Demokratik Güç Birliği” adını veren ittifakın çağrılarına bakın:

Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak mı istiyorsunuz, sandığa, “Demokratik Güç Birliği”ne!

Kürt sorununun çözümü için, IMF’den kurtulmak için, demokrasinin tesisi için sandığa, “Demokratik Güç Birliği”ne!

Hem de üstelik sadece bir “yerel seçim”de söylemiyor bunlar.

**Sandığa biri gömülür,
sandıktan bir başkası çıkarılır,
demokrasicilik oyunu böyle oynanır**

“Sandık”la ve parlamento çoğunluğuyla emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmuş, bağımsızlığı ve demokrasiyi parlamentoda el kaldırarak kazanmış tek bir ülke gösterilemez yeryüzünde.

“Sandığa gömme”sloganının tüm cazipliğine rağmen, özünde bir yanıltma, aldatmaca olmasının esası da budur.

Şu veya bu partiyi “sandığa gömme”, bir başkasını “sandıktan çıkarma” anlamını taşır çünkü. Bu ise düzen partileri arasında bir kısır döngüden başka bir şey değildir. Çok partili düzene geçildiği 50 küsur yıldan beri de bu kısır döngü hüküm sürmektedir.

Bir an için önümüzdeki seçimlerin “yerel seçim” olduğunu unutup, genel bir seçim olduğunu varsayalım; ve varsayalım ki, bu “Güç Birliği” önemli miktarda sandalye kazandı parlamentoda, hatta daha da ileri gidip “iktidar” olduğunu varsayalım. Bu durumda bile, **oligarşinin partisi olduğuna hiçbir kuşku bulunmayan SHP’yle**, farklı nedenlerle de olsa **AKP gibi ABD’nin Ortadoğu’ya müdahalesini destekleyen, oligarşik devlete güven verme politikası izleyen DEHAP’ın** damgasını vurduğu bir ittifak, söylediklerini yapabilir mi?

SHP kimsenin yabancısı değildir; SHP kadroları, başta Murat Karayalçın olmak üzere iktidar koltuğunda oturmuş kadrolardır. Onların iktidar oldukları yıllar, halka karşı “topyekün savaş” sürdürülen yıllardır. Daha geçen hafta “*Bize göre; ‘Devletin tekliği’ , ‘Ulusun tümlüğü’ ve ‘Yurdumuzun bölünmez bütünlüğü’ Cumhuriyetimizin kutsal üçlemesidir.*” diye

demeç veren, IMF'ye, emperyalist tekellere ve onların işbirlikçisi tekelci burjuvaziye temelde hiçbir karışıklığı olmayan SHP'li bir ittifakı bağımsızlıktan yoksulluğa her derdin devası olarak sunmak, aymazlıktan ve düzenin demokrasilik oyunu aldatmacasına "sol'dan" katkı sunmaktan başka bir şey değildir.

Kim ki, kolay çözümler, risksiz, bedelsiz mücadele öneriyorsa, ondan şüphe edin!

"Sandığı" tek çare olarak gösteren bu sloganların, politikaların kaynağı reformizmdir.

Reformist sol, düzene daha fazla yerleşmekte burjuva SHP'yi araç olarak kullanmakta ve seçim oyununda vaatleriyle, propaganda tarzıyla, aldatıcılığıyla onunla bütünleşmektedir.

Bu ittifak, kimsenin kuşkusu olmasın ki, seçim hesaplarının yanında devrimi unutturmakta, devrimcileri yok etmekte bir "platform" olarak kullanılacaktır. **Düzen soluyla reformizmin ittifakı, devrimcileri tecrit politikasıyla bütünleşen bir ittifaktır.**

Bu ittifakta yer alanlar, yıllardır sendikalarda, diğer demokratik kitle örgütlerinde bu politikayı izlemişlerdir. Devrimcilerin sloganlarına, taktiklerine karşı çıkmış, devrimcilerin "tehlikeli", kendilerinin "tehlikesiz", devrimcilerin insanların başını belaya sokan, kendilerininse "risksiz" bir örgütlenme vaadettiğini söyleyegelmişlerdir.

Halkın hak ve özgürlük isteklerinin düzeniçileştirilmesi, eylemlerin sloganlarını bile değiştirmiştir. Reformizmin literatüründe "Hesap Soracağız" sloganı yasaktır örneğin; hesap sormazlar, sormaktan dahi söz edilmesini istemezler. Çünkü "hesap sormak", reformizmin barış, diyalog, uzlaşma çizgisine aykırıdır.

Hatta **"Hak Verilmez Alınır"** sloganını bile unutmamak istemektedirler. **"Söke Söke Alınır"** kararlılığı onlardan uzaktır. Mesela TÜPRAŞ'ın satışı karşısında işçiler işgal istiyor, sendika başkanı **"hukuka güvendiğini, kararın mahkemeden döneceğine inandıklarını"** söylüyor.

Hep kolay çözümler, bedelsiz, risksiz, "bela"sız mücadeleler önermişlerdir. Küçük-burjuva solculuğunun ve reformizmin, her zaman her yerde yaptığı budur. Yaklaşık yüzyıl öncesinden bir örnek aktaracağız size. Aradaki benzerlik, eminiz ki, şaşırtacaktır herkesi. Lenin, 1900'lerin başında Rusya'da yapılan seçimler vesilesiyle o günkü Çarlık düzenine karşı olduğunu söyleyen, kendilerini **"Halk Özgürlüğü Partisi"** olarak adlandıran liberal burjuvazinin seçim "taktiğini" şöyle değerlendiriyor:

"...Ve Kadet meseleyi şöyle koymaktadır: Kitleler... Bize oy verecekler, çünkü solcuların gazeteleri, broşürleri, miting yapmak olanakları ve keyfi tutuklama ve eziyetlere karşı hiçbir teminatları yoktur. İş-

te böyle düşünmektedir Kadet.

*Ve gözlerini gururla gökyüzüne kaldırıp: **Şükürler olsun sana ki Tanrım, ben şu "aşırılardan" biri değilim.***

Ben bir devrimci değilim; kendimi en itaatkar biçimde... Her kudrete uydurabilirim...

*Kadetler'in en emin, en alçak gönüllü, en makul ve en **aklı başında** kişiler olduğuna onları inandırmaya yönelmiştir. Kadet gazeteleri her gün okuyucularına sorar: Korkuyor musunuz dar kafalılar? Bize güvenin. Sizi korkutmayacağız. Şiddete karşıyız... Bize güvenin ve biz sizln için herşeyi 'mümkün olduğu kadar' yapacağız!" (Lenin, Kitle İçinde Parti Çatışması, s. 51-52)*

Şiddete karşıdılar, "Aşırı" değiller. "Sağduyu'dan yoksun devrimciler" gibi olmayıp "sağduyu"ludurlar. Taleplerinde, mücadele biçimlerinde hep "olgun" ve "makul"dürler.

İşte bunlar, devrimi gündemden çıkarıp sandığı tek amaç haline getirmeye çalışan reformistlerdir. Devrimciler, sosyalistler için burjuvazinin hükümleraltında yapılan seçimler hep bir araç ola gelmiştir, hala da öyledir. Aracı amaçlaştıranlar, devrimden uzaklaşanlardır.

Emperyalizmin ve oligarşinin boyunduruğu altında yapılan seçimlerle halkın iktidarının kurulabileceğini "ancak alçaklar ve ahmaklar düşünebilir."

Reformizm seçimlere ve sandığa öylesine endekslenmiştir ki, gündemi alt

üst eden her siyasi gelişme karşısında aklına gelen ilk öneri, ilk politika, **"erken seçim"** istemek olmaktadır. ÖDP'nin 24 Aralık 1995 genel seçimlerinden sadece 6 ay sonra "erken genel seçim" isteğiyle politika yapmaya başladığı hatırlanırsa, esasında bunun politika değil, politikasızlık olduğu görülecektir. Bir erken seçimin, burjuva siyaset anlamında bile getireceği en küçük bir değişiklik ufukta gözükmezken, kendilerinin önceki seçimlerden farklı bir sonuç alamayacağı da ayan beyan ortadayken erken seçim istemek, bu ülke siyasetine, sınıflar mücadelesine ilişkin söyleyeceğim bir şey yok demektir. Reformizm Susurluk'ta da böyle yapma-

"Proletaryanın, burjuva boyunduruğu altında, ücret köleliği boyunduruğu altında yapılan seçimlerde önce çoğunluk kazanmak ve daha sonra iktidarı kazanmak zorunda olduğunu, ancak alçaklar ve ahmaklar düşünebilir. Bu aptallığın ve riyakarlığın en üst noktasıdır.

Bu, eski sistem içinde ve eski iktidar ile seçimlere girmeyi, sınıf mücadelesi ve devrim yerine koymaktadır."

(Lenin)

dı mı? Ne ilgisi varsa, “erken seçim” sloganını attılar ortaya. Susurlukta kitleler düzenin gerçek yüzünü daha çıplak olarak görmüşken, geniş halk kesimleri “seçimle ne değişecek hepsi mafya, hepsi çete...” söylemini benimserken, önerilen politikalar, ya devrimi geliştirecek, ya düzen dışına taşma potansiyeli taşıyan tepkilerin yeniden düzene kanallı olmasına hizmet edecektir. Reformizmin tercihi ikincisidir tabii ki. Çünkü, tehlikesiz, risksiz olan odur.

Reformistler, hemen her yerde “devrim”den, “halkın iktidarı”ndan, “sosyalizm”den söz etmeye devam ederler. Bu onların “sol maske”sidir. Gerçekte ise reformizm, en kısa ve özet tanımıyla **devrimden vazgeçmektir**. Devrimden vazgeçenler için ise geriye siyaset yapacak tek zemin kalır: O da **SANDIK**’tır.

İşte bu durum, reformizmi devrim için, halkın çıkarları için “zararlı” hale getirir. Çünkü sol, sosyalist etiketlerden vazgeçmezken, iktidarın, sosyalizmin aracı olarak da kitlelere sandığı gösterir. Parlatıcı hayaller yayar. Faşizmin sandıkta alt edilip demokrasinin kurulabileceği yanılgısını propaganda eder.

Oysa, dünya devrimler tarihi açısından, yüzyıldır yaşanan deneyimler açısından sandıkla neyin yapıp neyin yapılamayacağı çok nettir:

“Proletaryanın, burjuva boyunduruğu altında, ücret köleliği boyunduruğu altında yapılan seçimlerde önce çoğunluk kazanmak ve daha sonra iktidarı kazanmak zorunda olduğunu, **ancak alçaklar ve ahmaklar düşünebilir**. Bu aptallığın ve riyakarlığın en üst noktasıdır.

Bu, eski sistem içinde ve eski iktidar ile seçimlere girmeyi, **sınıf mücadelesi ve devrim yerine koy-maktadır.**” (Lenin, agk, s. 107)

Reformizmin yaptığı tam da budur.

Sınıf mücadelesi yoktur artık onlar için, seçim mücadelesi vardır. Devrim ideali yoktur, en büyük idealleri “parlamentoda çoğunluk kazanmak”la sınırlanmıştır.

Küçük seçim hesapları adına kitleleri yanıltmak, “propaganda” adı altında bağımsızlığın, demokrasinin nasıl kazanılabileceği, halkın iktidarının nasıl kurulabileceği konusunda halkı yanlış düşüncelere sevk etmek pahasına oligarşinin şu veya bu kesimiyle ittifak yapanlar, “biz seçimleri bir araç olarak kullanıyoruz” da diyemezler.

Devrimciler, seçim kampanyası yapmazlar mı, elbette yaparlar. Hiç uzlaşmalar yapmazlar

mı, elbette yapabilirler; ama her seçim kampanyasında ve her ittifakta devrimciler açısından değişmez ilke ve amaçlar vardır:

“Bizim için önemli olan uzlaşmalar yoluyla Duma’da (Rusya parlamentosu) koltuk kapmak değildir. Aksine bu koltuklar, kitlelerin politik bilincini geliştirmeye, onları daha yüksek bir politik seviyeye yükseltmeye, örgütlemeye, dar kafalı bir mutluluk uğruna değil, ‘sükunet’, ‘düzen’ ve ‘barışçı (burjuva) mutluluk’ uğruna değil, fakat mücadele için, emeğin bütün sömürü ve baskılardan kurtularak tamamen özgürleştirilmesi mücadelesine yarayacağı için ve bunları gerçekleştirdiği ölçüde önemlidir.

Sadece bu amaç için ve sadece bu amaca ulaşmakta yardımcı olduğu ölçüde Duma’daki koltuklar ve bütün seçim kampanyası bizim için önemlidir.” (Lenin, Agk, s. 52)

Halka devrim hedefini göstermeyen, halkı zorlu bir sınıf kavgasına hazırlamak yerine “barış, huzur, istikrar” diyerek düzen içi zemine çeken, gerçek kuruluşun sosyalizmde olduğunu söylemeyen hiçbir seçim çalışması devrimci değildir. Bunları yapmaksızın “sandık”tan söz edenler, devrimci, sosyalist, komünist bir sol değil, düzen soludurlar.

Hiç bir seçim, kitlelerin iradesini tam ve doğru olarak yansıtmaz! Yansıtmaz! Reformizm, sözü edilen seçimlerin oligarşinin belirlediği kurallara yapıldığını hem kendisi unutturarak, hem de kitlelere unutturarak, her seçime “nihai bir hesaplaşma” rolü yüklemekte, kendi içinde bulunduğu ittifakları da oligarşi karşısındaki “tek seçenek” olarak sunmaktadır. Tabii hal böyle olunca da, her seçim sonrasında yaşadığı fiyaskolarla “Türkiye’de sol işte bu kadar, halkın düzene karşıtlığı bu kadar” sonucuna varmaktadır.

Seçimler ne nihai anlamda, ne güncel anlamda sınıflar mücadelesi için tek ölçü olamazlar. “Gerçek hayat ve gerçek devrimlerin tarihi çoğu zaman ‘emekçi halkın çoğunluğunun sempatisinin’ herhangisi bir seçimle anlaşılamayacağını gösterir. ... ‘Emekçi halkın çoğunluğunun sempatisi’ çoğu zaman seçimlerle değil, fakat partilerden birinin büyümesi ya da Sovyetlerde temsil sayısının artması veya herhangi bir nedenle muazzam önem kazanan bir grevin başarısı ya da **iç savaşta** kazanılan başarılarla vs. vs. anlaşılır.” (Lenin, Agk, s. 108)

Ve yine Lenin’in söylediği gibi, emekçi halkın sempati ve desteği olmaksızın devrim imkansızdır. Fakat bu sempati ve destek uzun, çetin ve sert bir sınıf mücadelesinin içinde kazanılır. Sandık ne bu sempatinin tek ölçüsü, ne de bu sempatiyi kazanmanın tek aracıdır. Böyle olduğunu düşünenler, devrimi düşünmeyenlerdir.

“Sandığı her derde deva olarak gösteren düzen partileri de, reformistler de iyi bilmektedir ki, AKP’ye ve aynı hamurdan yapılmış tüm düzen partilerine verilecek en köklü cevap da, sorunların köklü ve nihai çözümünü de **“SANDIK”ta değil, DEVRİM’dedir.**”

**“Allah allah... Komünistleri ezin, yokedin!
“Allah allah allah... Amerika aşkına vurun!”**

Tayyip’in Kontra Saldırılarının Karargahı: İSLAMCI BASIN

Faşist artıklarının toplandığı “İslamcı” Vakit Gazetesi’nde 15 Şubat tarihinde Ayhan Bilgin imzasıyla yer alan “DHKP/C’nin planı” başlıklı yazıya, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından yapılan 16 Şubat tarihli bir açıklamayla cevap verildi. Yazının hedef gösterme, ihbar amaçlı olduğunu belirten Cephe açıklamasında şu ifadeler yer verildi.

“Ayhan Bilgin’in kim olduğu önemli değil. Vakit’in Asım Yenihaber adlı yazarının RTÜK üyesi olması gibi o da bir MİT üyesi olabilir veya Vakit yönetiminin kim olduğunu bilmediği *“yazılarını faksla gönderen meçhul bir yazar”* da olabilir. Faksın gönderildiği adres **AKP Genel Merkezi** veya **“Toplumla İlişkiler Başkanlığı”** adlı kontra merkezi veya **“Terörle Mücadele Başkanlığı”** da olabilir. Burada kesin ve tartışılmaz olan şudur: **Bütün bu kontra teşkilatlar uzun süredir “psikolojik savaş” haberleri için öncelikle İslamcı basını tercih ediyorlar.**

Amerikancılığı aleni bir AKP iktidarını desteklemenin devamı böyle gelecektir. Amerikancı politikalara tabi olan tüm İslamcılar, halka, devrimcilere karşı saldırılar içinde daha fazla yer alacaklardır. Bu onlar için yeni bir şey değildir. Halka ve sola saldırının “yabancı” değıllerdir.

“Allah Allah...” nidalarıyla, Amerikan 6. Filosu’nu protesto eden devrimcilerin üzerine saldıran onlardır. **“Allah Allah...”** nidalarıyla saldırdılar Ortadoğu’da ve Afganistan’da da ilericilere.

Şimdi yine **“Allah Allah...”** nidalarıyla, Amerikan yalanlarını yazıp devrimcilere kan kusturmanın politikasını yapıyorlar. Vakit’in yazısının özü budur. Bunun dışında yazıda ne varsa, yalandır, çarpıtmadır, demagojidir.”

Yeşil kuşağın İslamcıları

Yazıda yer alan **“DHKP/C ve THKP/C Acilci-ler örgütleri, Şam’da ve Suriye’nin Basit Kasa-bası’nda toplantı yaptı”** ifadelerinin tamamen yalan olduğunu söyleyen Cephe, bununla kontra yazısına ‘haber’ imajı verilmeye çalışıldığını belirtti. Yine yazıda sürekli olarak DHKP-C’nin **“Batılı-ların planları istikametinde...”**, **“Batılı gizli servis-lerin desteğiyle...”**, **“Malum batılı devletlerce ha-zırlanan hedeflere karşı...”** gibi ifadelerin amacı ise şöyle açıklandı:

“Vakit, o “batılı”ların kim olduğunu söyleye-

miyor. Söyleyebileceği bir şey de yok. Çamur at izi kalsın politi-kası yapıyor. Batı AB’dir, ABD’dir. Batı’nın kim olduğu somutlandığın-da, kimin batının talimatlarıyla ha-reket ettiği de tartışmasıdır. AB anlaşmalarını imzalayan ve alkışla-yan kim? ABD’ye yaltaklanan kim?

“AB’ye uyum” paketlerini alkışlayan Vakit değil mi? ABD’nin Irak’taki işgal ortaklığı için AKP’nin aldığı kararları destekleyen Vakit değil mi?

Peki devrimcilerin “batının planları istikame-tinde” davrandığını kanıtlayan tek bir pratik gös-terebilir mi Vakit? Varsa yazsın da halk bilsin. Ama yazamaz. Yazamadığı için de boğazına ka-dar yalanların içine batmış olarak devrimcilere saldırıp duruyor.”

Vakit’in dergimizde de yer verdiğimiz, Ameri-kan hayranlığına örnekleri sergileyen Cephe, açıklamasında, “Yeşil kuşak planı çerçevesinde komünistlere karşı ‘cihad’ yürüttükleri, komünist katliamlarıyla Amerika’dan övgüler aldıklarını ne çabuk unuttular? O “batı”nın emrinde döktükleri kanları ne çabuk unuttular? Riyakar İslamcılık, dini istismar ederek, satarak iktidar ve çıkar pe-şinde koşan “din pezevenkleri”, bugün de aynı şeyi yapmıyor mu?” ifadelerine yer verdi.

Tescilli Alevi düşmanlığı

Vakit Gazetesi’nin söz konusu yazıda Alevile-r’i de hedef gösterilmesine sessiz kalmayan Dev-rimci Halk Kurtuluş Cephesi, Aleviler’in hedef gösterildiğini, oligarşinin **“Aleviler-terör örgütle-riyle ilişkili”** propagandasının sürdürüldüğünü belirterek, Vakit’in Alevi düşmanlığının tescilli ol-duğunu vurguladı. Cephe’nin Aleviler’i ve bütün inançlardan, milliyetlerden insanlarımızı örgütle-me gibi bir hedefi olduğunu bir kez daha dile getirildiği açıklamada,

“Alevisi’yle, Sünnisi’yle tüm halkın emperya-lizme, zulme, sömürüye, haksızlığa, adaletsizliğe karşı mücadele vermesini istiyoruz. Peki Vakit’in derdi ne? Vakit niye karşı çıkıyor buna?” sorusu soruldu ve şöyle devam edildi:

“Aleviler’i, Sünniler’i devrimciler değil de, ABD’nin yeşil kuşak projesinde yer alanlar mı ör-gütlesin? Devrimciler değil de “ılımlı İslam mo-del”i adı altında dini pazarlayıp Amerikan tekel-

Her dönem devrimci düş-manıdır, ihbarcılığı tescil-li, Amerikancı AKP’nin destekçisi ve Amerikan hayranıdır. Amerika adına yeşil kuşağın tetikçiliğın-den sabıkalıdır.

Sayı 99

29

22 Şubat
2004

lerine hizmet eden AKP mi örgütlesin? Vakit'in Aleviler'in devrimleşmesinden duyduğu rahatsızlığın esası budur."

"İslamcılar bırakın, devrimcilere bakın!"

Kontra Vakit'in "Türkiye'de birtakım odaklar 'irtica, irtica' yaygaraları ile dindar kesim üzerinde fırtınalar estire dursunlar, bu arada dış destekli kimi sol örgütler ise hiçbir ciddi engelle karşılaşmamanın rahatlığını yaşıyor olsalar gerek"... "Bu örgütler etkinliklerini gittikçe artırırken, 'irtica' yaygaraları ile dikkatleri vatanını, milletini, bayrağını seven dindar insanlar üzerine çevirmenin devletimizin geleceğine faydası nedir?" ifadeleriyle gerçeği çarpıttığını ve "İslamcılar bırakın devrimcilere bakın!" dediğini belirten Cephe, emperyalizmin ve oligarşinin onyıllardır zaten böyle yaptığını dile getirirken, işbirlikçi İslamcılar hiçbir zaman yok etmeye çalışmadığı, kullanmak için her zaman elinin altında tuttuğu gerçeğine dikkat çekti.

Devrimcilere yönelik baskı, imha politikalarından örnekler verilen açıklamada Vakit'in "vatan, millet" edebiyatının riyakarlığına ilişkin de şu ifadelerle yer verildi.

"Din tüccarlarının ne ilgisi var vatanla, bayrakla? İslamcılığın literatüründe bile yoktur "va-

tan"! Bu sözü duydukları tek yer, "Bağımsız Türkiye" diye haykıran devrimcilerin kanını döktükleri Kanlı Pazar'lardır."

Dini satan din pezevenkleri

Vakit'in Tayyip gibi dini pazarladığına, din pezevenkliği yaptığına dikkat çeken Cephe, bu kavramla neyi kastettiğine de açıklık getirdi ve Vakit'in din pezevenkliğini gözler önüne serdi.

"Bu yazı, Tayyip gibi, emperyalizme ve oligarşiye yaltaklanıp, bakın biz sizin çıkarlarınıza, politikalarınıza karşı çıkmıyoruz, asıl karşı çıkanlar solculardır, onları yok edin yazısıdır. Din pezevengi diyoruz bunlara. Çünkü kadın satıcıları gibi, bunlar da dini satışa çıkarıp, karşılığında icazet, iktidar, ikbal kazanmaya çalışıyorlar.

Bunların dinle, İslamcılıkla, inançla ilgileri yoktur. Dindarlar, ne zamandan beri zulme, emperyalizme karşı mücadele edenleri ihbar ediyor? Dindarlar, ne zamandan beri hak ve adalet için savaşanların halkı örgütlemesine karşı çıkıyor? Amerikan emperyalizmine ve Amerikancı AKP iktidarına karşı mücadele edenleri ihbar edenler, ne İslamcı, ne de Alevisi, Sünnisiyle halktan yana değildiler. Onlar ABD adına, AB adına, AKP adına kontrgerillanın psikolojik savaşının yürütücüsüdürler."

Alevi Halkımızın AKP'nin Sünnileştirme Politikası Karşısında Tutunacağı Dal Ne CHP Ne De Avrupa Birliği Değildir

Aleviler Yüzünü Mücadeleye Dönmeli

Alevi inançtan halkımıza yönelik oligarşinin bin yıllık inkarcılık politikası AKP iktidarı ile yeni biçimlere bürünerek sürdürülürken, öte yandan Avrupa da kullanma hesapları yapıyor. Aleviler'e yönelik politikaların öte yanını ise, her seçim döneminde olduğu gibi, CHP ve kimi reformist çevrelerin oy hesapları oluşturuyor.

Alevilik Okullarda: AKP'nin Seçim Tuzaklı Sünnileştirme Politikasının Aracı

Kılıçtan geçirdiler, katliamlar düzenlediler, inkar ettiler, dağlara sürdüler ne inançlarını unutturabildiler, ne de Sünnileştirebildiler. Oligarşinin inkar ve imhaya dayanan politikaları şimdi AKP iktidarı tarafından sürdürülüyor. Sivas katliamının savunucularının yeni bir Sivas yaratmasının önünde hiçbir engel bulunmamakla birlikte, şu an için bu politikanın merkezinde, "kazanma" yatıyor. "Kazanma"nın çıplak anlamı ise Sünnileştirme. AKP iktidarı bu konuda, Sünni devlet için bulun-

maz kaftan.

Bunun son örneği ise Milli Eğitim Bakanlığı'nın Aleviliği din dersi müfredatına alması. Daha dün, cemevleri için "elmali armutlu" ifadeler kullanan, Alevi halkımıza düşmanlıkları öteden beri bilinen zihniyetin temsilcisi olan AKP iktidarının bu kararlar, amacının Alevi çocuklarına inançlarını öğretmek olmadığı, Aleviliğin zulme baş eğmeme özünü anlatmayacağı açıktır.

AKP bu kararıyla hem, Aleviliğe kendi bakışıyla hazırladığı eğitim ile sünnileştirme politikasını "yok sayma"dan çarpıtma ya taşıırken, hem de yaklaşan yerel seçimde ne kadar Alevi'yi aldattıysam "oy" demektir hesabı yapmaktadır. Ancak kararın ardından Alevi dernekleri tarafından yapılan açıklamalar, en azından bu tuzağın kısmen görüldüğünü gösteriyor.

Esas itibarıyla Alevilikten çok Sünnileş-

tililmiş, zulme karşı başkaldırı özü yokedilmiş, sağcılaştırılmış bir Aleviliğin savunuculuğunu yapan Ehlibeyt Vakfı ve onun başkanı Fermani Altun'un "ileri bir adımdır" açıklamasını saymazsak, genel olarak bütün Alevi kuruluşlarının değerlendirmeleri benzer içeriktedir.

Alevi çocuklarına zorunlu din dersi uygulaması ile 20 yıldır Sünniliğin öğretildiği belirtilen açıklamalarda, AKP iktidarının Alevi inancına yönelik saygısızlıkları, asimile etme çabaları, Aleviliğin bir inanç olmadığı yönündeki açıklamaları hatırlanmaktadır. Ancak dikkat çeken bir nokta, Alevi kuruluşlarının AKP'ye karşı çıkarken sırtını AİHM'e, AB'nin "ilerleme raporlarına" ve CHP'ye dayama girişimleri ve olaya laik-şeriatçı eksenindeki bakışlarıdır.

CHP Aleviler'i Sadece Kullanır Ve Katleder

Her şeyden önce **AKP'nin izlediği politikalar devletin politikalarından bağımsız değildir.** Aleviliğin içini boşaltmak, sindirmek isteyen devlet, bugün AKP karşısında kimi Alevi kuruluşların sarıdığı "laik devlet"ten başkası değildir.

Ve bu "laik devlet"in en has partilerinden biridir CHP. Trajik olan şudur ki, Alevi halkımız ne kadar CHP'nin peşine takıldıysa, CHP o kadar Aleviler'i katletti ve hiçbir Alevi katliamına tepki göstermedi. Maraşlar, Sivaslar başka iktidar döneminde olmadı.

Aleviler'e gerçek kurtuluşun, inançların özgürce yaşanacağı düzen için mücadelenin yolunu göstermek yerine, "bizim adaylarımızı destekleyin" diyen reformizmin bakışının da, özü itibarıyla CHP'ninkinden bir farkı yoktur. Onlar da Alevi halkımızı sadece oy deposu olarak görmektedir.

Avrupa Birliği Yanlış Adrestir

AB'cilik rüzgarının hızlanmasıyla bir süredir kimi Alevi kesimlerde de Avrupa Birliği'nin "umut" olarak görüldüğü, AB raporuna girmenin neredeyse "hak kazanmanın tek yolu" olarak düşünüldüğü bilinmektedir. Yurtdışındaki Alevi kuruluşları, onlarla aynı kafaya sahip Türkiye'dekiler, AB kapılarında çözüm aramaktadırlar.

Avrupa Birliği'nin hiçbir halkın, inancın hakkına sahip çıktığı görülmemiştir. O, sadece kullanmak için kendine malzeme aramaktadır. Alevilik de kullanacağını düşündüğü, demokratlık maskesini cilalayacağını hesapladığı bir malzemedir sadece. Kürt sorununu bu ekseninde nasıl kullandığı bilinmektedir. Şimdi aynı senaryoyu Aleviler nezdinde sergilemeye çalışmaktadır.

Alevi kuruluşlarıyla birçok Avrupa ülke-

sinin bu türden bağlar kurma girişimleri de gizli saklı değildir. Yine, bu ülkenin hapisanelerindeki 107 ölümü görmeyen Uluslararası Af Örgütü, Alevilik üzerine çalışma başlatmayı düşündüklerini söyleyerek, resmen Aleviler'e "bize başvurun" çağrısı yapıyordu örneğin. (Y. Özgür Gündem 14 Şubat)

Bu ne insan hakları aşkı, bu ne "Aleviseverlik" böyle?

Elbette değil. Onlar Avrupa paralelinde, emperyalist tekellerin kimi isteklerini oligarşiye kabul ettirmek için şantaj, tehdit malzemeleri toplamaktadırlar. Avrupacı STK'ların işi budur.

"Kürt sorununu çözün" çağrılarının ardından bugün, Kürt milliyetçiliğinin oligarşinin Kürtler'e karşı politikalarının AB'nin onayıyla sürdüğünü söylemeye başlamaları, Alevi halkımıza da örnek olmalıdır.

Kullanılmanın, emperyalist politikalara malzeme olmanın sonunda görülecek gerçeğin değeri yoktur.

Aleviler Örgütlenip Mücadeleye

Katılmadıkça Kullanılmaktan Kurtulamaz

Alevi halkımızı kimin nasıl kullanmak istediğini kısaca özetledik. Peki, bu tabloda **Alevi halkımız ne yapacak;** oligarşinin katliamlarının, AKP iktidarının Sünnileştirme politikalarının, düzenici güçlerin ve emperyalistlerin kullanma çabalarının karşısında nasıl güç olacak?

Bunun tek yolu örgütlenmekten ve mücadeleden geçiyor.

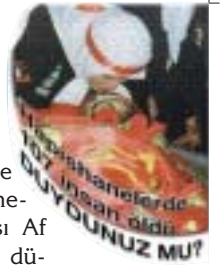
İster AB'li ister AB'siz, oligarşinin sömürü ve zulüm düzeninde Alevi halkımız için çözüm yoktur, gelecek yoktur, özgürlük yoktur. Ya en fazla içi boşaltılmış bir Alevilik, dört duvardan başka bir anlamı olmayan Cemevler'i ile yetinilecek, ya da Aleviliğin özüne sahip çıkılacak.

Aleviliğin özü zulme karşı olmaktır, sömürüye karşı olmaktır, eşitlikten, adaletten yana olmak, bunun için direnenlerin safında yer almaktır. Bu saf, devrimci saflardır.

Ya yüzümüzü mücadeleye döneceğiz, ya da egemenlerin kirli hesaplarının, iktidar kavgalarının kullanılanları olmayı kabulleneceğiz.

Biz, oy sandığına çağırıyoruz.

Çağrımız Alevi halkımıza katliamdan, baskıdan, zulümden ve sömürüden başka hiçbir şey vermeyen bir düzene karşı örgütlenme ve mücadele çağrısıdır. Zorlu olandır, bedelleri vardır elbette. Ama öte yanda da, bu kokuşmuş, yüzyıllardır bizi katleden düzenin parçası haline gelmek vardır. Onurlu olan ve gerçek kurtuluşu gösteren hiçbir yol bedelsiz yürünmez.

Limuzinler ve Peşkeş Üzerine Dönen Ekonomi

- Tayyip, Limuzin aldığı Hyundai'ye bir vagon fabrikası hediye etti!
- Özelleştirme adıyla yapılan peşkeşte pervasız bir dönem yaşanıyor.
- AKP'nin IMF programını uygulamaktan başka hiçbir ekonomi politikası yoktur.
- Kendine has bir ekonomi politikası olmayan İslamcılık halkın yoksulluğuna çare olamaz. Kapitalizm hangi adla, kim tarafından uygulanırsa uygulansın halk için yoksulluk, tekeller için sömürüyle dolan kasalar demektir.

AKP lideri, Başbakan Tayyip Erdoğan, "hediyeye" olarak Limuzin aldığı Güney Kore tekeli Hyundai'ye Türkiye Vagon Sanayi Anonim Şirketi TÜVASAŞ'ı 49 yıllığına kiralyor.

Sakarya'da kurulu bulunan TÜVASAŞ'ın "yabancı" ortağının Hyundai olacağını açıklayan ise, Güney Kore gezisi sonrasında bizzat Erdoğan oldu. Tayyip böylece kapitalist soygun ekonomisine yeni bir özelleştirme modeli kazandırmış oldu; **ver Limuzin'i al fabrikayı!**

Türkiye'nin başbakanı sıradan rüşvetçi bir bürokrattan farksız. **"Limuzin'i şahsıma aldım, Başbakanlığa aldım"** açıklaması ise, "özrü kabahatinden büyük" cinsinden. Demek ki, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanlığı'nın makam araçları tekellerin rüşvetlerinden oluşuyor!

AKP'nin IMF Programından Başka Hiçbir Ekonomi Politikası Yoktur

Bir kez pazara çıkmış ve her şeyi satmakla övünen bir iktidarı satın alacak emperyalist tekel de çok olacaktır. Nitekim de öyle oluyor. İktidarına destek karşılığında, tarikat holdinglerine pay verme karşılığında, Limuzin karşılığında, çocuklarının okul masrafları karşılığında satıyor Tayyip. Dini sattığı yetmiyor, ülkeyi satıyor.

IMF programını uygulamaktan ve ülkeyi dizginsiz bir talana açmaktan başka AKP iktidarının ekonomi icraatında akılda kalan, "kendine özgü" bir uygulaması var mı? Daha doğru deyişle AKP'nin bir "ekonomi politikası" var mı?

Hayır! O'nun ekonomi politika diye yutturduğu, rüşvet, peşkeş döngüsünde yapılan uygulamalardan başka bir şey değildir. Kendinden önceki bütün iktidarlara gibi, emperyalist tekellerin

ve işbirlikçilerinin çıkarlarını esas alan IMF'nin politikalarıdır uyguladığı.

IMF emrediyor, AKP yerine getiriyor.

İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan yasalar, emperyalist tekellere ayrıcalıklarını artıran düzenlemeler, hortumcular için af yasaları, işneden ipliğe kadar her şeyin özelleştirme programına dahil edilmesi, tarımın emperyalist tarım tekellerin çıkarlarına uygun olarak yok edilme sürecinin hızlandırılması... Hiçbirinde halktan, adaletten yana zerrece bir yan yoktur.

IMF'nin politikaları, vahşi kapitalizmin politikalarıdır. Kapitalizm, üretim araçlarını ve tüm zenginlikleri elinde bulunduran bir avuç azınlığın, bu araçlardan yoksun olan çoğunluğu sömürsüzdür. "Kapitalizmin en yüksek aşaması" olan emperyalizm döneminde sömürü pastasından büyük payı alan ise, sayıları birkaç yüzü geçmeyen emperyalist tekeldir. Her ülkede olduğu gibi ülkemizdeki tekeller de onların işbirlikçileri olarak sömürülerini sürdürürler. Kapitalist sistemin çarkları dönmeye devam ettikçe, bu sistem içinde kim iktidar olursa olsun, uyguladığı onun politikaları olacak, tekellerin çıkarlarını esas alan ekonomi politikaları uygulayacaktır.

Kapitalizmin bu basitleştirdiğimiz işleyişinden bakıldığında AKP iktidarının kime hizmet ettiği, kimin iktidarı olduğu daha aleni hale gelecektir.

Kapitalizme, IMF politikalarına yeşil örtü geçirilmesi, onun özünü değiştirmiyor.

"IMF'den kurtulacağımız günler gelecek" masalıyla, "programın sosyal yönünü geliştireceğiz" yalanıyla IMF programını eksiksiz uygulayan AKP iktidarı, programda bir açık oluştuğunda da basıyor zamları, yeni vergileri. IMF'nin acımasızca yoksullaştırdığı, işsiz bıraktığı emekçiler direnmeye, grev haklarını kullanmaya mı çalışıyor; bu kez de düzenin hukukunu da hiçe sayarak grevleri, direnme hakkını yasaklıyor. Çünkü kapitalist ekonomi politikanın özünü tekellerin çıkarı oluşturuyor. Bu çıkarlarına zarar verenler AKP, polis, ordu, F tipleri marifetiyle bertaraf ediliyor, edilmek isteniyor.

2003 yılı sonunda tekellerin huzurunda ne diyordu Erdoğan; **"IMF krediyi verir, ülkenin geleceğine hükmeder."**

Bugün dönen çarkı tam olarak anlatıyor bu ifadeler. Seçim döneminde sıralanan vaatlerden

tuttukları bir tekini gösteremezler. Yoktur çünkü. IMF'ci iktidarlar ancak IMF'ye verdikleri sözü tutarlar.

Tüm iktidarlar gibi emekçilere alabildiğine düşman, sadece patronların gözüne girmeye çalışan ve “ekonomi”den sadece tekellerin çıkarını anlayan AKP iktidarı, kapitalizmi kutsuyor ve itiraz edeni “terörist olmakla” itham ediyor. Kapitalizmi savunan ve vahşice uygulayan bir iktidarın, dillerden düşmeyen “gelir adaletsizliği”ne çare bulması mümkün mü? Sadece demagoji yapacaktır, o kadar.

Her gün rakamlarla ifade edilen “gelir adaletsizliği” dedikleri, kapitalist sistemin yarattığı yoksulluktan, sefaletten başka bir şey değildir. Sistemin işleyişi bu adaletsizliğin yaratılmasına bağlıdır. Üç beş tekelin kasalarını doldurduğu ve her gün büyüdüğü, milyonların ise her gün yoksullaştığı sistemin başbakanı, “iş güvencesinden önce işyeri güvenliği” derken sistem içindeki yerini de tanımlıyordu.

İslamcılığın Ekonomi Politikası Yoktur

Ülkemizdeki çarpık kapitalizm bir süredir IMF eliyle restore ediliyor. TBMM’de birbiri ardı sıra çıkarılan yasalar, “Stand by”lar, krediler, borçlar, işten atmalar, zamlar, şu bu bankanın batması, bir başka patronun tasfiye edilmesi... hepsi bu restorasyonun sonuçlarıdır.

İktidarda “İslamcı” kimlikli bir partinin tek başına bulunmasının, tekeller açısından engel çıkarması bir yana, daha avantajlı bir ortam yarattığı bugün daha nettir. Ve bir kez daha AKP nezdinde görülen, İslamcılığın kendine has bir ekonomi politikasının bulunmadığıdır. Ötekilerden tek farkı, sömürü pastasından tarikat holdinglerine daha fazla pay aktarıyor olmasıdır. Sömürenlerin adlarına yenilerini eklemektir. Mesela, Tayyip’in yeni şirketler kurması, yolsuzluk arkadaşları Albayraklar’a Sümerbank Ereğli Tekstil, Balıkesir SEKA ve Trabzon Limanı’nın peşkeş çekilmesi, pancar üreticisi yok edilirken Ülker’in ve Ünakıtanlar’ın Cargill ile birlikte kazanması, bunun birkaç örneğidir sadece.

Denilebilir ki, AKP zaten hiçbir konuda İslami politika uygulamıyor. Erbakan iktidarında da “adil düzen” palavrası arkasında uygulanan vahşi kapitalizmdi. Onu da geçelim, İslam devrimini yapmış olan İran’da da sömürüye dayanan sistemde bir değişiklik olmamıştır. Şah devrilmiş, İslami düzen kurulmuştur, ama alt yapıda, yani ekonomide, üretim ilişkilerinde bir değişiklik olmadığı, kapitalizm sistem olarak varlığını sürdürdüğü için halkın durumunda da kök-

Zam Hazırlıkları ve Yalanlar

IMF’nin istediği zam paketinin hazırlıkları sürüyor. Bilindiği gibi, emeklilere ve asgari ücrete yapılan zammın halkın sırtından çıkarılması için zam ve ek vergiler getirilmesinin hazırlıkları bir süredir devam ediyor. AKP seçim hesaplarıyla zamları geciktirmeye çalışırken, IMF “bir an önce yapılması” için bastırıyor.

Halkı yalanla oyalamak, aldatmak ise, bu işin kompedanı olan, Albaraka’nın eski yöneticisi, şimdinin Maliye Bakanı şarlatan Kemal Ünakıtan’a düştü.

Ünakıtan 13 Şubat günü düzenlediği basın toplantısında “büyük zam ve vergi yok” dedi. Bundan bir süre önce de, Tayyip, “başkası istedi diye zam yapmayız” derken, Ünakıtan da “bakacağız” diyerek geçiştiriyordu. Çünkü yalandı, bugün “büyük zam yok” sözleri de yalan.

Alıştıra alıştırta halkı soymaya hazırlanıyorlar.

Örneğin zam hazırlıkları kapsamında tekel ürünlerine ÖTV artırımını yoluyla yüzde 25’e varan zam hazırlığı da var. Demek ki, yüzde 25’lik zam Ünakıtan’a göre büyük değil. Ne de olsa Ünakıtan’ın üyesi olduğu Bakanlar Kurulu’nun kıyağı ile oğlu mısır ithalatından kasalarını dolduruyor, Ünakıtan’a bu zam elbette “az” gelir.

AKP'ye transfer, BOTAŞ'tan 11 milyon dolarlık ihale!

Bundan bir süre önce, “Kürt sorunu” konusunda CHP’yi eleştirip istifa ederek, AKP’ye geçen Ağrı milletvekili Cemal Kaya’nın bu transferinin arkasında ne yattığı belli oldu. Kürt sorunu bahane; Kaya, transferinin karşılığında BOTAŞ’tan 11 milyon dolarlık ihale aldı.

Kaya, düzen politikacısının klasik bir portresidir. Düzen politikacısı çıkarıcıdır, politikayı bu çıkarlarını korumak için yaparlar. “Halka hizmet” sadece demagojiden ibarettir.

Kuşkusuz Cemal Kaya, AKP’ye çok yakışmaktadır. Çıkar pazarlıkları ile transfer olduğu parti, başbakandan başlayarak bakanlarına, milletvekillerine kadar onlarca yöneticisinin resmi olarak yolsuzluk, hırsızlık, dolandırıcılık, evrakta sahtecilik gibi suçlardan yargılandığı bir partidir. İktidar koltuğunda oturdukça hırsızlık dosyaları da kabarmaktadır. Bunlar da hiç merak etmeyin bir sonraki iktidarda ortaya dökülecektir. Bugün AKP’nin bir önceki iktidara yaptığı “kirli dosyaları dökme” politikası, yarın AKP’ye dönecektir.

Sayı 99

33

22 Şubat
2004

lû değişiklikler olmamıştır. Değişiklik üst yapıda, siyasetin yürütülüş tarzında, yaşam tarzındadır. Bu da ancak kapitalizmin bir versiyonu olmaktan öte bir sonuç doğurmamıştır. Dış politikadaki, emperyalizm karşısındaki tutarsızlıklarının kaynağı da bu sınıfsal niteliğinden kaynaklıdır.

Yine, İslamcıların “yeşil kuşaklar”da, “büyük Ortadoğu” projelerinde kullanılmasının kaynağında da kapitalist sistemin dışında olmamaları, ona karşı başka bir sistemi savunmamaları yatmaktadır.

Ülkemizde de, “İslamcı sermaye” denilen burjuvaların oluşumu, kapitalist sistemle birliktedir. Ülkemiz sömürgeleştikçe, halk üzerindeki sömürü yoğunlaştıkça işbirlikçi tekellerle birlikte İslamcı sermaye de büyümüştür. AKP iktidarında olduğu gibi, desteklediği iktidarların olduğu dönemlerde bu palazlanması daha da hızlanmıştır.

İster “radikal”, ister “ılımlı”, kapitalizme karşı olmadıkları için, sistemle çatışmaları özde değil biçimdedir. Bu nedenle oligarşik sisteme, tekeli burjuvalara yönelik hiçbir eleştirileri dahi yoktur. İktidarları döneminde “kendi zenginlerini” yaratmaktan başka bir ekonomi politikalarından söz edilemez. Sistemle çatıştıkları hak ve özgürlükler, baskılar gibi noktalardaki tutarsızlıklarının özünde de kapitalizmi savunuyor olmaları yatar. Bütün baskı politikaları, katliam-

Deprem ölümlerinde üçüncülük

Türkiye, depremlerde en fazla kayıp veren ülkeler sıralamasında İran ve Yemen’den sonra 3. sırada yer alıyor. (17 Şubat Tercüman)

Peki beklenen İstanbul depremi için bir hazırlık var mı? Yok! AKP iktidarı sermayenin ve Amerika’nın çıkarlarını düşünmekten halkın canını düşünmeye “fırsat” bulamıyor. Bu demektir ki, halk olarak biz örgütlenmez, dayanışma ağımızı örmezsek, İstanbul depremi sonrası sıralamadaki yerimiz birinciliğe yükselecek!

lar, yasakların kaynağı kapitalist sistemdir, bu sömürü sisteminin sürdürülmesi adınadır.

TÜSİAD’çılardan tek farkları söylemleridir. Bu yanıyla da dini, sömürü aracı olarak kullanırlar. Tarikatların neredeyse tümünün aynı zamanda holdingleşmiş olması tesadüf değildir.

Holding tarikatlarının işleyişinde ise tam bir sömürü ve din tüccarlığı alabildiğine pervasız şekilde uygulanmaktadır.

“Kar ortaklığı, faiz haram” denilerek inanan insanlarımızın paralarını toplayan İslamcı holdinglerden kaçının battığı, toplanan paraları nasıl kasalarına akıttıkları bilinmektedir. İhlaslar, Kombassanlar, Yimpaşlar, Endüstri holdingler, dini sadece para toplamak için kullanmıyorlar. Çalıştırdıkları işçileri daha fazla sömürmekte de kullanıyorlar.

Daha çok tarikat ilişkileri içinden işçileri fabrikalarında çalıştıran tarikat holdingleri, sömürüsünü cemaat bağı içinde “şükretme” kültürüyle, dinle perdelemekte, bu işyerlerinin bir çoğunda sendika dahi bulunmamakta, grev, direniş gibi şeylere ise neredeyse rastlanmamaktadır.

İşçilerin dini kullanarak azgın sömürüye “kader, şükür” diye bakması sağlanırken, tarikat holdingleri tam bir kapitalist anlayışla, karını daha da katlamakta ve sermaye birikimini yeni yatırımlara dönüştürmektedir.

Tarikat-mürid ilişkilerinin, özellikle tarikatların önünün açıldığı 1980 sonrasında patron işçi (veya tarikat holdinglerin sadık müşterileri) ilişkisine dönüştüğünü söylemek yanlış olmayacaktır. AKP iktidarı, tarikat holdinglerinin ikinci yükseliş sürecini oluşturmaktadır. AKP, işbirlikçi tekellerin, Sabancılar’ın, Koçlar’ın isteklerini yerine getirmekte kusur etmedikçe, bu yükselişleri sürecek, kimi tarikat holdingleri işbirlikçi tekeller arasına katılacaklardır. “Anadolu kaplanları” ile başlayan süreç, yeşil kılıf geçirilmiş işbirlikçi tekellerle devam edecektir.

Emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin, AKP iktidarının propagandistlerinin, propaganda araçlarını da etkin şekilde kullanarak, kapitalizm dışında hiçbir alternatif olmadığı izlenimi yaratmak istemesi de bu çarkın dönmeye devam etmesi içindir. AKP iktidarı da, dinle, takıyye ile gizlemeye çalıştığı sömürüyü sürdürmek için özelleştirme dışında, pazar ekonomisi dışında bir alternatiften söz edenleri susturuyor, terörist ilan ediyor.

Elbette tüm bu politikalar, dünya çapında emperyalizmin politikalarından bağımsız değildir. AKP, bu alanda da emperyalizmin politikalarını uygulamaktadır.

Sosyal Güvensizlik

Ankara Ticaret Odası'nın (ATO) "**Sosyal Güvenlikte S.O.S'**" araştırması, ülkemizde 20 milyon kişinin hiçbir sosyal güvenliğe sahip olmadığını ortaya koydu.

Ülkemizde "sosyal güvenlik kurumları" olarak sayılan Emekli Sandığı, SSK ve Bağ-Kur'un halk için ne kadar "sosyal güvenlik" anlamına geldiği ise ayrı bir tartışmadır. Bir çok konuda tekeller lehine yapılan düzenlemelerle onların da sosyal güvensizliği büyütülmüştür. Örneğin bugün hastaların ilaç bulamadığı, 20 milyondan fazla insanın sağlık hizmeti aldığı SSK tam anlamıyla çöktürülmüştür. Tekellerin "bireysel emeklilik" kuruluşlarının halkı soyabilmesi için önce SSK'ların, Bağ-Kur'ların çöktürülmesi gerekmektedir. Bu konudaki kanunu çıkaran da en çok yoksullardan söz eden AKP iktidardır.

'**Sosyal devlet**' kavramı ve bunun içini dolduran uygulamaların aslı, emekçi halkın sosyalizm alternatifi-ne yönelmesini engellemek için kapitalizm tarafından geliştirilmiştir. Sosyalizmde tüm halk her türlü sosyal güvenliğe sistemin bir parçası olarak sahiptir. Halkın ihtiyaçlarını, refahı ve geleceğini esas alan sosyalizmde, işsizlik gibi bir sorun olmadığı gibi, konut, beslenme, eğitim, sağlık, gibi en temel sorunlar da sosyalist devletin asli görevleri arasındadır.

Kapitalistler, sosyalizmin işte bu yönlerine karşı emekçilerin yönelimini durdurmak için "sosyal devlet"i uydurmuşlardır. Elbette bu hakların alınmasında sosyalizmden etkilenen özellikle Avrupa'da gelişen işçi emekçi hareketinin payı da yadsınamaz. Ancak bu gelişim 1990'lardan sonra sosyalist blokun yıkılmasının ardından tersine dönmüş ve sosyal haklarda gerileme sürecine girilmiştir. Halen de bu süreç hızla yaşanmaktadır.

Ülkemizde ise "sosyal güvenlik"ten hiçbir dönem için söz edilemez. Cunta sonrasında ise bu alandaki saldırılarda işten atmalara, halkın örgütlü mücadelesinin gerilemesine paralel olarak artmıştır. Bugünkü 20 milyonluk kitle bu sürecin ürünüdür. Ülkemizde AKP iktidarının dilinden düşürmediği "sosyal devlet" in yalan ve aldatmacadan ibaret olduğu bu örnekle de bir kez daha görülmektedir.

Bu 20 milyon, zaten geleceği ipotek altına alınan 70 milyon içinde oligarşinin tümünden bir kenara atıklarıdır.

Onlar, oligarşinin halka bakışının bir örneğidir. Ne hastalandıklarında hastaneye gidebilir, ne ilaç alabilir ne de emekli maaşları vardır. Çocukları hastanelerde rehin kalır, bebeleri ilaçsızlıktan can verir, onları kısaca nefes alırken ölüme mahkum edilenlerdir.

AB'nin Veba İhracı

Emperyalizmin geri bırakılmış ülke halklarına "sinek" kadar değer vermediklerinin bir örneği daha. Hayır, toprağımızı, denizimizi zehirlesin diye gönderilen artıklardan ya da Irak'ı işgal eden ABD'nin İskenderun'a gönderdiği seyretilmiş uranyum taşıyan hurdalıklardan söz etmeyeceğiz. Bunlar zaten biliniyor.

Cumhuriyet Gazetesi'nden Işıl Özgentürk 15 Şubat tarihli yazısında aktarıyor;

Avrupa, uzun süredir "boğuştuğu" tavuk vebasından kurtulmak için milyonlarca tavuğu yakarak öldürdükten sonra, tümüyle imha edilmesi gereken bu alanda kullanılan araç gereçleri de ucuz fiyatına Türkiye'ye satmış.

Olay, makinaları alan Afyonlu tavukçuluk işletmesinde ortaya çıkıyor. Tavukları yumurtadan kesilen, ölmeye başlayan işletmeci de, tavukları gecekondu bölgelerinin pazarlarına sürüyor.

Tavuk vebasının şu ana kadar insana bulaştığı tespit edilmiş değil, ama bu olay bir mantığı, bir politikayı gösteriyor.

AB'den demokrasi ihracı bekleyenler bekleyedursunlar, hastalıklar, atıklar durmadan geliyor. Geri bırakılmış ülkelerin ne canının, ne malının kıymeti var. Tekellerin ise kar için yapamayacakları hiçbir şey yok. Daha çok kar için tarımsal ürünlerin genetik yapısıyla oynayan kapitalistler, aynı şeyi canlı hayvanlarda da yapıyorlar. "Deli dana"lar, "tavuk vebaları" böyle ortaya çıkıyor. Artık gizlenemeyecek duruma geldiğinde de hastalıklı ürünlerini sömürgelere aktararak onu da kara çeviriyorlar.

Yoksulun değersizliği

"İstanbul'da son kullanma tarihi geçmiş gıdalar, marketlerden toplanarak Diyarbakır'a gönderilecek ve orada yoksul halka dağıtılacak!" (Aktaran Ali Kırca, Sabah 17 Şubat)

Alçak düzenin halkı aşağılayan, canını hiçe sayan uygulamalarının ardı arkası kesilmiyor. Çünkü bu düzen insandan yana değildir, tekellerin düzeninde insana yer yoktur. Yoksulların ise yaşamasına bile gerek yok. Nasıl ölecekleri ise önemli değil. İster depremde, ister açlıkta, ister donarak, isterse zehirlenerek!

Sayı 99

35

22 Şubat
2004

AKP, Kuveyt Toplantısına ABD'nin "Büyük Ortadoğu" Projesinin Taşıyıcılığını Yaptı 'Büyük Ortadoğu'da ABD Misyoneri: AKP

15 Şubat günü, Kuveyt'te, Irak'a komşu ülkeler toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıya Kuveyt, Ürdün, Suriye, Suudi Arabistan, Türkiye, İran, Bahreyn ve Mısır'ın dışişleri bakanları ile Irak'ın kukla Geçici Konseyi'nin Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari katıldı.

Toplantının sonuç bildirgesinde, özellikle Gül ve ABD kuklalarının girişimi ile, Irak halkının direnişine "terör" adı verilerek "terörün önlenmesi... sınır güvenliğinin sağlanmasından" söz edildi. El mahkum "işgal son bulmalı" denilirken, işgalci Amerika'nın adı dahi anılmadı. Elbette bunun, başta ABD işbirlikçisi Arap rejimleri olmak üzere, Zebari'nin de yoğun çabaları sonucu gerçekleştiği malum. Onlar toplantıya adeta ABD adına katılmış gibiydiler. Kuveyt bunların en başında gelirken, diğer Arap iktidarları da, yıllardır ABD'ye dayanarak sürdürdükleri iktidarlarının diyetini her platformda Amerikan çıkarlarını koruyarak ödemeye devam ediyorlar.

Hiçbirinin işgale karşı çıkacak cüreti yoktur. Yıllardır ABD desteğiyle halklarına zulmettiler, şimdi biçim değiştiren ABD politikasının kurbanı olarak iktidarlarını kaybetme korkusu içindeler. Halklarına yönelik zulümlerinde ise değişen hiçbir şey yok. Amerika'nın "değişen politikasında" da zaten Ortadoğu halklarının yaşadığı baskı ve yoksulluk yoktur. Bunlar sadece propaganda malzemelerinden ibarettir. Tıpkı, Türkiye'nin bölge ülkelerine Amerikan politikasını dayatmasında kullandığı propagandalar gibi.

ABD'nin "Büyük Ortadoğu" Projesinin Adı, Abdullah Gül'ün Dilinde "Ortadoğu Birliği" Oldu. Adıyla anılmasa dahi, toplantının gündemini belirleyen, son günlerde tartışılan, Amerika'nın "Büyük Ortadoğu" projesi oldu.

Abdullah Gül'ün toplantıdaki misyonu da, bu projeyi değişik kılıflar altında, Türkiye'nin önerisi gibi ambalajlayıp tartıştırmaktı. Ambalajın adı "Ortadoğu Birliği"ydi. Amerikancılığının üstü örtülü bir şekilde yapıldığı bu kavramın özü; "dışarıdan dayatma olmadan, piyasa ekonomisini, liberalizmi biz kendimiz inşaa edelim"e dayanıyordu. Yani, Amerika'nın bombalarla yaptığını, bombaların yarattığı korkuyu kullanarak AKP yapmak istiyor ve buna da "büyük politika, yerli" adı veriliyor. ABD'nin de ilk hedefi, tek bir bomba atmadan tüm Ortadoğu'nun emperyalist

tekellerin pazar alanı haline gelmesidir.

Büyük Ortadoğu projesinin özünü de Gül'ün çizdiği hedef oluşturuyor zaten. Türkiye oligarşisi, bir yandan Irak Kürdistanı'ndaki gelişmelere paralel olarak Suriye ve İran ile ittifak kurarken, asıl olarak bölgede Amerikan taşeronu rolünde olduğunu bu toplantıda da göstermiştir.

Ortadoğu ülkeleri tarafından, o toplantıya katılanlarca da, Türkiye'nin misyonu böyle algılanmaktadır. Gül konuşurken, aslında konuşanın Amerika olduğunu bilerek dinlemektedirler.

Bu toplantı öncesi 11 Şubat tarihinde Türkiye'ye gelen Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in şu sözleri bu konuda yeterince açıktır. Bölgede ABD işbirlikçiliğinin baştemsilcilerinden olan Mübarek, Tayyip Erdoğan'ın kendi önüne geçmesinden, Ortadoğu'ya yönelik ABD politikalarının baş taşeronu olmasından rahatsız olmuş bir şekilde şöyle diyordu:

"Sayın Erdoğan'ın ABD gezisi sırasında Ortadoğu projesinden söz edildi. Bölge ülkesi olarak konu hakkında biz de bilgi sahibi olmak isteriz. Böylesine geniş ve farklı özelliklere sahip bir coğrafyada tek tip model tutmaz..."

"Model" kim? Tayyip'in AKP iktidarıyla yönetilen Türkiye! Misyonerliğin bu yüzevrurumundan AKP rahatsız olmak bir yana, eminiz gurur duymuştur.

Çünkü, ABD'nin "Büyük Ortadoğu" projesi-

"İstiyorum ki; şu anda Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi var ya, Genişletilmiş Ortadoğu yani, bu proje içerisinde Diyarbakır bir yıldız olabilir, bir merkez olabilir. Bunu başarmamız lazım." (Tayyip Erdoğan)

Bu sözler "Kürt sevgisi"nin değil, Amerikancılığın sözleridir. "Büyük Ortadoğu"yu her yerde, her zeminde cilalayıp, şirin göstermek, yani halkı aldatmak ona Amerika tarafından verilmiş bir görev.

ne, plan daha resmen ABD tarafından açıklanmadan tam anlamıyla angaje olmuş durumda. AKP'nin akıldanelerinin ve İslamcı basının konuya ilişkin tartışmaları, Tayyip'in "Diyarbakır Büyük Ortadoğu'nun yıldızı olacak" gibi yalana dayanan "gelin güvey olmaları" bu angaje olmuşluğun açık göstergeleridir.

AKP'nin "Yerli" Olan Hangi Projesi Var ki? AKP iktidarı ve İslamcı basın, Amerikan projesini, "Adriyatik'ten Çin Denizi'ne" propagandaları ile süsleyip, Osmanlı hayallerini okşayarak yerli göstermeye çalışıyor. Sanki ABD'nin böyle bir projesi olmasa, AKP iktidarının gündeminde olacaktı gibi.

Örneğin Y. Şafak yazarı Fehmi Kuru, 18 şubat tarihli yazısında, ABD gündeme getirdi diye, "Anamızın ak sütü kadar bize hak olan yerlinin yerlisi bir projeden vazgeçmemiz mi gerekiyor?" diyor ve AKP'nin taşeronluğuna övgüler diyor:

"Türkiye'nin Ortadoğu, Orta Asya, Balkanlar ve Kafkaslar ile ilgilenmesi AB'den uzak kalmasını gerektirmiyor; tam tersine, Türkiye'nin Avrupa içinde bulunması ortak coğrafya için elzem olduğu kadar etrafıyla stratejik boyutlara sahip bir Türkiye de içinde yer alacağı Avrupa'ya 'süper güç' haline dönüşüm fırsatı sağlıyor. 'Ancak bin yılda bir önümüzde açılacak hacet kapısı' tespiti bu sebeple doğru."

Avrupa ya da Amerika ama her koşulda taşeronluktan başka bir şey düşünemiyor İslamcı kafa. Ama sadece onlar değil, liberal geçinen yazarlar da, AKP'nin bu misyona daha fazla sarılması için öğütler veriyorlar.

İslamcılar "yerli proje" demelerinin altında yatan, gözden ırak tutmak istedikleri, dinin, İslamcı bir partinin Amerika'nın küresel çıkarlarının misyonerliğini yapıyor olmasıdır.

AKP iktidarının bir yıllık icraatını gözünüzde canlandırın. İç politikadan dış politikaya, ekonomiden, sosyal politikalara kadar "benim politikam" diyebileceği hiçbir şey yoktur. Emperyalistler istemiş, AKP yasalarını çıkarmış, uygulamıştır.

Bu gerçek artık çuvala sığmayan mızrağa dönüşmüş durumda. Öyle ki, kimi İslamcı çevreler dahi sorgular duruma geldiler.

Örneğin bunlardan biri olan Yeni Şafak başyazarı Ahmet Taşgetiren, Yeşil Kuşak Projesi'ni hatırlatarak, "Afgan mücahitlerine, Çeçenler'e 'çıkartları birleştirme' teklifi götürülmüştü. Bugün de 'Büyük Ortadoğu' projesi için katalizör ülke, model ülke söylemleri tedavüle giriyor." sözleriyle, İslamcılığın emperyalistlerin elinde nasıl kullanılan bir silah durumunda olduğunu anlatıyor ve dün kullanılanların bugün "terörist" diye "avlandığını", üstelik bu avda da yine "İslam ülkelerinin kullanıldığını" trajik bir şekilde hatırlatıyor.

Evet, Yeşil Kuşak'tan "Büyük Ortadoğu"ya; misyon hiç değişmiyor.

"Büyük Ortadoğu"da "model ülke" rolü, dünkü "Yeşil Kuşak"ta komünizme karşı kullanılan İslamcılarının rolüyle aynıdır. Bunu görmenin doğal sonucu ise AKP İslamcılığını reddetmektir, ona karşı mücadeledir.

Ortadoğu halklarına "değişim" diye dayatılan, Amerikan imparatorluğunun sınırlarına dahil edilmesidir. Bunun yolu ise, pazar ekonomisi, özelleştirmelerle ülkelerinin talan edilmesinden ve emperyalist tekellerin pazar alanları haline getirilmesinden geçmektedir. İster bomba ile ister bombasız.

AKP'nin "muhafazakarlığı" ise, tekellerin düzeninin muhafaza edilmesi, emperyalist tekellerin stratejik hesaplarında roller yüklenmesidir.

Korsakoff'lulara "İyileşti" Raporu AİHM'de Tarafı Bulundu

AKP iktidarının Adli Tıp Kurumu'ndaki örgütlenmesinin ardından birbiri peşi sıra tutuklanan Wernicke Korsakoff hastalığına ilişkin AİHM'de "tedbir kararı" alındı.

Bekir Balyemez isimli Korsakoff hastası eski tutsak için yapılan başvuruyu değerlendiren AİHM, Korsakoff'un iyileşmeyeceği değerlendirmelerini de dikkate aldı ve tutuklamaya tedbir koydu. Adli Tıp raporlarının tıbbi yönden değerlendirmelerinin zayıf olduğunu ve raporu hazırlayanların tarafsızlığının kuşku olduğunu

belirtti. AİHM, Korsakoff hastalığı ile ilgili bilimsel ve tarafsız bir rapor hazırlanmasını istedi.

Kararın hukuki boyutunun yanı sıra, oligarşinin resmi kurumunun, Adli Tıp'ın iktidarın yönlendirmesi ile tarafı, kasıtlı olarak raporlar hazırladığıdır. Sola, devrimcilere düşman, tescilli anti-komünist olan AKP iktidarı için bilimin, bilimselliğin hiçbir önemi yoktur. Adı üstünde düşmandır devrimcilere. Bu noktada yasaların, hukukun, insanın hiçbir yeri olmaz.

Bu kararın ardında, derhal, bütün Wernicke Korsakoff hastaları serbest bırakılmalıdır. Bütün raporlar, aynı şekilde TARAFLI OLARAK HAZIRLANMIŞTIR. Uzmanların, bilimin söylediği bu konuda nettir; Korsakoff iyileşmez!

Tayyip'in Amerikancılığının Tescili Ve Büyük Utanç

Tayyip, halkın oylarını alarak birinci parti çıktığının ertesi günü Wolfowitz'e mektup yazarak, Genelkurmay Başkanı Özkök'le görüşmesini sağlamasını istedi. Türkiye'yi kimler, nasıl yönetiyor, görün! Kendi Genelkurmay'ı ile ABD aracılığıyla görüşen biri, bu ülkeyi kim adına yönetir?

Tayyip Erdoğan'ın, seçimin hemen ertesi günü, daha başbakan olmadan, 4 Kasım 2002 tarihinde ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'e bir mektup yazarak, 'Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ile görüşmek için yardım istediği ortaya çıktı. Mektubun bir kopyasını da iştirak ederek, TBMM'de gündeme getiren CHP milletvekili Mustafa Gazalci "doğru mu?" şeklinde sorarken, mektubun içeriğini şöyle özetledi:

"Seçimlerin sonuçlarından Türk Genelkurmay'ının rahatsız olduğunu, bu amaçla Orgeneral Hilmi Özkök'le özel bir toplantı yapmak istediğini, bunu Wolfowitz'in sağlamasını istiyorsunuz. Özel bir mektup da olsa, genel seçimlerde en çok oy almış bir partinin genel başkanı olarak ABD Savunma Bakan Yardımcısı'ndan böyle bir yardım istemek, siz ve ülkemiz için incitici ve küçültücü değil midir?"

"İncitici" hafif kalır, tam anlamıyla bir rezalet ve AKP için büyük bir utançtır. Kendi ülkenin Genelkurmay'ı ile görüşmek için büyük efendiden aleni aracılık istemenin başka bir adı yoktur.

Böyle bir tavır, ancak bir Amerikan eyaletinin valisi için mümkün olabilir. Tayyip'in bir yıllık politikası, ABD ile ilişkileri de bu seyirde devam etmiştir. Amerikan eyaletinin valisi olmak pahasına her türlü onursuzluk yaşama geçirilmektedir. AKP, daha başından itibaren ABD'nin kucağında doğdu ve Tayyip "sütanesi"nden beslenmeye devam ediyor.

Genelkurmay açısından ortaya dökülen tablo ise ondan daha aşağı kalır değildir. Wolfowitz, Genelkurmay'ın randevularını ayarlayan özel sekreteri olmadığına göre, hangi ilişkiler böyle

bir talebe zemin hazırlıyor?

Genelkurmay ile AKP arasında en temel dış politika konularındaki uyumun nasıl bir ilişki üzerine oturduğu da görülüyor. Tarihi boyunca Amerikancı olmuş bir Genelkurmay ve Amerika'nın çocuğu olarak dünyaya gelmiş bir iktidar. Ve bu işbirlikçiler her işbirliği kararlarını, "milli çıkarlarımız" diye anlatıyorlar halka.

Genelkurmayla görüşmek için ABD'den yardım isteyen Tayyip halka açıklamak zorundadır;

Başka hangi konularda ABD'ye mektup yazıp izin, yardım istedin?

Bu ülkeyi kimin adına yönetiyorsun?

Hangi pazarlıklar sonucu Wolfowitz'lerin yardımına mazhar oldun?

İslamcılar, AKP'ye Oy Verenler;

"Görünen köy kılavuz istemez." Bu örnek malumun çarpıcı bir şekilde ilanidir. Sizden oy isterken asıl icazeti kimden aldığı ve sizin oyunuzla koltukta otururken, kimlere sırtını dayadığı tartışmasız olarak ortadadır. Bir yıllık icraatı, işgal ortaklığı kararları, Ortadoğu'da Amerikan misyonerliğine soyunması ve daha onlarca örnek, mektubu yazan kafanın ürünüdür.

AKP iktidarı ve Tayyip, ülkemizi Amerika adına yönetiyorlar. AKP'nin tek kelimeyle misyonunu budur. Gerisi koltuk kavgalarından, çıkar hesaplarından ibarettir.

Amerika'nın çocuklarının sizin desteğinizle iktidar koltuğunda oturmasına ne diyorsunuz? İslamcı basın olayı çıkarları için geçiştiriyor, siz de görmezlikten mi geleceksiniz?

Grup Yorum Berlin'de

Grup Yorum, 7 Şubat günü Berlin'de İrkçılığa Karşı Mücadele Derneği'nin düzenlediği halk şenliğine katıldı. Yorum'un yanı sıra, Arzu, Kıvırcık Ali'nin de yer aldığı gecede IKAD Başkanı, Almanya'daki sosyal kıyımlarla ilgili bilgi verirken PDS Milletvekili Evrim Baba, Ajanda 2010 ve Berlin Barosu 2. Başkanı Bernd Heusler Dernekler Yasası ve Yabancılar Yasası hakkında konuştu. Ayrıca Berlin'de 50 günlük açlık grevi yapan 2 TAYAD Komite üyesi açlık grevleriyle ilgi-

li açıklamalarda bulundular. Ölüm orucu şehitleri için saygı duruşunun yapıldığı gecede sahneye çıkan Yorum, yaklaşık bin kişiye seslendi.

Halayların çekildiği, ölüm orucuyla ilgili sloganların atıldığı gecede Arzu ve Kıvırcık Ali de halk türkülerıyla, Anadolu kokusunu Almanya'ya taşıırken, yerel sanatçı Zafer Yurtseven de türküler söyledi.

Gecenin ardından, Grup Yorum, İrkçılığa Karşı Mücadele Derneği'nde bir söyleşiye katıldı.

Kürt Milliyetçiliği Kendine Sormalıdır: NEDEN BANA SALDIRILDI?

Bu soru geçirtilerek, işgal ve işbirlikçiliğin üzeri komplo teorileriyle örtülemez.

Hatırlanacağı gibi, 1 Şubat günü, Güney Kürdistan'ın Hewlêr (Erbil) kentinde, KDP ve KYB bürolarına yönelik bombalı saldırılarda 109 kişi ölmüş, onlarcası da yaralanmıştı. Olay üzerine o günden bu yana onlarca komplo teorisi sıralandı ve hala da sürdürülüyor.

İşgale karşı direnen Kürt kökenli İslamcı El Ensar'ın üstlenmiş olması, aynı şekilde KDP ve KYB yetkililerinin de saldırıyı bu grubun gerçekleştirdiğini açıklamış olmaları, komplo teorilerinin önünü almadı. Hiçbir kanıt belgeye dayanmadan, Irak'ın komşuları yapmıştır, Kürtler'in düşmanları yapmıştır, zaten falanca gelişmeler de bunu gösteriyor, olayın zamanlamasına dikkat... gibi onlarca komplo teorisi sıralanıyor.

Elbette Türkiye oligarşisinin tarihi katliamcılıktır, bu da ihtimal dışı değildir. Ama bu toz dumana, komplo teorilerine boğulmak istenen, esas olarak işbirlikçiliktir.

Komplo Teorileri Gerçeği Örtür mi?

Bütün komplo teorileri genel olarak açık gerçekleri çarpıtır, hedef saptırmaya hizmet eder. Burada saptırılan işgal ve işgal işbirlikçiliğidir.

Dökülen her damla kanın sorumluluğu işgalcinindir, Amerika'nındır.

Kürt milliyetçiliği, KDP ve KYB bürolarına kimin saldırdığından önce, işgali ve işgal karşısında ne yaptığını; sadece Irak'la sınırlı olmayan bu çatışmada halkların direnişlerinin safında mı, yoksa Amerika'nın yanında mı yer aldığını; sorgulamalıdır.

Kürt milliyetçiliği sormak, sorgulamak zorundadır; kimlere saldırılıyor? diye.

Bir, Amerikan ve İngiliz işgal güçlerine ve onların ortaklarına. İki, BM gibi işgali meşrulaştırmak isteyen kuruluşlara. Üç, işgalcilerle işbirliği yapan polis, asker Iraklılar'a. Dört, bana!

Neden KYB ve KDP'nin hedef alındığı sorusu geçirtilemez. Elbette, olayda işbirlikçilikle doğrudan ilgisi olmayanların da zarar görmüş olması eleştirilmelidir. Ama bu, asıl sorulması ve tartışılması gereken noktayı kaçırmaz. Nasıl ki, BM merkezine yönelik saldırıda, İslamcılığın eylem anlayışının eleştirisi yapılmışsa, dünyanın hiçbir yerinde BM'nin Amerika'nın suç ortağı olduğu da geçirtilmemiştir. Hatta, "siviller öldü" propagandalarının dahi benzeri örneklerle göre fazlaca yapılamadığı bilinmektedir.

Hewler'deki olay nezdinde ve genel olarak işgal ve işbirlikçilik karşısında öyle bir tablo yaratılıyor ki, adeta "hırsızın hiç suçu yok".*

Ne tüm bu yaşananların asıl kaynağının Amerika olduğuna, işgalin kendisi olduğuna dair tek bir cümle var Kürt milliyetçiliğinin literatüründe, ne de "biz ne yaptık da bize saldırılıyor" sorgulaması.

Zebari İşgalcinin Avukatı mı?

İşgal altındaki topraklardaki ÇIPLAK SORU sudur:

İŞGALDEN Mİ YANASIN, KARŞISINDA MI YER ALIYORSUN VE NE YAPIYORSUN?

Irak'ta (ve ülkemizde) herkesin yeri bunun cevabına göre belirlenecektir.

Bu soru, "Ülusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" ile geçirtilmemeyeceği gibi, "ben çok eziyet çektim, katledildim, yurtsuz bırakıldım" denilerek işbirlikçilik ayrıcalığı da istenemez.

Bu kafayla bakıldığında, o zaman "ben eziliyorum" diyenlerin, sömürücülerle, dünyayı kendi egemenliği altına almak isteyenlerle işbirliği yapması meşrudur. Yeter ki, kendi çıkarları yerine gelsin. "Ben haklarımı elde edeyim de, nasıl elde ederim, hangi halkların katledilmesine destek olurum, tüm dünyayı sömürü ağının parçası mı yaparım, hiç önemli değil" mantığının altındaki milliyetçiliği ve hangi noktaya varacağını bu sayfalarda defalarca eleştirdik. Yeniden detayına girmiyoruz, ancak Kürt milliyetçiliğinin işgalin ve işbirlikçiliğin üzerini örtme çabası hem Irak Kürdistanı'nda hem de Türkiye'de gizlenemeyecek kadar açık hale gelmiştir.

İşgalcinin işkence tezgahları

İngiliz işgalcilerinin işkencecilikleri, İngiliz basınının (The Independent gazetesi) haberiyle yeniden gündeme geldi. Hatırlanacağı gibi, 2003 yılında da esir kamplarında işkence yapılarak öldürülen Iraklılar'a (ortaya çıkarı 7 kişi) ilişkin haberler yer almıştı.

Bu kez işkence sesleri, İngiliz işgalcilerin denetimindeki Ümmü Kasr'daki Bucca Kampı'ndan yükseliyor. Esirlere çok kötü davranıldığı belirtilen haberde, işkence ve aşağılama yöntemlerinin uygulandığı, kampta pek çok sivil tutsağın işkenceler sonucu yaşamını yitirdiği belirtiliyor.

İşgalciler tarafından esir alınan 7 işçiden biri olan Kifah Taha, Bucca Kampı'nda yaşadıklarını şu ifadelerle anlatıyor;

*"Ellerimizi bağlayıp başımıza kukuleta geçirdiler. Hepimizi birer İngiliz futbolcunun adıyla çağırıyorlardı. Bu adları hepimize defalarca tekrarlatılarak ezberlettir. **Bizi tekmeleyerek ve yumruklayarak dövdüler. Benim böbreklerim ağır hasar gördü. Musa ise öldü.**"*

26 yaşındaki Musa'nın öldüğü olay, geçen yıl basına, bir İngiliz askerinin çektiği fotoğrafla yansımıştı. Fotoğrafta işgalcinin işkenceciliği; bir ağa sarı ve ağzı tıkaçla bağlı biçimde bir forklifte asılmış sallanan bir savaş esiri görüntüsüyle belgeleniyordu. Bir başka resimde ise, savaş esirlerine cinsel organlarını teşhir eden ve buna benzer aşağılayıcı hareketlerde bulunan askerler vardı.

Kampta işkence görenlerden Taha'yı hastanede ziyarete giden babası ve kardeşi, Taha'nın feci şekilde dövuüldüğünü ve yarı ölü bir halde, soluk almakta zorlandığını belirtiyorlar.

İşgal en büyük suçtur. İşgal suçunu işleyenlerin, işlemeyeceği hiçbir suç yoktur. İşkence, tecavüz, soygun, yağma her türlü suç. Ve tüm bunların örnekleri işgalin ilk günlerinden itibaren yaşanıyor. "Demokrasi, özgürlük" tam bir barbarlık tablosu eşliğinde götürülüyor Irak'a. "Medeni dünya" maskesine bürünmüş, emperyalist terör sergileniyor.

Ve o meşhur "savaş suçları mahkemeleri" bu vahşet için kurulmuyor. Onlar, Saddam'ı yargılayarak nasıl direnişe moral darbe vururuz hesapları yapıyorlar.

İngiltere'nin emperyalist demokrasinin "beşiği" olduğu düşünülürse, işkencecilikleri tam da yerine oturuyor. Türkiye'nin işkencecileri, işkence aletleri fuarından yeni gelişen işkence tekniklerini öğrenmek için boş yere İngiltere'ye gitmemişlerdi. En eski sömürgecilerden biri olarak, İngiltere aynı zamanda işkencenin de anavatanıdır.

Bu arada, Bağdat'ta geçen hafta içinde ilk kez tutsaklar için kitlesel bir yürüyüş düzenlendi. Binlerce kişi, esirlere özgürlük isteyen sloganlar haykırdı.

Irak'a ilişkin neredeyse bütün açıklamalarda, yazılarda, Kürt milliyetçiliğinin yayın organlarında, Irak'ta işgal değil "demokrasi götürme hareketinin" olduğu, direniş değil "terörün" söz konusu olduğu ispatlanmaya çalışılıyor. Hatta bu konuda, yer yer Amerika'nın bile geride bırakıldığı söylenebilir. Örneğin Amerika "terör" demagojisini "Irak dışından gelenler" üzerinden yaparken, Kürt milliyetçiliği için işgale karşı direnen herkes ya terörist ya savaş rantçısı oluyor.

Aynı durum, doğrudan işbirliğinin içinde bulunan KDP ve KYB içinse bu durum tartışmasızdır.

Nitekim bunun en son örneği Kuveyt'te yapılan "Irak'a komşu ülkeler toplantısı"nda yaşandı. Kürt milliyetçisi ve kukla Geçici Konsey'in Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari, sonuç bildirgesine ABD'nin girmemesi (işgalciliğinin tescillenmemesi) için büyük çaba harcamıştır.

* Bu arada kimileri, "Ülusalın Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı savunmak" adına, "Kürt halkının acılarını paylaşmak" adına, "işgali gerçekleştiren Kürtler değil ki, Amerika" teorilerine başvuruyor. Teknik olarak, Irak Kürdistanı'ndaki Kürt milliyetçiliğinin açık işbirliği olmasaydı, işgal böyle gelişir miydi, bunu tartışacak değiliz. Ancak, asıl suçlu Amerika doğru tespitinden hareketle "yardım yatakları" masumlaştırılmaz.

İşbirlikçiliği -kimi kaygı ve küçük hesaplar nedeniyle- dil ucuy-la eleştiren bu kesimler, işbirlikçiliğin yumuşatılmasına ve meşrulaştırılmasına da dolaylı olarak destek vermiş oluyorlar. Emperyalizm ile halklar arasındaki bu büyük çatışmada ve bu çatışmanın şu anda önemli noktalarından birini oluşturan Irak'ta alınacak tavır düz, "ama"sız, "fakat"sız olmak durumundadır.

Samsun Temel Haklar'dan Semineri: Düzen Partileri Çözemez

Samsun Temel Haklar, yaklaşan seçimler nedeniyle, seçimlere ve partilere ilişkin değerlendirmelerin yapıldığı bir seminer düzenledi.

15 Şubat günü dernek binasında düzenlenen seminerde konuşan Serpil Arslan ve Savaş Düzgün, halka yönelik kapsamlı bir saldırı politikasının uygulandığını belirterek, seçimin halkın sorunlarına çözüm olamayacağını dile getirdiler.

1 MAYIS MAHALLESİNDE POLİS TERÖRÜ VE PROTESTO

8 Şubat günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde ESP'lilerin eylemine polisin saldırısı, 15 Şubat'ta Anti-faşist Platform tarafından protesto edildi.

Sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada, polisin saldırısı anlatılırken, havaya ateş açması, mahallede terör estirmesi protesto edildi. "Bizler 1 Mayıs halkı olarak bu ve buna benzer saldırılara duyarsız kaldığımız sürece analarımıza küfredilecek, evlatlarımıza azgınca saldırılacak, genç kızlarımız taciz edilecek ve çocuklarımız Şükrü Sarıtaş gibi sokak ortasında kurşunlanacaktır." denilen açıklamada, 'Polis Terörüne Son' yazılı pankart açıldı. Açıklama sırasında polisin panzerle su sıkarak dağıtma tehditlerine karşı, 'Katil Polis Mahalleden Defol', 'Polis Terörüne Son' sloganları atıldı ve Gündoğdu marşıyla eylem tamamlandı.

Yasadışı dinlemeye suç duyurusu

Trabzon büromuzun telefonlarının yasadışı şekilde polis tarafından dinlenmesi ve polisin telefon sapıklığına varan tacizleri hakkında suç duyurusu yapıldı. Savcıya uygulamalı olarak büromuz telefonunun bu dinleme nedeniyle nasıl sorunlu hale getirildiği gösterilirken, polisin bu yasadışılığını, 12 Şubat'ta gözaltına aldığı dergimiz çalışanlarına da açıkça söylediği belirtildi.

Güneyin Güneşi Dinletileri Sürüyor

Antakya'da çalışmalarını sürdüren Grup Güneyin Güneşi dinletilerine Serinyol'un ardından Dursunlu'da devam etti. Arapça ve Türkçe türkülerin söylendiği konserde, coşkulu halaylar çekilirken, kültürel olarak yozlaştırmaya karşı halk kültürüne daha fazla sahiplenme vurgusu yapıldı.

Bu nedenle hiçbir düzen partisine seçimlerde destek vermeyeceklerini belirterek, "Ancak doğruluğuna, dürüstlüğüne inandığımız adayları destekleyebiliriz" dediler.

Demokratik Güç Birliği'ne ilişkin değerlendirmelerde de bulunan konuşmacılar, katliamların ortakçısı SHP ile ittifakı eleştirdiler.

Son olarak, halkın sorunlarının çözümünün halkın iktidarında olduğunu söyleyen konuşmacılar, yaşanan bütün sorunların, açlığın, yoksulluğun, IMF boyunduruğunun, tecritin birbirinin parçası olduğunu ve mücadelenin de birlikte olması gerektiğini dile getirdiler.

Yozlaştırmaya Hayır Paneli

Mersin Temel Haklar'ın yozlaştırmaya karşı 8 Ocak'tan bu yana sürdürdüğü kampanya çerçevesinde 15 Şubat günü dernek binasında panel yapıldı. Panele, Temel Haklar'dan Akil Nergüz, Eğitim-Sen üyesi Hüseyin Doğan ve daha önce alkol bağımlısı olup 2 yıldır alkol ve bağımlı maddelere karşı Adsız Alkolikler Birliği Girişimi içinde mücadele eden Turgay Gazi Kılıç, konuşmacı olarak katıldı.

Akil Nergüz'ün, yozlaştırmının nedenleri ve boyutlarını ele aldığı konuşmasının ardından, Hüseyin Doğan da dünyada ve ülkemizdeki boyutlarını anlattı. Turgay Gazi Kılıç ise kendi yaşadıklarını anlatan bir konuşma yaptı. Panelin ikinci bölümünde soru-cevaplarla, yozlaştırmaya karşı mücadele yöntemleri tartışılırken, sorunu düzenin yarattığı ve çözemeyeceği vurgulandı ve çözümün örgütlü mücadelede olduğu belirtildi. Panel sonunda Grup Berdan bir dinleti verirken, kampanya kapsamında 21 Şubat'ta yapılacak "Yozlaştırmaya Hayır" konserine çağrı yapıldı.

İncirlik Kapatılsın

Adana Savaş Karşıtları Platformu, İncirlik'te 14 Şubat günü düzenledikleri eylemle üssün kapatılmasını istedikler. AKP binası önünde yapılan açıklamada da, iktidarın haktan gizleyerek üssü kullandırması protesto edildi. 100 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Irak Halkı Yalnız Değildir" ve "İncirlik Üssü Kapatılsın" sloganları atıldı.

Sayı 99

41

22 Şubat
2004

İşgalcilerde Felluce Baskını Şoku

- Direnişin büyüdüğü ABD belgelerinde -

Irak'ın kurtuluşu için savaşıyan gerillaların, önemli direniş merkezlerinden Felluce kentine 14 Şubat günü yaptığı baskın, işgalcileri ve Amerikancıları kaygı-

landırırken, direnişin gücü konusunda da herke- se açık bir örnek sundu.

Şu ana kadar gerçekleştirilen saldırılardan farklı olarak, gündüz saatlerinde 70 kadar gerilla, kentin karakol, sivil savunma ve belediye binalarını hedef aldı. Baskında 19 işbirlikçi polis ölümler, direnişçiler 4 kayıp verdiler, 35 kişi de yaralandı. Sivil Savunma (sivillikle alakasının olmadığı açık) binasında tutuklu bulunan 100 kadar esir direnişçi, halktan insan ise baskın sırasında kurtarılıp serbest bırakıldı.

Görgü tanıklarının aktardığı bilgilere göre;

Araçlarla kente giren direnişçilerin bir grubu, Amerikan işgal güçlerinin işbirlikçi karargahlarına aynı anda otomatik silahlarla saldırırken, bir başka grup da, yakındaki işgalci karargahında bulunan ABD yetiştirmesi Iraklı askerleri kuşatarak müdahaleyi engelledi. Baskının ardından direnişçiler çatışarak bölgeden çekildiler.

Baskın, işgal güçleri tarafından da, "oldukça organize, daha önce benzeri görülmedik bir saldırı" olarak değerlendirilirken, halkın direnişini karalamaya yönelik "dışarıdan gelenler" demagogisi komik şekilde sürdürüldü.

İşgal Komutanı Da Direnişin Sesini Daha Yakından Burada Duymuştu

Baskının ardından Felluce'yi kuşatan Amerikan askerleri, direnişe başından bu yana açık destek veren Felluce halkı üzerinde terör estirecek aczini gizlemeye çalıştı.

Ama ne direnişin gücü gizlenebilecek durumda, ne de işgalcilerin içine düştükleri bataklık. Yüzbinlerce askerle ülkeyi işgal edenler, kendi komutanlarını korumaktan bile aciz durumdadırlar.

Felluce'ye baskından kısa süre önce, aynı baskın yapılan karakolu ziyaret ederek direnişe karşı şov yapmaya çalışan ABD Merkez Komutanı General John Abizaid'e de bir RPG roketi ile saldırı düzenlenmiş ve şimdilik kurtulmuş, direnişçiler sokak aralarına kadar işgalcilerle çatışmıştı.

Direnişin güçlendiğine ve Saddam'ın tutsak alınmasından sonra, Amerikancıların beklediği gibi azalmayıp arttığına dair bir rapor da geçtiğimiz günlerde basına yansıdı. Raporu hazırlayan bizzat ABD'nin kendisiydi.

ABD 'Gizli Rapor'da Direnişin Gücünü Kabul Ediyor

İşgal yönetiminin hazırladığı ve Beyaz Saray'a sunulan gizli rapor, Financial Times Gazetesi tarafından yayınlandı.

Rapor, Irak'ın parçalanabileceğini dile getirir-

ABD'den Ortadoğu'ya yalan makinası: El Hurra TV

Amerikan yönetiminin resmi olarak finanse ettiği, 62 milyon dolar bütçeli, 200 işbirlikçi Arap çalışanıyla El Hurra TV yayınına başladı. Televizyonun amacı da bizzat Beyaz Saray tarafından açıklandı:

"İslam dünyasında yayılmaya çalışılan anti-ABD propagandasını kesmek."

Siz buna, Amerikan çıkarlarını yalanla beslemek, işgalciliği şirin göstermek de diyebilirsiniz.

Şimdi bu TV'nin yayın kuruluşu olmakla, basınla ne alakası var?

Resmi olarak işgalcilerin yayın organı, Amerikan imparatorluğunun bölge halklarını Amerikancılaştırma, halkları yalanla besleme aracı.

Adı da Amerika'nın işgal yalanına uygun; El

Hurra, yani "Özgür".

Amerika'nın Afganistan işgalinden bu yana özellikle El Cezire ve El Arabiya televizyonlarının yayınlarından hiç hazetmediği biliniyor. Satın almayı denedi, tehdit etti susturamadı. Afganistan ve Irak'ta birçok gerçek bu televizyonlar sayesinde dünyaya ulaştı.

El Hurra'nın ilk yayını da Bush röportajı oldu. Yalan makinası olarak kurulan bir TV'nin açılışı için, dünyanın en büyük yalancısının konuşturulması isabetlidir. Ama söyleyelim; bu oyun tutmaz!

Ortadoğu halkları dayatılan Amerikan propagandasını, kültürünü, "özgürlük" diyerek yeni dünya düzeni cilalamalarını reddedecektir.

Bunun teminatı ise, Irak'tan Filistin'e işgalcileri yakan direnişler ve tüm Ortadoğu ülkelerinde yükselen anti-Amerikancılık'tır.

ken, direnişin de katlanarak arttığını dile getiriyor. Böylece, işgalcilerin “başarı” tabloları da kendi raporlarıyla bir kez daha yalanlanmış oldu.

“Ocak ayı, Eylül 2003’ten sonra şiddetin en çok arttığı ay oldu. Irak güvenlik güçlerinin yayılmasına ve aralık, ocak aylarında tutuklamaların artmasına karşın, saldırılar sürmektedir” ifadelerine yer verilen “Irak Ulusal Değerlendirmesi-Ocak” isimli rapordan bazı noktalar şu şekilde sıralanıyor:

- Havan ve patlayıcılarla yapılan saldırıların sayısı, aralık ayına oranla yüzde 103 arttı ve 642 oldu.

- 19-26 Ocak arasında batılı resmi-gayri resmi kuruluşlara saldırılar arttı. (Bu raporu ABD yönetimi adına hazırlayan da bir “yardım kuruluşu” STK!)

- Taciz ateşi, taşlı direniş gibi hayati olmayan saldırılar yüzde 186 arttı.

- ABD uçaklarına yönelik 11 saldırı yapıldı.

Demek ki, Saddam’ın esir alınmasının yarattığı hava da işgalcilerin işine yaramadı. Direnişe terör demek için çırpınanlar umarız bu tablodan ve Felluce’den bir şeyler anlarlar. Halka dayanmayan hiçbir direniş bu gücü ve istikrarı yaratamazdı.

Direniş Güçlenecek ve Kitleleşecektir

Özellikle son eylem, şehir merkezli olarak süren direnişin cüretinin, kararlılığının ve gelişme dinamiğinin açık göstergesidir. Baskını kimin yaptığının hiç mi hiç önemi yoktur. Bu, Amerikan demagojilerinden, “terör” yaygarasının yalanlarından başka bir şey değildir.

Irak’ta yaşanan bir kurtuluş savaşıdır. Bu savaş içinde ulusalcı güçlerden İslamcılara, BAAS’çılardan komünistlere kadar bir çok kesim vardır. Baskın bir bütün olarak direniş cephesinin başarısı ve gücüdür.

İşgalcilerin geleceğinin olmadığı, el altında tuttuğu işbirlikçilerin de onu meşrulaştırıp işgali başarıya ulaştıramayacağı kesindir. Son dönemde saldırıların daha çok işbirlikçilere yoğunlaşması da, bütün direniş savaşlarının ortak özellikleridir. Bu noktada da kimse “sivil” demagojisi yapamaz. Vietnam’dan Ceza’ya kadar her yerde aynı durum geçerli olmuştur. Direnişin istikrarı ve başarısı için bu kaçınılmaz olandır. İşbirlikçiler bir ülkenin bağımsızlığının, kurtuluşunun önünde, işgalciler gibi engeldirler.

Abizaid’e yönelik saldırı ve özellikle Felluce baskını direniş cephesi için büyük bir **moral güç** yarattığı gibi, işgali reddeden **halkın direniş saflarına katılımında** da bir ivme yaratacaktır. Bu tür güçlü eylemler, direniş cephesinin gücünü ortaya koyarak kararsız kitleleri etkileyecektir. Bütün direniş savaşlarında geniş örgütsüz kitleler açısından **“bekleme, görme, güvenme”** tavrı söz konusudur. Direniş kararlılık ve gücüyle bu güveni verme noktasında gelişmektedir.

İspanya ve Honduras’ta İşgale Protesto

Irak işgali, işgal ortağı olan ülkelerin halkları tarafından protesto edildi. Irak’a asker gönderen İspanya ve Orta Amerika ülkesi Honduras’ta onbinlerce kişi hükümetlerinin kararına ve işgale karşı öfkelerini haykırdılar.

İspanya’nın birçok kentinde yapılan gösterilere 200 bine yakın kişi katıldı. “İşgalciler Irak’tan Çekilin” sloganlarının atıldığı, Amerika’nın kitle imha silahları yalanının teşhir edildiği eylemde, İspanya Başbakanı Aznar ve partisi suçlu ilan edildi. Irak’ta bulunan 1300 İspanyol askerinin hemen ülkeye dönmesi çağrısının yapıldığı eyleme, Komünist Parti’nin yanı sıra birçok sol grup, sendikalar ve muhalefet partileri katılırken, Madrid’teki gösteriye yüzbinden fazla kişinin katıldığı açıklandı.

Honduras’ta da aynı taleplerle beş ayrı kentte “Halk Bloku” tarafından düzenlenen ve sol partilerin, sendikaların yer aldığı eylemlerde binlerce kişi ABD’yi ve Honduras hükümetinin işgal ortaklığını protesto etti.

Sayı 99

43

22 Şubat
2004

Anayasanın Kaynağı Amerikancılık Olmalı

İşgal valisi Paul Bremer, Kerbela’da yapılan bir törendeki konuşmasında, özellikle Şiiler’e mesaj vererek, kaynağı İslam olan herhangi bir Anayasa’yı veto edeceğini söyledi.

Amerika’nın bölgeye götürdüğü demokrasi de ancak vetolu olurdu zaten.

Peki, işgal topraklarındaki bu göstermelik Anayasa’nın kaynağı ne olacakmış? Elbette Amerikancılık ve Amerikan değerleri, kültürü.

Söylenen şu; biz yarın işgali bitirdik desek de, buradayız. Bunun için işbirlikçiliğe uygun bir Anayasa olmalı, Amerikan varlığını kutsayan, kapitalizmden başka hiçbir yol aramayan yasalarla yönetilmeli.

“Yönetim Iraklılar’a devredilecek” sözlerinin yalandan ibaret olduğu buradan da belli. Iraklılar’ın nasıl bir Anayasa hazırlayacağını belirleme gibi bir lüksü yok. Kaldı ki, bu Anayasa’yı hazırlayacak olanlar halihazırda işgalcilerle işbirliği yapanlar. Direnişin zaten böyle bir sorunu yok; o kendi yasalarını yapıyor, halkların yüzyıllardır işgal koşullarında ne yapılması gerektiğini öğreten yasalarına uyuyorlar.

TEKEL'de Özelleştirme Sonrası İşçi Kırım, Sürgün ve Direniş

AKP iktidarı, “yolsuzluk, borcunu ödemedi...” diyerek Üzanlar’ı yok etme operasyonu yaptı. Üzanlar’ı bir imparatorluk haline getiren, Özaller’in, Demireller’in dizginsiz özelleştirmeleriydi. Özelleştirmenin meyveleri herkesin gözleri önündeyken, kapitalizm ekonomi papağanları özelleştirmeleri kutsamaya, karşı çıkılmaz, olmazsa olmaz göstermeye devam ediyor.

AKP ise özelleştirmelerde, kendinden öncekileri geride bıraktı. Ve özelleştirmelerin yeni Üzanlar’ı yetiştirirken, emekçilere faturaları hergün çıkarılmaya devam ediliyor.

Özelleştirmenin Sonucu: İşsizlik ve Sürgün

En karlı KİT’lerden biri olarak bilinen TEKEL’in işçi bölümünün özelleştirilmesinin ardından bu sektörde çalışan 2800 işçiden 1100’ünün sözleşmelerine son verilerek işten atılırken, 1700’ü Norm Kadro uygulamasıyla bulundukları kentlerden uzak yerlerdeki tesislere sürgün edildiler.

Diyarbakır’da da işçiler sendikaya öfkelerini dile getirirken, fabrikada çalışan 288 işçiden,

özelleştirmeye karşı çıkan 147’si çevre kentlere sürgün edildi. Yozgat TEKEL’in ise “geçici olarak kapatıldığı” açıklanırken, işçilerin bir bölümü sürgün edildi, bir bölümünün de tazminatları ödenerek işten çıkarıldı. Çanakkale TEKEL ve Kanyak Fabrikası’nda da 93 işçiden 66’sının işine son verilirken, 27 işçi sürgün edildi.

AKP iktidarının, özelleştirilen yerlerden işçi çıkarılmayacağını söylerken, bütün sermaye partileri gibi, yalandan başka bir şey söylemediği, medyanın sansürünün de sayesinde, özelleştirmenin sonuçlarının geniş kitleler tarafından görülmesini engellemeye çalıştığı, böylece nasıl bir ihanet ve işçi düşmanlığı içinde olduklarını gizlemeye çalıştıkları bir kez daha görüldü.

İzmir TEKEL’de Direniş

Tek Gıda-İş Sendikası’nın direniş yerine böyle bir anlaşmaya imza atması işçilerin tepkisine neden olurken, İzmir Alkollü İçki Fabrikası’nda 12 Şubat’tan itibaren 297 işçi fabrikayı terk etmeyecek direnişe geçti.

İşçilerin işyerini terk etmeleri için patron tehditler yağdırırken, işçiler ve fabrika önünde bekleyen aileleri direnişte kararlı olduklarını belirttiler. Tek Gıda-İş İzmir 6 No’lu Şube Başkanı Zaman Suyar: “Biz içeride, yurtseverler dışarıda fabrikalarımızı savunacağız. Yanlıştan dönülünceye kadar, işyerini terk etmeme eylemine devam edeceğiz” dedi.

Aileler, işçilere “TEKEL Halkındır”, “TEKEL’i Satan Vatanı Satar”, “İşimize, Aşımaza Dokunma” sloganıyla direnen işçilere destek verirken, Belediye-İş sendikası üyesi işçiler “Direne direne kazanacağız” sloganlarıyla direnen işçileri ziyaret etti.

İşçi TÜPRAŞ Peşkeşine Direniyor

TÜPRAŞ’ın şaibeli emperyalist tekel Efremov ve Zorlu’ya peşkeş çekilmesinin ardından işçiler eylemlerini sürdürüyorlar. 17 Şubat günü, Kocaeli, Kırıkkale ve İzmir’den otobüslerle Ankara’ya gelen Petrol-İş üyesi işçiler İdari Mahkemeye, özelleştirmenin iptali için dava açarken, mahkeme önüne 1200 emekçinin “İMF’nin İtleri Sattırma” sloganlarıyla gelen Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, TÜPRAŞ’ın nasıl peşkeş çekildiğini anlattı.

İşçilere yönelik bir konuşma yapan Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç ise “Suskun Türk-İş İştemiyoruz” sloganlarıyla karşılaştı.

Bir gün önce de, İzmir rafinerisinde çalışan yaklaşık 900 işçi iş bıraktı ve işyerini terk etmedi.

Ayser Tekstil’de Kölelik Dayatmasına Karşı Grev

Esenyurt’ta kurulu Ayser Tekstil Fabrikası’nda 17 Şubat gününden itibaren grev başlatıldı. İşçi sınıfına yönelik saldırının örgütsüzlüğün ve sendikaların çürümüşlüğüne patrona nasıl bir pervasızlık tanıdığının bir örneği olan Ayser Tekstil’de greve çıkış şöyle gerçekleşti:

Patron, işçilere günde 12 saat çalışmayı dayattı, servis hakkını, çay molası haklarını iptal edip, yemek molalarını kısalttı, boyramda da çalışma zorunluluğu getirerek, işçilere düşük zam verdi. Bu koşullara karşı işçiler ise sendikalaşma yoluna giderek TEKSİF’e üye oldular. Patronun buna cevabı ise sendikan kazandığı yetkiyi tanımamak ve yetkiyi düşürmek için 19 işçiyi işten atmak oldu. Anlaşma sağlanamaması üzerine grev çıkıldı.

Sabancı Kıyıma Başladı

Sabancı'nın Adana'da bulunan BOSSA fabrikalarından 400 işçiyi ekmeksiz bırakma kararı uygulanmaya başlandı. İşçilerin her gün yaptığı eylemlerde dile getirdikleri tepkilerini kaale almayan Sabancı, 17 Şubat günü 83 işçiyi işten atarak kıyıma başladı.

DİSK/Tekstil BOSSA Şubesi, patronu mahkemeye vereceklerini belirtirken, Sabancı'nın çıkarılacak işçi sayısını azaltalım önerisi sendika tarafından kabul edilmedi.

TASİŞ'i Kapat İşçiyi Sokağa At

Maliye Bakanlığı'nın, Atatürk Havaalanı'ndaki TASİŞ'i zarar ettiği gerekçesiyle kapatarak işçileri sokağa atması protesto edildi.

"Kaynakların Etkin Kullanımı Genelgesi"ne dayandırılan kapatma kararında ilk önce, kurumda çalışan 102 işçi bir ay ücretsiz izne çıkarıldı ve 18 Mart'tan itibaren de işten atılacakları açıklandı. İşçiler bunun üzerine 17 Şubat günü TASİŞ Tesisleri önünde toplanarak AKP'yi ve kararı protesto eden sloganlarla eylem yaptılar.

Sağlık Emekçileri 2 Gün İş Bırakacak

5 Kasım ve 24 Aralık tarihlerinde iş bırakarak, AKP Hükümeti'nin sağlıkta reform adıyla yapmak istediği düzenlemelere karşı çıkan ve taleplerini dile getiren sağlıkçılar yine greve hazırlanıyor. Tepkilerinin iktidar tarafından dikkate alınmadığını belirten TTB, 18 Şubat günü düzenlediği basın toplantısı ile 10-11 Mart günlerinde iki gün iş bırakacaklarını duyurdular.

Sağlıkta Tasarruf Olmaz

SES Şişli Şubesi 17 Şubat günü SSK Okmeydanı Hastanesi önünde yaptığı eylemle, AKP iktidarının sağlık politikasını ve Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nu (KYTK) protesto etti. "Sefalet Ücreti Değil, İnsanca Yaşam Ücreti" pankartı açan ve "Adalet, Eşitlik İstiyoruz", "Sağlıktan Tasarruf Olmaz", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık" dövizleri taşıyan sağlık emekçileri adına konuşan SES Şişli Şube Başkanı Rabiya Tuncer, KYTK'nın memurların haklarını gasbettiğini belirtti. Cam işçilerinin grevinin "sağlığa engel olduğu" gerekçesiyle yasaklanmasını hatırlatan Tuncer, "sağlığa engel olan cam işçilerin grevi değil, çıkarılan yasalar ve haklarımıza yönelik saldırılardır" dedi. Hasta yakınlarının da açıklamanın ardından söz alarak sorunlarını anlattığı eylemde, "Hastaneler Halkındır Satılmaz" sloganları atıldı.

Köylü'den

Tütün Üreticisi Öfkeli

AKP'nin tütün alım sözleşmesi politikası, TEKEL'in özelleştirmesi Malatya TEKEL önünde yapılan eylemle protesto edildi. Tür-Köy Sen'in 14 Şubat'taki eylemine 100 üretici katılırken, eylemde bir konuşma yapan sendikarın şube başkanı Hayri Yıldırım, iktidarın emperyalist tekellerin çıkarına hareket ettiğini söyledi. "AKP Köylüye Hesap Verecek" sloganlarının atıldığı eylemde, iktidarın TEKEL fabrikasını kapatarak, şekere kota koyarak, tütün ekimini iptal ederek milyonlarca işçinin ekmeğiyle oynandığı dile getirildi.

AKP Normandy'nin hizmetinde

Halkın tepkileri hiçe sayılarak, toprağı, canları zehirlererek Bergama'da altın madeni işleten Normandy, hiçbir yasal dayanağı olmadan faaliyetini sürdürüyor. Bilindiği gibi aksine mahkeme kararı olmasına rağmen, önceki hükümetin kararı ve AKP'nin de aynı karara sahip çıkmasıyla toprağımızı zehirlemeye ve zenginliklerimizi yağmalamaya devam ediyor. İşletmenin yasal dayanağını hazırlamak ise AKP iktidarına düştü. ABD tekellerine her türlü yardım için söz veren Erdoğan'a başvuran Normandy'nin isteği mutlaka yerine getirilecektir.

Normandy'nin ruhsat başvurusu yapması, meslek örgütleri, DKÖ ve bölge köylüleri tarafından oluşturulan "İzmir-Bergama, Eşme, Sivrihisar, Havran/Küçükdere El Ele Hareketi" tarafından protesto edildi. İzmir Valiliği önünde yapılan eylemde, iktidara "hukuka uyun" çağrısı yapıldı.

Tarımda Sendikalaşma Girişimi

Türkiye Tarım Vakfı Başkanı Abdullah Aysu'nun sözcülüğünü yaptığı, Tarım ve Hayvancılık Sendikaları Girişim Komitesi, çiftçi sendikasının kuruluş çalışmalarında son aşamaya geldiğini bildirdi. Çiftçiler, tek tek bölgelerde, çeşitli tarım alanlarında sendikalaşmanın ardından, 2004 yılı sonunda da Konfederasyonlaşmayı hedefliyor.

Sayı 99

45

22 Şubat
2004

Pazarlıkçı Birlik Kültürü

ve Düzen İçi Hesapların Gizlenemeyen Kanıtları

SHP, DEHAP, EMEP, ÖDP, Özgür Parti ve SDP tarafından oluşturulan “Demokratik Güç Birliği”, teorisinde farklı, pratiğinde farklı bir görünüm çiziyor. Altı partinin ittifakı var ortada. Ama o altı partinin içinde ikisinin bir başka ittifakı daha var. Peki ikisinin farkı ne? Fark DEHAP’ın SHP çatısını kabul ederken, EMEP, ÖDP ve SDP’nin bu “çatı”yı kabul etmemesinde. Daha doğrusu etmiyor görünmesinde.

Çünkü ortak bir program nezdinde de, fiilen de SHP’ye ittifak yapmış durumdalar zaten. Bundan ötesi olsa olsa “zevahir”i kurtarma olarak değerlendirilebilir. Fiilen bir sürü yerde o çatı altına giriliyor, ortak “deklarasyon” yayınlayacak kadar da amaçlarda hemfikir olunmuş ama iş resmiyete gelince SHP çatısı kabul edilmiyor.

Kuşkusuz, DEHAP için durum daha açık; o esas olarak mevcut düzen içinde yer almayı kabul etmiş, bunun teorisi, politikası yapılmış. Fakat EMEP, ÖDP ve SDP için durum öyle değil. Reformizm, düzen içileşmeye yönelmiş, legalizmin bataklığına boylu boyunca yatmışken, hala bir yandan da bir elleriyle “sola, sosyalizme” asılmaktalar. Çünkü en azından teorik olarak hala devrim, sosyalizm sözlerini literatürlerinden çıkarıp atmış degiller.

Bu çelişki, onları, sözde başka, fiiliyatta başka böylesi ittifaklara yöneltiyor. “İki arada bir dere”de kalıyorlar.

Devrimciler onları, SHP’yle ittifak yapmakla eleştirirken, ittifaktaki öteki ortakları Kürt milliyetçiliği onları SHP çatısını tam olarak kabul etmedikleri için eleştiriyor.

“Oluşan Güç Birliği şu anki haliyle yetersizdir. Özellikle EMEP ve ÖDP’li adayların SHP amblemi altında seçime girmemeleri çok yanlış olmuştur. Bu tutum Güç Birliğini hem zayıflatmış, hem de gölgelemiştir. Bir demokrasi hareketi yaratma kaygısı yerine, siyasi kimliği bir mezhep refleksiyle önde

tutma doğru olmuştur. ... Bu, demokrasi mücadelesine karşı bir sorumluluk zaafıdır.

... Tek çatı altında seçime girilmesini sağlamak için, gerekirse kendi

amblemi altında seçime girmek isteyen partilere bir iki yerde daha başkanlık adayı verilebilir. Eğer, amacımız fazla adaylık değil deniliyorsa, mevcut yaklaşım yeniden gözden geçirilmelidir.” (Yeniden Özgür Gündem, 14 Şubat 2004, Mustafa Karasu)

İki arada bir dere”de olmanın doğal sonuçlarıdır bunlar. Biz düzene yöneliyorsunuz diye eleştireceğiz, düzen içi veya düzen içileşen güçler niye bize daha çok yaklaşmıyorsunuz diyecekler.

Bu “iki arada bir dere”de olma durumunu çözecek olan elbette kendileridir. Orada uzun süre duramazlar. Ya devrime dönecekler ya da Karasu’nun eleştirdiği gibi, daha “cüretli” davranıp SHP’lileşmeye yönelecekler.

Mustafa Karasu’dan aktardığımız sözlerde, bizim asıl olarak üzerinde durmak istediğimiz bundan çok, “ittifak”ın mantığı ve sergilediği birlik kültürüdür.

Kürt milliyetçiliği, EMEP, ÖDP, SDP reformizmine açıkça diyor ki “gerekirse kendi amblemi altında seçime girmek isteyen partilere bir iki yerde daha başkanlık adayı verilebilir.”

Burada sormak istiyoruz:

“Koltuk” önerisi, sol birlik kültürüne, demokrasiyi geliştirme amacına ne kadar uygun?

Öyle ya, “Demokratik Güç Birliği”, bir sol birlik olarak sunuluyor, yerel seçimlerin çok ötesinde, ülkemizi emperyalizmin boyunduruğundan kurtarmak, demokrasiyi yerleştirmek gibi büyük amaçlardan söz ediliyor.

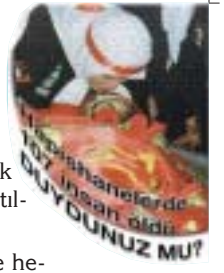
Bu biçim ve içerikle, buram buram “pazarlık” kokan böyle bir öneri nasıl yanyana olabiliyor?

Böyle bir öneri nasıl bu kadar açıktan yapılabiliyor? Güç Birliği içinde yer alan Kürt milliyetçiliğinin ve reformizmin geçmişte birlikleri, ittifakları nasıl yaptıklarını bilmeyenler için bu şaşırtıcı gelebilir ama öyle değildir.

Kürt milliyetçiliği yer aldığı bütün birliklerde solu küçümseyen, aşağılayan, yedeklemeye, kullanmaya çalışan bir mantıkla hareket etmiştir. Devrimci bir birlik kültürü yerine pragmatizm, benmerkezcilik esas olduğu için de ilişkilerde pazarlık dahil her türlü burjuva yöntem “doğal” görülmüştür.

Bugüne kadar Kürt milliyetçiliğiyle yapılan birliklerin, ittifakların neden kalıcı olamadığını da anlatıyor bu mantık. Kürt milliyetçiliği birlik yap-

tiği güçlerin kendisine tabi olmasını dayatmıştır. (Devrimci hareketle PKK arasında imzalanan güç birliği protokolü de, devrimci hareketin bu dayatmayı kabul etmemesi nedeniyle PKK tarafından yadsınmıştır.)

Pazarlıkçı birlik kültürü sadece Kürt milliyetçiliğine özgü de değildir; zaten öyle olsaydı, Kürt milliyetçiliği bu kadar rahat böyle bir “pazarlık önerisi” yapamazdı. Karşısındaki güçlerin de bu “yönteme” çok yabancı olmadığını biliyor Kürt milliyetçiliği.

Bunun en bariz örneklerinden biri “solun birliği” olarak sunulan ÖDP’nin kendisiydi. “Parti içi demokrasi, çok kanatlılık, grup aidiyetlerini terk etmek” gibi çokça demokrasi sözü edilmesine karşın, ÖDP’nin yönetim organları çoğu kez ÖDP’de yer alan gruplar arasındaki pazarlıklar sonucu oluşturulmuştur. Seçimler, pazarlıklarla belirlenen organları onaylatma mekanizması olmaktan ötey geçmemiştir. Bu kadar çok örgüt içi demokrasiden söz edip bu kadar anti-demokratik bir yapı kurmak onlara nasip olmuştur.

Reformizmin hayatın diğer alanlarındaki, mesela sendikalarındaki “ittifak” anlayışı da temelde bu tür pazarlıklar üzerine şekillenmiştir. Devrimcilere karşı ittifak yapmakta aralarında bir tartışma olmamıştır genellikle; onda “ilkesel” birlikleri vardır. Ama iş yönetimin nasıl şekilleneceğine gelince pazarlık başlar.

Koltuk pazarlıklarıyla devrimcilere karşı CHP’den ihbarcı Aydınlıkçılar’a kadar her kesimle işbirliği yapmışlardır. Yönetimde sadece bir koltuk kapma karşılığında yönetime getirecekleri “sosyal-demokrat”, “aydınlıkçı” anlayışların ilk işinin o sendikalarındaki devrimcileri (sonra da kendilerini) tasfiye etmek olacağını bile bile, bu tür ittifaklardan kaçınmamışlardır.

“Demokratik Güç Birliği” de, açıklanan tüm o “ulvi” amaçlar bir yana, seçimlerde belediyelerde birkaç koltuk kazanmak üzerinde şekillenmiştir. İttifakın etrafı ne kadar şaşaalı sözlerle sarılırsa sarılsın, özü budur. Biz benzer bir tespiti bundan önceki 3 Kasım seçimlerinde oluşturulan “Emek Barış Demokrasi Bloku” için de yapmıştık hatırlanırsa. O zaman da ne misyonlar yüklenmemişti o bloka. Biz ise bunların boş sözler olduğunu, ittifakın “seçimlik” olduğunu vurgulamıştık. Nitekim öyle olduğunun görülmesi için 3 Kasım’ın üzerinden birkaç gün geçmesi yetti.

Bugün, bırakın Emek Barış ve Demokrasi Bloku’nun niye sadece bir “seçimlik birlik” olarak kaldığının muhasebesini yapmayı, açık açık bunu tespit etmekten bile kaçınıyorlar.

“Demokratik Güç Birliği”nin “seçimlik” niteliği daha da belirgindir; öyle ki bu ittifak içinde yer almayı isteyen başka gruplar da olmasına karşın on-

lar da “aşırı sol” görüldükleri için “Demokratik Güç Birliği”nin kapıları baştan onlara da kapatılmıştır.

3 Kasım sonrasında bloka ilişkin sözlerinde hemen geri adım atmış olmamak için bir süre “Yapılması gereken, kurulan sol bloğun genişletilmesi ve etkin hale getirilmesidir.” şeklinde sözler sarf edildi ama “sol bloğun” nasıl “genişletildiğini” bugün gördük. SHP’yle sağlanan “genişleme”, bağımsızlıktan, demokrasiden, sosyalizmden yana değil, düzenden yana bir genişlemedir. “Emek Demokrasi Barış Bloku”, “Kürt ve Türk halkının tarihi ittifakı” olarak sunulmuştu o zaman. Şimdi bu “tarihi ittifak” DEHAP-SHP çatısı altında mı sağlanmış oluyor?

Reformizm, her zaman kendi düzen içi taktiklerini keskin lafızlar, iddialı sloganlar altında sunar kitlelere. Bu çerçevede abartının da, çarpıklıkların ve çarpıtmanın da sınırı yoktur. Ama hiçbir şey, onun reformist, düzen içileşen yönünü gizleyemez.

Biraz daha geriye gidip bir başka hatırlatma yapalım isterseniz: 1991 Genel Seçimler’de, söylemde radikal ama özünde reformist birçok grup, **Devrimci Seçim Bloku** (DSB)’nu oluşturmuşlardı. **Devrimci Seçim Bloku**’nun içinde 8 dergi yer alıyordu. Emegün Bayrağı, Özgürlük Dünyası, Emek, Komün, Gelenek, Newroz, Kurtuluş... Bu grupların çoğu, aradan fazla zaman geçmeden, yasal partilikte karar kılarak düzen içileştiriler, kimi de henüz bu noktada olmasa da legal partilerin kuyruğunda var olmaya çalışıyor. Evet, o zamanki “devrimci” blokun üyelerinin bir çoğu, şimdi “demokratik” Güç Birliği’nin parçası. Hergün biraz daha geriye, hergün biraz daha düzene... Artık “devrimci” sözü, bırakın ittifaklarını tanımlamakta, seçim programlarında, propagandalarında bile geçmiyor. Onlar her geçen gün daha geri olanı tercih ediyorlar. Politikada düzen içileşenler, politikayı yürütme kültüründe de düzen içileşirler. Böyle birliklerde de “pazarlıkların” olması doğaldır.

Düzen içi, sol içi, koltuklar üzerine kurulan birliklerde ilkeler, uzun vadeli amaçlar değil, pragmatizm vardır ve bu tür pazarlıkların olduğu yerde de sol içi demokrasi yoktur. Ki bu durumda da, “Demokratik Güç Birliği”nin açıklandığı toplantıda, parti başkanlarının arkasına asılan pankartta yazılan “Türkiye için geleceğimiz için” sözlerinin hükmü kalmaz; orada asılan grup çıkarlarıdır. Lenin seçimlerle ilgili bir yazısında “Kitleler bu seçim kampanyasından daha parti bilinçli, farklı sınıfların çıkarlarının amaçlarını, sloganlarının, görüşlerinin ve eylem yöntemlerinin daha açık bir şekilde farkında olarak çıkmalıdır.” der. “Sol birlik” diye sunulan ittifak ise, “çatı”sıyla sınıfsal farklılıkların üstünü örtüyor. Sadece bu bile onun yerini belirlemeye yeter.

Bir STK'dan Lula'ya Öğütler: Küba kuşatmasına katıl Emperyalizmi, sınıfları boşver, İnsan hakları oyunumuza vitrin ol!

Reformizmin örnek aldığı Brezilya Devlet Başkanı Lula da Silva'ya İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) tarafından yapılan çağrı, sivil toplumculuğun kirli yüzünü bir kez daha gösterdi. BM Güvenlik Konseyi'ne seçilen Lula'dan HRW'nin isteği, insan hakları konusundaki sesini daha da yükseltmesi. Bunun için de Guantanamo'daki keyfi gözaltılar, Çeçenistan'daki savaş ya da Avrupa'daki ırkçılık konusunda inisiyatifini koymas.

Ne kadar masum, ne kadar güzel bir istek değil mi? Kim hayır diyebilir, karşı çıkabilir ki? Ama, merkezi NewYork'da bulunan Amerikan Sivil Toplum Kuruluşu'nun bir şartı var: Lula'nın insan hakları konusundaki güvenilirliğini her yerde göstermesi.

Ne demek yani?

Devam ediyor HRW mektubu;

"Mısır, Libya, Suriye ve Küba gibi ülkelerdeki insan hakları ihlallerinden bahsetmemeniz hayal kırıklığı yarattı."

"Politik ittifaklara dayalı eleştirisel yaklaşımlar içerisinde olma. Bush yönetimine getirdiğiniz haklı eleştirinin siyasi yönden ziyade, insan hakları bakış açısıyla yapılması doğru olacaktır."

Tüm o "tarafsızlık, insan hakları açısından" sözlerinin altında, "emperyalizmi boşver, Küba ile dostluğu boşver, sen de insan hakları ih-

lal ediliyor diye Küba'ya kuşatmaya katıl" mantığı yatıyor. Emperyalizmin politikalarına bu kadar paralellik biraz da sırtıyord.

İnsan hakları maskesi altına ne kirli emeller gizlenebiliyor, güzel bir örnektir. Lula'nın İşçi Partisi adına seçimi kazanması, "solculuğunun" ardından IMF programlarını kabul edip, tüm kapitalist ülkelerin devlet başkanları gibi patronlarla iş bağlama gezilerine çıkması ve daha sayılabilecek bir çok olumsuzlukları bir yana, Küba ile iyi ilişkiler kurma, emperyalistlerin kuşatmasına ortak olmama gibi bir çabası var.

HRW de, insan hakları süslemesi ile bu kuşatmaya dahil etmek, Küba'nın kuşatılmasına sıkılaştırmak istiyor. Bush'un asıl niteliği olan ve insan hakları ihlallerinin de kaynağı olan emperyalist tekellerin çıkarlarını koruyan bir hükümet olmasının özellikle geçiştirilmesini istemesi de, bütün sivil toplumcuların ortak kafa yapısıdır. ABD yönetiminin doğrudan yönlendirmesi olsun ya da olmasın, sivil toplumculuğun kafa yapısıdır bu. Çünkü sınıflar yoktur, emperyalizm-halklar çelişkisi yoktur ona göre.

Bu arada, emekçilere, ezilen halklara güvenmek yerine, sermayeyle el sıkışan Lula'nın BM'de emperyalistlerin karşısındaki tutumu ne olacak, göreceğiz.

Aborijinlerin İrkçılığa İsyanı

AVUSTRALYA: Avustralya topraklarının asıl sahipleri olan Aborijinler, tıpkı Amerika kıtasındaki zenciler gibi uyuşturucu ve alkol bağımlılığına tabi tutuluyor ve büyük bir yoksulluk, işsizlik içinde yaşıyorlar.

Sayıları ülke genelinde 400 bini bulan Aborijinler, Avustralya devletinin baskıcı, ırkçı politikalarına maruz kalıyorlar. Kentlerde gettolarda yaşatılan Aborijinlerin birikmiş öfkesi ise zaman zaman ortaya çıkıyor.

Bunların sonuncusu, 17 yaşındaki Aborijin Hickey'in ölümü sonrası yaşandı. Sydney kentinde 9 saat süren isyanda işyerleri tahrip edildi, 50 polis atılan molotof kokteylleri ile yaralandı. Gencin annesi, "oğlumu köpekler öldürdü" diyerek polisleri suçlarken, olay, Aborijinlerin ırkçı politikalara karşı isyanlarının patlama noktası oldu. Avustralya Hükümeti olaylarla ilgili soruşturma başlattığını açıklarken, eyleme katılan Lyall Munro, Aborijinlerin ortak düşüncesini şu sözlerle dile getirdi:

"Burada cesur bir duruş sergilendi ve halkımız, ırkçı polis tarafından dışlandığı ve rahatsız edildiği sürece bu devam edecek."

Direnış Seçim Oyununu Erteletti

AFGANİSTAN: İşgalcilere karşı direnişin sürdüğü Afganistan'da, emperyalistlerin seçim manevralarına rağbet gösterilmedi. Şu ana kadar halkın ancak yüzde 8'ini kaydedebilen emperyalistler seçim oyununu bir yıl ertelediler. İşgalcilere ve işbirlikçilerine yönelik saldırılar ise geçen hafta da sürdü. Amerikan ordusu tarafından yapılan açıklamada Gazni yakınlarında 1 işgalci Amerikan askerinin öldüğü, 9'unun yaralandığı belirtilirken, Host kentinde bir kışlada meydana gelen patlamada da işbirlikçi hükümetin 2 askeri öldü.

kahramanlar Ölmez

21 Şubat - 27 Şubat Şehitlerimiz

Cemal ÖZDEMİR
26 Şubat 1983

Gençlik yıllarından itibaren mücadele içindeydi. 12 Eylül cuntasının hapishanelerinde zulmü, işkenceyi yaşadı. Gördüğü işkencelerle hastalığının ilerlemesi ve tedavi ettirilmemesi sonucu aramızdan ayrıldı.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Orhan OĞUR (DHKP-C)
27 Şubat 2003

"Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nin **TEK KİŞİLİK** hücresinde tutulurken, peşpeşe uygulanan hücre, tecrit, disiplin cezası, fiziki saldırı sonrasında, 16 Şubat'ta bireysel bir kararla, her gününü, her anını işkenceye çeviren tecrit ve saldırılar altında kendini yaktı. Oğur, yanmış olarak kaldırıldığı Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

Örgütünün iradi bir kararı sonucu olmasa da, ölümünü zulme karşı bir protestoya dönüştürdü.

Orhan Oğur 3 Mart 1981 İstanbul doğumludur. Bir yandan okula giderken, bir yandan lokantalarda, tekstilde, kargoda, pastahanelerde, marketlerde çalıştı. Sömürünün en yoğun olduğu yerlerde düzeni daha iyi tanıdı. 16 yaşlarındayken mücadele içinde yer almaya başladı. 1998 sonlarında örgütlü ilişkiler içinde yer aldı. Nurtepe, Güzeltepe, Armutlu gibi gecekondü semtlerinde halkımızın mücadelesini ve örgütlenmesini geliştirmeye çalıştı.

6 Kasım 2001'de tutuklanmış ve F tipi hapishanelere atılmıştı.

ÖZGÜR YARINLAR İÇİN

Ama
biz bugün
yalnızca
kardeş sofralarında
diz kırıyorsak;
senin içindir
sabahın altısında
boya sandığıyla
yola koyulan çocuk

senin içindir
soğuk makinaya
terini akıtan
işçi
senin içindir
toprağını
alinteriyle sulayan
köylü.

Senin içindir
alacakaranlıkta
kendine yabancılaştırılmış
insanlık.

Senin içindir
çekilen bunca acı,
ödenen bedel.
Kardeş türkülerinin
söyleneceği
özgür yarınlar içindir

Senin içindir
hücre
hücre
ölen bedenler

Senin içindir
havaya sıkılı sol yumruk
yasaklarda
söylenen türkü
senin için...

Sadık Mamati

Şehitlerimiz... umudumuz, geleceğimiz

Geçen hafta siyonist katillerin Gazze'ye yaptığı saldırının sonrasında yaşlı, çocuk, savaştı, kadın-erkek 15 Filistinli'nin kanları içindeki cesetleri kaldı geriye. Ve bir de Filistinliler'in hiç bitmeyen, her gün daha da büyüyen öfkesi.

Katledilen Filistinliler için 12 Şubat'ta büyük bir cenaze töreni düzenlendi.

15 Filistinli'nin cenazesini omuzlamış 15 bin Filistinli, siyonist İsrail'e ve onun hamisi Amerikan emperyalizmine karşı Filistin'in bağımsızlığı mücadelesini sürdüreceklerini haykırdı.

15 Filistinli şehidi bayraklaştıran 15 bin Filistinli, ateşler içinde sürdürülen bir direniş destanının resmidir.

Kan ve ateş içinde boğamadıkları bu direnişi, diplomasi masalarında boğmaya çalıştılar defalarca. Diplomasiden umudu kesip yeniden zulüm yağdırmaya başladılar. Filistin halkı her koşulda direnmenin, her koşulda özgürlüğü ve bağımsızlığı için bedel ödemenin dersini verdi tüm dünya halklarına.

15 bin Filistinli'nin omuzlarında taşınan 15 şehit; binlerce Filistin şehidi, dünya halklarının onbinlerce şehidi, emperyalizmin yakıp yıkan, işgal eden, katleden gücü karşısında dünya halklarının umudunu yaşıyor, geleceğini temsil ediyorlar.

köyün! Delisi

Tayyip'in heykelini diken yalakalık!

Bir grup sanatçı korsan yayınların önlenmesi için Tayyip Erdoğan'ı ziyaret etti. Aralarında yönetmen, boş şov programları sunucusu Sinan Çetin de vardı. Yılmaz Erdoğan gibilerin yağcılık ve sululukta birbiriyle yarıştığı görüşmelerde, Çetin bu yasa çıkarsa "Yeşilçam'a Tayyip'in heykelini dikme" önerisiyle hepsinin önüne geçti.

Tayyip'in heykeli dikilir mi bilemeyiz ama, kendisinden çok iyi "yalakalığın heykeli" olur.

Gazetelerde bir ilan: "Onurlu bir meslek, güvenli bir gelecek için Jandarma Genel Komutanlığı'na katılın..."

Hadi canım sizde! Diri diri yakmanın, kulak kesmenin onuru mu olur?

Onur

Sayı 99

50

22 Şubat
2004

Zerzavat İşleri Bakanı

Unakıtan, "maliye"yle ilgili son basın toplantısında büyük bir ciddiyetle açıkladı; "Hıyar yine hıyarlığını yaptı, en yüksek zam oranı hıyarda çıktı."

Allah için görevini yapan bir bakan. Herşeyi IMF belirliyor, önüne bırakıyor. IMF'nin işi yok, hıyarın hıyarlıklarını mı takip edecek! Zerzavatların takip ve tesbit işini de adamına bırakmış.

AKP'ye layık aday!

AKP, iktidara geldiğinde doğrudan kendi adamlarına yer açmak için pek çok kişiyi görevden aldı.

İşte o görevden aldıklarından biri de **hakkında yolsuzluk** ve Karadeniz Sahil Yolu Projesi'nde **usul-süzülük** gerekçesiyle soruşturma açılan eski Karayolları 10. Bölge Müdürü Ferit Öztürk'tü.

Bu şahıs, Trabzon'un Akçaabat ilçesine bağlı Akçaköy beldesinden AKP'den aday adayı oldu ve AKP de onu aday gösterdi.

AKP, muhtemelen onun dosyasına bakıp, görevden alınman da yanlışlıkla olmuş, "tam bize göre bir aday" mışsın diyerek bir de özür dilemiştir.

ÇİZGİYLE

